

Giới thiệu Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp

Nàng ngày đêm chờ mong hấn, người mà nàng đã nhiều năm thầm thương trộm nhớ. Cuối cùng cũng đã đến ngày thành thân, cái ngày mà nàng sốt ruột mong chờ...

Nhưng mọi chuyện lại không thể ngờ được, cái ngày mà họ thành thân thì hấn lại chạy mất làm nàng tức giận mà quyết tâm thay đổi bản thân, nàng học hỏi mọi thứ. Cầm, kỳ, thi, họa, tất cả những vẻ đẹp của người phụ nữ đều bị nàng thu phục...

Vài năm sau, nàng đã trở thành một hoa khôi trong thanh lâu tỉnh được mọi người mến mộ, liệu nàng có thể trả thù được hấn ? Mời các bạn đón đọc Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp của tác giả Mạc Nhan.!!

Bạn đang đọc truyện *Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ngày hoàng đạo, vui vẻ, hôm nay, là ngày tiểu thư nhà họ Phó là Phó Quân Tú xuất giá.

Cô nương đang mặc một bộ hỷ phục màu đỏ thắm ngồi đợi ở trong khuê phòng, vốn nên thẹn thùng im lặng, quy củ nên ngồi ngay ngắn, chờ đợi chú rể tới đón dâu; hoặc là nghe những lời mẫu thân cuối cùng tha thiết dặn dò, nội dung không ngoài là nữ nhân gả cho người, phải xuất giá theo chồng, tuân thủ nữ tắc, làm tròn đạo tam tòng tứ đức, nên xem chồng là trời là biển... toàn những lời cần dạy dỗ như thế.

Nhưng, tình cảnh giờ phút này tuyệt không giống như thế ——

“Uống! Cáp!”

Phó Quân Tú hai chân dặng ra, khuỵu xuống, đang đứng với tư thế đứng tấn, mỗi lần vung tay về phía trước đánh ra một quyền, vô cùng uy mãnh, tuyệt không bại bởi nam nhân.

Nha hoàn Tiểu Chiêu đứng bên cạnh vẻ mặt xấu hổ, khoe miệng hơi hơi co rúm, tròn trĩnh nhìn vị tân nương mặc bộ quần áo màu đỏ thắm.

“Tiểu thư. . . . . Người nhất định phải vào lúc này đánh quyền sao?”

“Đừng ồn, ta đang luyện công —— cáp! Uống!”

Tiểu Chiêu sắc mặt càng đen.

“Người không thừa dịp lúc này mau mau luyện tập như thế nào thêu thùa may vá, ít nhất cũng nên học như thế nào là làm một nữ nhân nha!”

“Chính là bởi vì hôm nay phải lập gia đình, ta mới muốn luyện công nha.”

“Xin hỏi luyện công cùng lập gia đình có cái gì quan hệ?”

“Quan hệ rất lớn.” Phó Quân Tú vẻ mặt còn thật sự chăm chú, luyện được càng thêm ra sức, hai gò má mịn màng nổi lên màu đỏ ửng của khỏe mạnh.

Dung nhan này của nàng, phải nói là đệ nhất mỹ nhân ở kinh thành tuyệt không nói quá.

Đôi mắt của nàng, so với những ánh sao lấp lánh trên bầu trời vào đêm trăng sáng, càng thêm quang hoa chói mắt, lung linh rạng rỡ.

Đôi môi kia, khéo léo mê người, giống hai cánh hoa mềm mại thơm ngát vào mùa xuân.

Dáng người của nàng thì càng cần phải nói đến, vừa mạnh mẽ lại kết hợp với vẻ là lướt yêu kiều.

Những ưu điểm như thế tập trung lại tạo nên một tuyệt thế mỹ nhân, cái gì cũng tốt, nhưng mà chính là rất thô lỗ.

Xuất giá sắp tới, nàng tân nương tử này, lại ngay cả vẻ mặt đợi chờ thẹn thùng của tân nương một chút cũng không có.

Khác với sự lo lắng của Tiểu Chiêu, một nha hoàn khác tên Chi Nhi lại rất bình tĩnh, mặc gió thổi lay vẫn ngồi ở một bên đọc sách.

“Chi Nhi, mau tới giúp muội khuyên nhủ tiểu thư nha.”

Chi Nhi không nhanh không chậm điềm đạm nói: ”Đề cho tiểu thư luyện võ đi.”

”Tại sao ngay cả tỷ cũng nói như vậy?”

“Muội cảm thấy tiểu thư sẽ học được nữ công gia chánh không?”

Tiểu Chiêu không một chút do dự lắc đầu. “Đương nhiên là không, tiểu thư nếu học được đến, chắc chắn mặt trời sẽ mọc ở hướng Tây a.”

”Muội cảm thấy được kêu người không luyện quyền, người sẽ dừng lại không?”

Tiểu Chiêu càng lắc đầu mạnh hơn. “Tiểu thư cái gì cũng không giỏi, duy nhất chỉ giỏi võ công.”

“Một khi đã như vậy, làm gì lãng phí vô mồm khuyên người, làm mọi miệng mình? Không bằng để mặc cho người đánh xong có phải thực tế hơn không.”

“Đừng đứng đối, Chi Nhi nói đúng lắm, đừng làm phiền ta, ta muốn đem bộ bảy mươi hai đường chiêu thức này đánh xong mới được.”

“Tiểu thư ~” Tiểu Chiêu về mặt dờ khóc dờ cười.

Phó Quân Tú tâm tình kỳ thật là vô cùng hưng phấn khẩn trương, nàng quả thực không thể tin được, tâm nguyện nhiều năm đã thực hiện được!

Vang danh bốn bề là Thiết đầu mục bắt cướp Cảnh Vân Thiên, vẫn là nam tử vĩ ngạn mà nàng vô cùng ái mộ. Tối nay, nàng sẽ trở thành thê tử của hắn, sau khi cùng hắn báai đường, đưa vào động phòng, sau đó. . . . . Sau đó. . . . .

Hai đôi má phấn phút chốc đỏ lên, trong đầu hiện lên những hình ảnh nam nữ giao hoan, nàng đem quần áo thoát xuống, nằm trong bờ ngực cường cường tráng rắn chắc của hắn, mặc hắn bừa bãi xử trí. . . . .

Tương tượng đến đêm động phòng hoa chúc, nàng càng thêm cố gắng đánh quyền luyện công.

Khuyên tiểu thư không được, Tiểu Chiêu đành phải ngồi xuống, hai tay ôm hai má, nhướn mi trừng mắt im lặng nhìn tiểu thư, ở đằng kia đang động thủ động cước, quyền đâm cước đá.

”Muội thật không rõ, tiểu thư tại sao nhất định phải đứng vào lúc này làm thời điểm luyện công?”

“Vì đêm nay có thể thuận lợi cùng phu quân của người viên phòng.”

Đôi mắt đẹp trừng hướng Chi Nhi. “Có ý tứ gì?”

Chi Nhi thần bí ngoắc ngoắc tay, ý bảo nàng để sát tai vào, sau đó đưa tay lấy dưới gối ra một quyển vở.

Tiểu Chiêu đôi mắt đột nhiên tròn to như một viên bi, từ trên những trang giấy hé ra rõ ràng là những hình ảnh những phụ nữ khỏa thân, mà mỗi một bên cạnh đều có một đồng văn tự rậm rạp minh họa.

“Đây là cái gì?”

“Khuê phòng bí kíp, tiểu thư hiện tại chính là luyện công phu này.”

“Này. . . . . Đây là không nên ? Tiểu thư tại sao lại mấy có thứ này?”

“Tôn đại nương đưa.”

Vừa nghe đến ba chữ Tôn đại nương, đầu của Tiểu Chiêu bắt đầu đau .

“Tiểu thư lại trốn đi thanh lâu chơi? Nếu như bị người ta biết tiểu thư của Phó gia đến thanh lâu, lão gia không mắng chết chúng ta mới là lạ.”

Nói đến chủ tử của các nàng, hoàn toàn không giống với những thiên kim tiểu thư bình thường giữ gìn nề nếp quy cũ, mà là một cô nương cả ngày yêu thích kết giao bằng hữu giang hồ, là một cô nương sáng khoái rộng lượng.

Nhưng mà, nói đi nói lại khuê phòng bí kíp này, rốt cuộc theo đạo lý gì a?

Tiểu Chiêu lẩm bẩm lại lẩm bẩm, kỳ thật cũng nhìn không được lòng hiếu kỳ, bắt đầu đọc một hàng văn tự.

“Luyện xong loại mị công này, có thể xưng bá giang hồ, lệnh tất cả nam tử, quỳ gối dưới váy một nữ tử? Nhưng người ngoài dù nhìn thế nào đều nhìn không ra tiểu thư đang luyện mị công nha, thật giống đang xoa tay, chuẩn bị buổi tối đánh người.”

“Bởi vì tiểu thư hiện tại luyện chính là nội công.”

“Nội công?”

”Đúng vậy, trong sách nói, mị công chia làm ngoại công và nội công, ngoại công, là thủ đoạn mê hoặc lấy lòng nam nhân, về phần nội công, còn lại là

vào nơi kia công phu co duỗi của phụ nữ (Ta đã nói giảm nói tránh a.), cũng chính là. . . . .” Chi Nhi ở bên tai Tiểu Chiêu thấp giọng giải thích, Tiểu Chiêu nghe xong chợt hiểu, mặt đỏ miệng lấp bắp.

Hai người nhìn khuôn mặt kia toàn bộ đỏ hồng , chủ tử mồ hôi tuôn như mưa.

Thì ra đây là nguyên nhân tiểu thư các nàng vào thời khắc sắp xuất giá, vẫn cần cù luyện công như trước, nguyên nhân là nàng muốn hầu hạ lấy lòng người phu quân mà nàng thầm yêu trộm nhớ.

“Hơn nữa nha, tiểu thư đã luyện được nửa năm.”

“Nửa năm? Trời ơi. . . . . Phốc!”

“Hừ, đừng cười ra tiếng.”

Không cười, thật khó nha! Tiểu Chiêu lấp bắp miệng, đến mức mặt đỏ tai hồng.

Đây là điểm đáng yêu nhất của tiểu thư các nàng, có lẽ nàng không là một nữ nhân thù mị đoan trang, luyện đàn giống như quý vẽ bùa, động tác thô lỗ, hàng xóm xa gần nổi danh là nam nhân bà.

Nhưng, tiểu thư dù sao cũng là nữ nhân, cũng sẽ yêu thương nam nhân a.

Các nàng đều biết, khi tiểu thư yêu có bao nhiêu mãnh liệt, những tân nương khác, sẽ học nữ công gia chánh, học tập bếp núc thêu thùa mà hầu hạ phu quân, mà nàng lại chỉ dùng một phương thức, là ở trên giường lấy lòng nam nhân nàng sắp lấy

Nếu suy nghĩ cẩn thận, nếu ở trên giường có thể lấy lòng một nam nhân, cũng không phải là phương pháp không tốt, dù sao các nàng cũng đã sớm biết tiểu thư của các nàng trời không ban cho giỏi về nữ công gia chánh, cho dù có kêu nàng học mười năm, còn không bằng dựa vào hai nha hoàn các nàng hầu bên cạnh a.

Tiểu Chiêu nếu nói về nữ công bếp núc, chính là đệ nhất.

Chi Nhi cảm kỳ thư họa, viết chữ... mọi thứ tinh thông.

Có hai vị nha hoàn của hồi môn các nàng giám sát ở bên, không là vấn đề.

“Tiểu thư, tiểu thư!”

Ngoài cửa truyền đến dồn dập tiếng bước chân, nhũ nương vội vàng đẩy cửa mà vào, ngay cả thở vẫn còn đang hào hển, Phó Quân Tú bước lên phía trước đỡ lấy nhũ nương.

“Nhũ nương, kiệu hoa đã đến rồi?”

“Kiệu, cỗ kiệu là tới rồi ——”

Phó Quân Tú vui sướng vạn phần, vội dặn: “Tiểu Chiêu, mau giúp ta nhìn xem, tóc có rối hay không, gương mặt của ta có ỏn không? Chi Nhi, mũ phượng của ta đâu?”

“Từ từ chờ —— chờ một chút! Tiểu thư ——”

“Không thể chờ nha, sai canh giờ không thể được!”

” Nhưng mà tiểu thư, cỗ kiệu tới rồi, chú rể không tới ——”

Phó Quân Tú dừng lại động tác, kinh ngạc quay đầu lại.”Chú rể không tới?”

“Bọn họ nói. . . . . Nói. . . . .”

“Bọn họ nói cái gì?”

Nhũ nương chút không dám có giấu diếm, cắn chặt răng, nói: “Bọn họ nói, chú rể không thấy , chỉ sợ là đào hôn.”

Nghe vậy, Tiểu Chiêu cùng Chi Nhi cũng thay đổi mặt, khiếp sợ liếc mắt nhìn nhau.

Chú rể đào hôn? Trời ạ !

Dứt lời, Phó Quân Tú đã giống như một cơn gió tông cửa xông ra.

“A, tiểu thư, từ từ a!” Nhũ nương vội vàng đuổi theo, hai nha hoàn cũng theo đi ra ngoài.

Đằng trước đại sảnh, giờ này khác này cũng vì chuyện tân lang mất tích nhốn nháo, Phó viên ngoại cùng Phó phu nhân, sắc mặt giống đưa tang khó coi tới cực điểm, đến khi Phó Quân Tú xuất hiện, Phó phu nhân vội chạy về hướng nữ nhân.

” Tú Nhi, tại sao con lại chạy ra đây ? Mau trở về phòng.”

“Nương, là thật sao? Chú rể đào hôn?”

“Con về phòng trước đi.”

“Nương, nói cho ta biết.” Nàng kiên trì muốn biết.

“Này. . . . .” Phó phu nhân nét mặt vô cùng khó xử, bà thật sự không thể chính miệng nói cho con gái mình chuyện thật tàn nhẫn này.

Thấy mẫu thân chậm chạp không trả lời, Phó Quân Tú chuyển ánh mắt chất vấn sang Phó viên ngoại.”Cha!”

Phó lão gia xanh mét sắc mặt, cắn gặm vỗ bàn.”Chuyện hôn nhân này, chúng ta hủy bỏ!”

Giống như tiếng sét giữa trời xanh giáng thẳng vào ngực của Phó Quân Tú, gương mặt nàng chuyển sang tái mét, ngay cả trái tim cũng lạnh băng.

“Này. . . . . Là thật sao? Huynh ấy thật sự chạy trốn?”

“Tú Nhi, đừng lo lắng, cha mẹ sẽ làm chủ cho con, chuyện này, nếu đối phương không cho chúng ta một câu trả lời hợp lý —— Con à! Tú Nhi! Con đi đâu vậy?”

Không để ý tới mẫu thân kêu to, Phó Quân Tú liền vén váy phượng, đi nhanh bước ra ngoài cửa. Nàng sẽ không giống một cô nương gia, trốn trở về phòng âm thầm khóc, mà là muốn đích thân nhìn xem, có đúng như lời mọi người nói hay không , chú rể chạy trốn.

Lúc nàng xuất hiện, ngoài cửa vốn ồn ào bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh, mọi ánh mắt đều tập trung nhìn nàng.

Phó Quân Tú nhìn kiểu phu, bà mối, sinh lễ, những người thổi nhạc, ánh mắt của nàng nhìn bao quát, tất cả mọi người đến đông đủ , chính là thiếu một mình chú rể, cuối cùng, ánh mắt của nàng dừng ở trên kiểu hoa.

Đúng ra, nàng nên ngồi ở trên kiểu hoa này, mang theo những lời chúc phúc của người thân, trong tiếng lễ nhạc náo nhiệt cùng theo chú rể về đến nhà, nhưng hiện tại, kiểu hoa này lại thành châm chọc lớn nhất.

Có người bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

“Đáng thương a. . . . . Bị chú rể từ bỏ.”

“Nghe nói chú rể lúc đầu đã phản đối việc hôn nhân này.”

“Bởi vì tân nương là nam nhân bà hung hãn đúng không?”

“Hừ, người muốn chết a! Cẩn thận bị nghe được, ăn không xong đâu mau đi.”

“Thành thân tân lang chạy trốn, đối nhà gái là một sự nhục nhã rất lớn, ta xem tân nương từ sau này cũng không mặt mũi gặp người .”

“Về sau cũng rất khó phải đi ra ngoài a, đáng thương na. . . . .”

Chi trở nói nhỏ, gần từng tiếng, đều giống như những mũi kim bén nhọn, hung hăng đâm mạnh vào ngực của Phó Quân Tú.

Mặt nàng xanh mét, đôi môi hoa nhéch, hai bàn tay đang nắm chặt thành hai nắm đang hơi hơi phát run.

Nam nhân kia, lại dùng phương thức này để nhục nhã nàng? Một câu giải thích cũng không có đã đi?

Hắn —— chạy trốn!

Chưa bái đường, nàng đã trở thành bị chồng ruồng bỏ.

Khóc sao? Không! Nàng sẽ không khóc!

Nàng Phó Quân Tú không phải là một nữ tử vô dụng!

Một tiếng ầm vang nổ, kiểu hoa đột nhiên bị nàng phóng ra song chường đánh cho tan tành, làm cho toàn thể mọi người hốt hoan, trốn và trốn, lùi và lùi, chỉ sợ động tác chậm, sẽ lọt vào vạ lây.

Mọi người đều kinh hoàng, có quỳ rạp trên mặt đất, có tránh ở góc cây hiện trường một mảnh im lặng không tiếng động một đám sợ hãi trở mắt nhìn tân nương từ phần nộ.

Phó Quân Tú lạnh lùng cao ngạo không sợ ánh mắt, nhìn chung quanh mỗi người, những người nao cùng nàng tiếp xúc ánh mắt, tất cả đều chột dạ sợ hãi cúi đầu.

Nàng ngạo nghễ uốn ngực, lạnh lùng, đứng trước mặt mọi người tuyên cáo ——

“Từ nay về sau, Phó Quân Tú ta cùng Cảnh Vân Thiên, giống như cổ kiệu này, tan tành tình nghĩa, không thể đứng chung!”

*****

Non sông tươi đẹp, những nhánh dương liễu theo gió lay động, ngây ngất hồn người.

Bên cạnh bờ sông, một tòa đình lịch sự tao nhã tám góc, có một đám văn nhân nhà sĩ đang ngồi, lúc này đã uống vài tuần rượu.

“Vân Thiên huynh, hôm nay khi chúng ta đến Thiên Quyên Lâu huynh thấy thế nào?”

Ngồi ở giữa, một gã tướng mạo đường đường, khí độ ôn trọng như núi, nam tử ánh mắt đầy chính khí nghiêm nghị, đang bụng ly rượu định uống chọt dừng tay.

“Tại hạ đối với chuyện hoa phường liễu ngõ, chút cũng không hứng thú.” Nam tử ngửa đầu, uống cạn ly rượu.

“Đồng công tử, Cảnh đầu mục bắt người, riêng đối với nữ nhân chính là sợ thật sự, thậm chí vì cự tuyệt việc hôn nhân từ nhà trốn đến đây.” Đồng thời là bộ khoái Thường Đức Quang, trêu ghẹo nói.

“Trốn?” Những người khác nghe vậy đều bị kinh ngạc, Cảnh huynh đệ của bọn họ, chính là vang danh bốn bể là Thiết đầu mục bắt cướp, không sợ trời không sợ đất, thiết diện vô tư, không thẹn với lương tâm, từ trước đến nay chỉ có người khác sợ hắn, rốt cuộc là dạng nữ nhân nào lại có thể làm cho vị huynh đệ ngay thẳng không sợ trời không sợ đất của bọn họ là Vân Thiên sợ tới mức bỏ trốn mất dạng? Ngạc nhiên này, mọi người đều hỏi.

“Sao lại thế này? Chúng ta đang muốn nghe mau kể một chút đi.”

Cảnh Vân Thiên kiên cường vẻ mặt, mày kiếm nhướng cao.”Không có gì hay để nói.”

Hắn không muốn nói, nhưng người khác lại không phải là hắn, đã cùng hắn giao tình thâm hậu là tài tử phong lưu là Đường Thiệu, đối với chuyện đều tận tường, biết được tối rõ ràng.

“Còn không phải là do vâng lời cha mẹ, mai mối đưa tin, tự tiện vì hắn quyết định hôn sự; kì thật cưới vợ cũng không phải là chuyện sống chết kinh thiên địa nghĩa gì, nhưng vấn đề là ở chỗ chọn người tân nương.”

“Ách?”

Chỉ cần nói tới nữ nhân, nam nhân liền ngừng không được, mọi người thật sự là rất tò mò .

Đường Thiệu tuần lảng nhả nhận, xòe chiếc quạt tiếp tục nói: “Hai vị trưởng bối của Cảnh Gia ai không chọn, cố tình chọn trúng người nổi danh là nam nhân bà.”

Cảnh Vân Thiên nhíu mi.”Đừng nói nữa, tại hạ không muốn nói những lời thị phi.”

“Cũng không phải, cũng không phải, đây không phải nói thị phi, mà là sự thật, cũng để cho mọi người hiểu biết, Cảnh huynh vì sao có nhà lại về không được, ngàn dặm xa xôi chạy đến Hằng Châu này, thật không chịu không ít khổ ải a.”

“Nói cho đúng hơn, chúng ta là quan tâm, bằng hữu gặp nạn, tất nhiên giúp bạn không tiếc cả mạng sống, ra tay tương trợ, Cảnh huynh có điều gì giấu diếm là không nể mặt bạn , Đường công tử, mời tiếp tục.”

Đường Thiệu uống một ngụm rượu, thanh thanh yết hầu, bắt đầu dùng những lời nói từ tốn, nói về người vợ mà Cảnh gia đã chọn kia, là như thế nào nổi danh mạnh mẽ, người khác nghe đến đều biến sắc, làm cho Cảnh Vân Thiên ngay cả đôi phương mặt mũi dài ngắn như thế nào cũng chưa nhìn thấy liền vội vã đảo đầu.

Kết luận là, nam nhân một khi đào hôn, tất là bất đắc dĩ, nói dối tông đường tuy là chuyện lớn, nhưng chuyện cưới vợ là chung thân hạnh phúc cả một đời, càng không thể qua loa.

Mọi người sau khi nghe xong, đều gật đầu đồng ý.

“Cưới vợ đương nhiên là cưới vợ hiền, nếu cưới con sư tử Hà Đông kia về, thì đương nhiên là ! Nên trốn.”

“Cũng không phải là khi không, hai vị trưởng bối của Cảnh gia bức quá, bất đắc dĩ, Vân Thiên huynh đành phải bắt cáo nhi biệt.”

Cảnh Vân Thiên trầm trọng thở dài.”Làm như vậy, thật sự có lỗi với vị cô nương kia, nhưng ta nếu không lòng dạ nào để cưới người ta, thì cũng không nên ép người ta vào chuyện hôn nhân đại sự, chỉ hy vọng nàng có thể rộng lượng, tìm được thích hợp để cưới. Đã một năm trôi qua , ta nghĩ, đôi phương

chắc là đã có người khác rồi?”

“Này không thể trách huynh nha, Cảnh huynh, nếu đổi là ta, cũng tuyệt không cưới một nam nhân bà hung hãn, muốn trách, thì trách nàng rất hung dữ, nếu nàng là một cô nương ôn nhu động lòng người cũng sẽ không đến mức này, nói thật, nàng ta nên tự kiểm điểm.”

Chúng nam tử liên tiếp gật đầu, mạnh ai nấy nói, đem toàn bộ trách nhiệm giao cho nhà gái, nam nhân mới là người bị hại nha.

Đường Thiệu phe phẩy chiếc quạt cười nói: “Nói đến chuyện ôn nhu động lòng người này, Cảnh huynh, huynh thực nên đi đến thanh lâu Nguyệt Hồ Hà để xem thử.”

Con người đen khấp lại, thần nhiên trả lời: “Không có hứng thú.”

”Huynh không đến xem thử, mới có thể nói như vậy, kỹ viện khác huynh có thể không đi, nhưng là Phù Dung phường, Ngọc Lộ Các, Thiên Quyên Lâu, thanh lâu tam tuyệt này, đang nổi danh đệ nhất ở chỗ của chúng ta.”

“Hơn nữa Thiên Quyên Lâu mới gần đây có xuất hiện một vị cô nương, làm cho danh tiếng của Thiên Quyên Lâu lập tức vượt qua mặt hai đại kỹ viện khác.”

“Vị cô nương này, nghe nói xuất thân cao quý, khí chất xuất chúng, dung mạo khuynh thành, ca múa xưng tuyệt, thổi tiêu đánh đàn và có những tuyệt kỹ phong tình động lòng người.”

“Vị cô nương này tên gọi là Quân Quân, nghe nói ngay cả hai vị nha hoàn bên người, cũng là xinh đẹp động lòng người, tài tình bất phàm.”

“Không đến một tháng, sự xinh đẹp của Quân Quân đã nổi danh khắp chốn, trở thành đệ nhất hoa khôi của Thiên Quyên Lâu, những nam nhân muốn gặp mặt đồ xô đến Thiên Quyên Lâu, chật như nêm cối, nhưng vị Quân Quân cô nương này chính là vị nữ tử tính tình cương trực bán nghệ không bán thân, không phải ai có tài có thế có thể gặp được nàng, tùy người cư xử hoặc thái độ được ai đó khen ngợi, mới có thể được giai nhân hội ngộ.”

“Nghe nói là những người may mắn đã được diện kiến với nàng, đều đổi nàng khen không dứt miệng, khăng khăng một mực, càng làm cho mọi người tò mò, những người muốn gặp nàng chẳng những không có giảm bớt, ngược lại nói liền không dứt.”

Mọi người nói nhiều như vậy, Cảnh Vân Thiên vẫn như cũ bất vi sở động.

“Son phấn chốn thanh lâu, nơi ngọp trong vàng son.” Từ chối cho ý kiến, đáp án mang một cổ kiên quyết.

Thường Đức nghe thấy cũng là một trận tâm động. “Cảnh đầu mục bắt người, như thế khó mà tìm được một mỹ nhân, không đi xem một chút, dường như có chút đáng tiếc.”

“Coi như tại hạ không có cái điểm phúc này đi.” Hần kiên quyết chấm dứt đề tài, chữ nữ nhân này, còn không bằng ly rượu trong tay hắn, làm cho hắn hứng thú hơn nhiều.

Cảnh Vân Thiên uống rượu, nhìn những chiếc thuyền hoa đang du ngoạn trong hồ du dương lướt sóng, kéo hai bờ sông là hai hàng ban công dài, tâm lắng như nước, bất vi sở động.

Bất kể nàng là hoa khôi Thiên Quyên Lâu, hay là tiên nữ hạ phàm, hắn một chút hứng thú cũng không có.

*****

Bởi vì bọn người Đường Thiệu tính toán tối nay sẽ tầm hoa vấn liễu, dò hỏi Thiên Quyên Lâu, thử thời vận, nhìn xem có thể hay không nhìn thấy được mặt của Quân Quân cô nương, Cảnh Vân Thiên nếu vô tình đi cùng chắc sẽ cảm tạ bọn họ. (Tầm hoa vấn liễu: đi tìm các cô nương)

Đi dạo bên hồ, hắn lững thững mà đi, đang thưởng thức phong cảnh, xa xa truyền đến sâu thẳm tiếng chuông, dẫn tới hắn ngẩng đầu vừa nhìn, ở nơi thanh sơn đằng kia, nhìn thấy một ngôi chùa màu trắng phong cách cổ xưa, nhất thời tò mò, liền đi về hướng ấy.

Ở nơi này, lại có một ngôi chùa phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã như thế, toát ra bầu không khí trang nghiêm, thanh u yên tĩnh.

Cảnh Vân Thiên lững thững bước vào, phát hiện nơi này rất ít người ở, thanh tịnh trang nghiêm, cũng ngoài ý muốn phát hiện gian chùa này, nằm trên núi cao hướng xuống mặt hồ, quan sát tất cả những cảnh đẹp non sông tươi đẹp.

Trong chùa, có một nữ tử đang dâng hương, nếu lúc này đi vào, cô nam quả nữ, dường như không tốt lắm, cho nên hắn ở bên ngoài kiên chờ.

Chỉ chốc lát sau, nữ tử liền bước nhẹ nhàng, chậm rãi đi ra tự ngoại, hắn lúc này mới bước trên bậc thang, chuẩn bị vào chùa.

Nữ tử đầu đội một cái nón rộng vành, lấy lụa mỏng che mặt, mặc dù thấy không rõ diện mạo, nhưng này đáng người thương tha, bước đi tao nhã, đều có một cỗ phong thái rất mê người.

Nàng bước ra chùa, khi đang muốn đi xuống bậc thang, một cái không cẩn thận, bị trượt chân.

“A!” Nữ tử hô nhỏ, thân thể mềm mại mất thăng bằng, mắt thấy sẽ lăn xuống bậc thang, sẽ bị thương nặng a.

Hắn đại chưởng duỗi ra, đúng lúc đem thân hình mềm mại ôm vào lòng, không cho thân thể mềm mại kia té bị thương được, nhưng mà nhoáng lên một cái, cái nón rộng vành có sa màn che mặt bị rớt xuống.

”Cô nương có sao không—— đi . . . . .”

Hắn giật mình dừng lại, đôi mắt từ trước đến giờ vốn luôn trầm tĩnh, hiện lên vẻ quang mang không thể tin được, nhìn trừng trừng vào dung nhan tuyệt sắc tựa như tiên nữ giáng trần kia.

Trong lòng ngực nữ tử xinh đẹp như tiên trên trời, một đôi mắt đẹp vô tội nhìn phía hắn, có vẻ ngưng ngưng vô thố, tăng thêm quyến rũ kiều diễm.

“Ta không sao.” Giọng nói mềm mại ôn nhu nghe như hát, lại lọt vào trong tai hắn êm mượt .

Nữ tử hai gò má nhiễm hồng, so với đám mây đỏ nơi cuối chân trời vào buổi chiều tà càng thêm kiều diễm mê người, khi hắn ôm nàng, mũi người được hương thơm thanh nhã mê người bay tới, cánh tay trắng kiện của hắn có thể cảm nhận được thân hình này có bao nhiêu sự mềm mại nhẹ nhàng.

Hắn bình tĩnh buông nàng ra, nữ tử xấu hổ nói lời cảm tạ: “Đa tạ công tử.”

Bàn tay mảnh khảnh nhẹ nhàng gỡ bàn tay to lớn của hắn ra, cảm giác mềm mại kia vẫn còn lưu lại bàn tay to của hắn.

Cảnh Vân Thiên rất nhanh khôi phục trấn định, cá tính hắn cương nghị ngay thẳng, không bao giờ để cho chính mình mất đi bình tĩnh và kềm chế, nhặt mũi sa rơi xuống trên mặt đất lên. trả lại cho nàng.

“Bạc thang rất tron, thỉnh cô nương cẩn thận.”

Lúc tiếp nhận mũi sa, cũng làm cho hắn có thể nhìn thấy, bàn tay trắng như ngọc nõn nà có bao nhiêu điểm tinh tế mê người.

Mỹ nhân trước mắt, đẹp như thu thủy, khí chất xuất chúng, chỉ là nét xấu hổ kia, làm cho người khác không khỏi dâng lên ý nghĩ thương xót.

Nàng ngược đôi mắt quyến rũ nhìn hắn, đôi môi như cánh hoa hé ra nụ cười nhẹ ngọt ngào làm say đắm lòng người, dường như có ý he lộ ra vẻ quyến rũ mê người làm cho nam nhân khó kềm chế được dục vọng.

Hai người cứ im lặng mãi nhìn nhau, mãi đến khi nghe thấy một tiếng kêu to, làm hai người giật mình.

“Tiểu thư, thì ra người ở trong này, tìm không thấy người làm muối sợ muốn chết a .” một nữ tử ăn mặc như một nha hoàn, nhưng cũng có một tư sắc bất phàm, vội vàng đi đến bên cạnh tiểu thư, nhìn thấy hắn, nhất thời tò mò hỏi: “Vị công tử này phải . . . . .”

“Vừa rồi ta thiếu chút nữa trượt chân, là vị công tử này đúng lúc cứu giúp, mới không té bị thương.”

“Ai nha, tiểu thư người nên cẩn thận nha, nếu té bị thương ngọc thể, thiếu nữa cọng tóc, trở về Tôn đại nương nhất định sẽ hung hăng sửa chữa ta.” Nói xong, liền hướng công tử phúc lễ.”Cám ơn công tử đã cứu tiểu thư của chúng tôi.”

“Không sao.” Cảnh Vân Thiên cung kính đáp lễ.

“Tiểu thư, sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

Nữ tử hướng Cảnh Vân Thiên nhẹ nhàng vái chào, liền cùng nha hoàn rời đi, chỉ giờ tay nhấc chân bình thường thôi, cũng toát ra khí phách của một vị tiểu thư khuê các.

Đi được vài bước, nàng quay sang, đối với hắn ngoái đầu nhìn lại cười, ánh mắt thu ba của nàng trước khi rời đi, lộ ra cảm giác tốt đối với hắn, làm hắn không khỏi thất thần.

Nhìn theo bóng dáng nàng rời đi , mãi đến khi biến mất không thấy, lúc lâu sau, Cảnh Vân Thiên mới hồi phục tinh thần lại.

(Quảng Hằng: Muội đang cầu chúa phù hộ cho huynh, công nhận tỷ này đóng kịch hay thiệt, hic đừng nên phạm lỗi với một người phụ nữ....Quân Tú *giờ song chương*... QH*rút lui có trật tự*)

Chính mình là làm sao vậy? Tại sao có cảm giác hoa mắt mê muội như thế này?

Lơ đãng, nhìn thấy trên mặt đất có một khối ngọc màu tím, hắn tò mò nhặt lên vừa nhìn thấy, lập tức biết đây là của vị cô nương vừa rồi kia đánh rơi, hắn tức khắc quay trở lại, muốn đuổi theo các nàng, đem đồ vật này trả lại cho người mất của.

Hắn tìm kiếm xung quanh, một thuyền hoa đang lướt trên mặt hồ có một bóng dáng quen thuộc, nhưng mà thuyền hoa càng lúc đi càng xa, hắn lập tức hướng một chủ thuyền hỏi.

“Vị lão bá này, ngài có biết chủ nhân của chiếc thuyền hoa vừa rời khỏi đây không?”

Lão bá ngẩng đầu vừa nhìn, liền lập tức nhận ra.

“Đó là thuyền hoa của Thiên Quyên Lâu.”

Thiên Quyên Lâu?

Cảnh Vân Thiên có chút ngoài ý muốn, hẳn nghĩ đến đối phương tất là tiểu thư khuê các nhà ai, lại không dự đoán được là nữ tử thanh lâu kỹ viện, nhin không được nhớ tới lời nói của bọn Đường Thiệu, cúi đầu nhìn khối ngọc màu tím trong tay, nhìn thấy trên mặt có khắc một chữ Quân.

Trong đôi mắt đen của hắn, hiện ra vẻ kinh ngạc.

Chẳng lẽ nàng . . . . . Là hoa khôi của Thiên Quyên Lâu, Quân Quân cô nương?

Nắm khối ngọc màu tím trong tay, nhìn trong hồ thuyền hoa đang xa dần, hắn ở tại chỗ đứng lặng thật lâu sau, trong đầu lại hiện lên khi mỹ nhân rời đi, là một đôi mắt quyến rũ mê người kia.

Mây rậm cau nhanh, đơn giản là đã nhận ra tâm vốn bình lặng không hề gợn sóng kia, bây giờ lại nổi lên một cở ảm áp mà chính hắn cũng không hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ba ngày , nàng suốt đời ba ngày, lại đến bây giờ, ngay cả cái Quỷ ảnh tử cũng chưa thấy.

Phó Quân Tú thật sự ngồi đứng không yên a, bình trà hoa quế ở trên bàn đã nguội lạnh từ lâu, nàng lại không thềm ngó đến, cầm trên tay tập thơ, nhưng đôi mắt lại liên tiếp nhìn ra hướng bên ngoài.

Không cần hỏi, Tiểu Chiêu cùng Chi Nhi đều hiểu, tiểu thư đang đợi một người.

Chỉ có người kia, mới có thể làm cho tiểu thư tâm trạng không yên như thế, cho dù trở thành hoa khôi tươi đẹp danh tiếng lan xa đến đâu, làm cho đa số thương nhân quyền quý đều tìm đến với nàng, nhưng chưa bao giờ có ai có thể làm cho nàng để ý như thế. Làm nàng trầm ngâm duy nhất chỉ có Cảnh Vân Thiên.

“Tiểu thư yên tâm, muội tin tưởng hắn sẽ đến mà.”

“Đã ba ngày rồi.” Đôi môi Phó Quân Tú khẽ nhếch, dấu không được sốt ruột.

”Hắn có thể nhìn thấy khối ngọc bội tím mà tiểu thư cố ý rơi trên mặt đất hay không?” Phó Quân Tú lắc đầu.”Chắc chắn thấy mà, ta cố ý để ở nơi dễ nhìn thấy nhất, thực dễ dàng phát hiện mới đúng.”

“Có lẽ hắn có việc bận.” Tiểu Chiêu an ủi nói, Chi Nhi lại nghĩ thẳng thắn.”Chi sợ hắn cũng không muốn đến.” Phó Quân Tú nghe vậy, sắc mặt đều thay đổi.”Tại sao không? Hắn không muốn đến?”

Tiểu Chiêu lập tức lớn tiếng phản bác: “Như thế nào có thể! Ngày ấy muội thấy rất rõ ràng, Cảnh Vân Thiên vừa nhìn thấy tiểu thư, ánh mắt đều tròn to , từ đầu tới đuôi nhìn không chớp mắt, hồn đều bị tiểu thư quyến rũ.”

Vì chờ đợi ngày này, một năm nay tiểu thư đã chịu đựng rất nhiều đau khổ, vì muốn trở thành một vị hoa khôi mỹ hoặc chúng sinh, tiểu thư ngay cả không không hề thích đánh đàn vẽ tranh, ghét nhất là ngâm thơ vịnh từ, nhưng vẫn không ngại cực khổ nhất nhất học tập, thể nhất định phải biến thành một nữ tử cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ.

Tất cả những chuyện này, đều là vì thực hiện kế hoạch hôm nay.

Phó Quân Tú bây giờ, đã không còn là Phó Quân Tú của một năm trước nữa, nàng hiện tại, giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ quyến rũ thướt tha, dáng vẻ hàng vạn hàng nghìn, đi vào Thiên Quyên Lâu không đến một tháng, liền lập tức chấn động khắp thành, làm cho các văn nhân tài tử ái mộ danh mà đến, thương nhân quyền quý, đều cầu kiến.

“Chi Nhi, Tiểu Chiêu, ta không đẹp sao?”

“Đẹp, cực kỳ xinh đẹp! Mỗi một vị công tử tới cửa cầu kiến, ai lại không đối với mỹ mạo của tiểu thư mà ngây ngẩn cả tâm hồn.”

“Nhưng, hiển nhiên không đủ đẹp.” Không đủ đẹp để mê hoặc cái tên nam nhân phụ tình kia, lừa hắn đến nơi này.

“Chuyện này còn chưa chắc, tiểu thư phải kiên nhẫn từ từ, nói không chừng ngày mai hoặc ngày mốt, hấn sẽ đến đây.” Mặc hai ả nha hoàn an ủi, nhưng tâm tình của Phó Quân Tú vẫn như cũ không chút khởi sắc.

Nàng đứng ở trước gương đồng, nhìn thấy chính mình trong gương, một thân kiều mỹ động lòng người, dáng điệu uyển chuyển, trăm phương ngàn kế trở thành hoa khôi của Thiên Quyên Lâu, kế hoạch lâu như vậy, cũng chỉ là muốn chọc cho Cảnh Vân Thiên đến gặp mặt nàng một lần.

Ngày đó, nàng cố ý xuất hiện ở trước mặt hấn, không cần thận té ngã, tạo cơ hội cho hai người gặp mặt, còn làm bộ để lại manh mối. Nếu Cảnh Vân Thiên không đến Thiên Quyên Lâu, tất cả những vất vả của nàng đều là uổng công.

“Quân Quân tỷ ~” Tiểu Thanh đến đẩy cửa vào, vẻ mặt nàng đầy hưng phấn.

“Chuyện gì?”

“Đại nương muốn muội tới hỏi tỷ, Đường công tử muốn gặp tỷ, không biết ——”

“Không tiếp.” Không đợi Tiểu Thanh nói xong, nàng tự trả lời.

“Chính là. . . . . Vị Đường Thiệu công tử kia, chính là đại thi nhân nổi danh ở Giang Nam.”

”Mặc hấn là người chết hay người sống, ta nói không gặp sẽ không gặp.” Tâm tình nàng hiện tại rất kém, nếu Cảnh Vân Thiên không đến, nàng làm hoa khôi này cũng như không.

“Được rồi.” Tiểu Thanh thở dài, phúc phúc, âm thầm cảm thấy thật đáng tiếc, đang muốn rời đi, bỗng nhiên tự dưng phía sau có người lôi cô nàng lại.

“Chậm đã!”

“Quân, Quân Quân tỷ?”

“Ngọc bội này sao lại ở trên người của muội?” Phó Quân Tú cầm lên ngọc bội trong tay của Tiểu Thanh, kinh ngạc hỏi.

Tiểu Thanh lúc này mới nghĩ đến.”A, đúng rồi, Tiểu Thanh thiếu chút nữa đã quên, ngọc bội này là có người muốn trả lại cho Quân Quân tỷ.”

“Mau nói cho ta biết, tại sao muội lại có ngọc bội này?”

“Là Cảnh công tử đưa tới, nói có thể là của tỷ đánh rơi, cho nên. . . . .”

“Người đâu?”

“Ở phía trước đại sảnh ——”

“Luu hấn lại!”

“Dạ?” Tiểu Thanh tròn tròn đôi mắt.

“Dẫn hấn đến xem Nguyệt Lâu, ta trang điểm trong chốc lát, rồi sẽ ra sau!” Không để ý tới những biểu hiện của Tiểu Thanh, thúc giục nàng ta lập tức đi.

Tiểu Thanh vừa đi, Phó Quân Tú lập tức phân phó: “Tiểu Chiêu, Chỉ Nhi, mau tới giúp ta sửa soạn.”

Hai nha hoàn rất hiểu ý, lập tức tiến lên thuận thực giúp tiểu thư trang điểm và thay trang phục.”Tiểu thư, rốt cục người tỷ chờ đã đến.”

“Ta đã nói, tiểu thư đẹp như vậy, cũng không tin đối phương sẽ không đến.”

Phó Quân Tú khó nén hưng phấn và khấn trương, hoàng thiên không phụ khổ tâm nhân, rốt cục cấp nàng đã đợi được đến ngày này, mọi chuyện tiến hành như kế hoạch.

Tự nhìn chính mình ở trong gương, nàng âm thầm thở —— Hãy chờ xem! Lúc này đây, nàng nhất định phải cho Cảnh Vân Thiên đẹp mặt!

*****

Vọng Nguyệt Lâu lịch sự tao nhã, là nơi nàng dùng để tiếp đãi khách quý, u tĩnh mà thanh lịch.

Cửa sổ có mùi hương của hoa quế, nhẹ nhàng thanh nhã mà thơm ngát, trên tường treo những bức tranh thêu có đề tựa vài câu thơ.

Cảnh Vân Thiên đứng trước một bức tranh thêu thương thức, hấn cũng không giao thiệp với thanh lâu kỹ viện, khi nghĩ đến những nơi son phấn ropy trời này trong đầu hấn nghĩ đó là nơi ồn ào trần tục để mua vui, rượu thịt ê hề, cũng với bản tánh cương trực của hấn thực không thích hợp, huống chi những nữ tử khi tiến vào thanh lâu, hơn phân nửa người là thân bất do kỷ, bán đứng chính mình lấy đổi lấy cuộc sống.

Hấn đồng tình với các nàng, cũng không muốn giống như những người khách kia đến để mua vui, ngoại lệ tới đây chỉ vì muốn đem vật trả lại người đã

mất.

“Cảnh đại nhân.” Tiếng nói mềm mại dịu dàng vang lên, từ phía sau nhẹ nhàng truyền đến.

Cảnh Vân Thiên quay người lại, nhìn nàng so với lần trước càng thêm xinh đẹp.

Phó Quân Tú thân mặc quần áo tơ lụa nguyệt sắc, váy lỏng lẻo như ánh trăng, trên người mang những đồ trang sức trang nhã, mái tóc dài đen nhánh thì được cột gọn phía sau bởi một sợi dây hồng, hoàn toàn không thêm một vật trang trí nào khác, thanh lịch phiêu dật động lòng người.

Nàng thướt tha uyển chuyển hàm xúc đích hướng Cảnh Vân Thiên hơi hơi phúc lễ, ôn nhu nói: ” Muội là Quân Quân, bá kiến Cảnh đầu mục đại nhân.”

Cảnh Vân Thiên nhìn chằm chằm dung nhan thanh lĩnh uyển chuyển hàm xúc kia, từng cử động nhỏ của nàng khí chất chỉ có ở một tiểu thư khuê các, không có dáng vẻ của một nữ tử thanh lâu, hoàn toàn phá vỡ ấn tượng của hắn đối với kĩ viện trước đây.

Từ khi vào thanh lâu đến giờ, đối mặt với một nữ nhân thanh nhã không thể đùa cợt như nàng, trong khoảng thời gian ngắn, hắn trở nên kính cẩn đứng lên, không biết nên như thế nào cho phải.

“Cô nương đa lễ .”

“Nhận được tin đại nhân đem ngọc bội của muội đánh rơi trả lại, Quân Quân cảm kích trong lòng.”

“Không cần khách khí, chỉ là một việc nhỏ.”

Phó Quân Tú từ khay trà rót ra một tách trà thơm, xấu hổ tiểu sai tiến lên, đem trà dâng.”Đại nhân thỉnh dùng trà.”

“Không cần phiền toái, tại hạ chỉ đem vật trả lại cho chủ nhân, bây giờ phải cáo từ.”

Dung nhan xinh đẹp bất chợt dừng một chút, khó nén vẻ mặt thất vọng.”Đại nhân chính là ghét bỏ muội . . . .”

“Không phải, tại hạ ——” Hắn hô hấp cứng lại, chỉ vì cặp mắt đẹp động lòng người kia, phút chốc lại ngân ngấn nước, làm hắn ngơ ngẩn không dám nói một lời nào, tự nhiên dừng chân lại.

“Muội ngưỡng mộ danh tiếng của Thiết Bộ đại nhân đã lâu, vẫn không có cơ hội gặp mặt, hôm nay có thể hoàn thành tâm nguyện, trong lòng mừng thầm vạn phần.”

Nàng chớp chớp ánh mắt, truyền lòng thành kính ngưỡng mộ qua đôi mắt với hắn, với vẻ vô cùng đáng thương, làm cho người ta khi nhìn thấy phải tan lòng nát dạ.

(Í, gió ở đâu mà run dữ vậy ta...)

Ông trời! Hắn làm sao đối phó với nước mắt của nữ nhân đây .

Nàng chớp nhẹ mi mắt, quay mặt sang một bên, đau khổ ai oán nói: “Muội hiểu được , muội là một nữ tử thanh lâu, không giống như Thiết đại nhân vang danh bốn bể, nếu lưu lại, chỉ sợ làm mất thân phận của người.”

Nàng nói như vậy, đánh trúng vào yếu điểm của hắn .

“Cô nương hiểu lầm, Cảnh mỗ tuyệt không có ý xem nhẹ.”

“Đại nhân không cần giải thích nhiều, muội biết thân phận đại nhân cao quý, đại nhân đem vật trả lại cho tiểu muội là tiểu muội đã quá diễm phúc rồi, Quân Quân cung tiễn Thiết Bộ đại nhân.” Nhẹ nhàng phúc lễ sau đó nàng xoay mặt sang một bên, kéo tay áo lên che mặt, nhẹ nhàng lau lệ.

Cảnh Vân Thiên đương nhiên không thể rời đi như vậy, vẻ mặt nàng bi thương làm hắn xấu hổ, hổ thẹn, vì muốn tỏ vẻ chính mình tuyệt không có ý xem nhẹ, dứt khoát nói: “Khó được cô nương không chê, tại hạ liền làm phiền.”

(ha ha, con cọp đã mắc câu con sư tử rồi, cầu chúa phù hộ cặp này)

“Đại nhân không cần miễn cưỡng.”

“Không miễn cưỡng, tuyệt không miễn cưỡng.”

Ngày thường hắn ngay thẳng hào sảng, không sợ trời không sợ đất, chỉ duy nhất sợ nước mắt của nữ nhân, chỉ cần nàng dừng rơi lệ, hắn có thể ở lại một lát.

Khuôn mặt được dấu sau ống tay áo chậm rãi xoay lại, một đôi mắt trong suốt nghi hoặc ra dáng như sợ lại phạm phải bi thương.

“Thật sự?”

“Là thật.” Hấn về mặt nghiêm túc, về mặt còn thật sự.

Khuôn mặt u sầu kia quả nhiên giãn ra thư mi, nở một nụ cười tươi như hoa nở giữa mùa xuân, hấn mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

“Muội đàn cho huynh nghe một bản được không?”

Lần này, hấn đã học khôn, gật đầu nói: “Có thể nghe tiếng đàn của cô nương, là vinh hạnh của tại hạ.”

Lại một lần nữa mỹ nhân chuyển vui sang buồn, mắt đẹp lại long lanh nước. “Nhưng mà, tài đánh đàn của muội rất tệ, chỉ sợ chói tai tôn quý...”

“Không không không, tại hạ chỉ sợ nghe xong sẽ luyến tiếc không rời, đến lúc đó cô nương muốn đuổi ta cũng đuổi không đi.”

“Thật vậy chăng?”

“Thật sự, thật sự.” Hấn gật đầu như gà mổ thóc, trán căng thẳng, chỉ cầu cho nước mắt đang treo lơ lửng ở khóe mi nàng, ngàn vạn lần đừng rơi xuống.

Nàng mặt mày hớn hờ, đối hấn ngượng ngùng gật đầu. “Nếu đại nhân nói như vậy, muội liền bêu xấu.”

Căng thẳng hơn truy lùng thỏ phi, rốt cục có thể buông, hấn trầm nghĩ, chính là nghe một chút khúc, cũng không sao.

Phó Quân Tú ngồi ở trước đàn, bọn nha hoàn cũng thực tự động dâng trà mời hấn, đốt một lò hương, trong làn khói trắng lượn lờ, tiếng đàn du dương như mờ như ảo.

Mười ngón tay thon mảnh lướt nhẹ trên phím đàn, gương mặt tao nhã của nàng bùng lên sức sống như tiên tử mới hạ phàm, trong giữa những bản nhạc, đôi mắt đẹp thính thoàng ngẩng lên mang theo ý cười nhìn hấn, hai gò má phấn hồng say lòng người, sóng mắt lưu chuyển như truyền đến những ngôn ngữ say đắm hồn người.

Cảnh Vân Thiên thủy chung ngồi nghiêm chỉnh, thần sắc kính cẩn, không dám có cử chỉ gì khinh mạn.

Lúc cặp mắt đẹp kia ngược lên chạm vào đôi mắt hấn lộ ra nụ cười bền lên của một cô nương, hấn xấu hổ nâng ly trà trên bàn lên, đem trà uống như rượu một ngụm uống cạn.

Hấn là một vũ phu, đối phó những ác nhân ương ngạnh, hấn không hề sợ hãi, nhưng đối với những nữ tử nhu nhược như nước này, lại không biết như thế nào cho phải, đáng đứng mềm mại yếu ớt của nàng, giống như chỉ cần một cơn gió mạnh thổi qua sẽ cuốn nàng bay mất. >”

Hai nha hoàn đang hầu bên cạnh lại rót đầy ly trà cho hấn

Hấn xấu hổ hai tay không biết nên để chỗ nào cho phải, cặp mắt đẹp kia cố tình lại liên tiếp hướng hấn trao những ánh thu ba đầy tình ý. Hấn đành phải nâng ly trà kính nàng cúi đầu uống, một ly, lại một ly nuốt vào.

Khúc đàn chưa hoàn, nhưng hấn sớm đã đem bình trà uống cạn sạch.

Những âm điệu thướt tha uyển chuyển từ mười ngón tay ngà của nàng truyền đến, mà nụ cười của nàng lại càng thêm xinh đẹp mê người, hấn nhìn thấy nhin không được đôi mắt thoáng mơ màng.

“Muội đàn khúc nhạc này, đại nhân có thích không?”

“Tốt lắm . . . . .”

“Muội đàn cho đại nhân nghe thêm một khúc, được không?” Tiếng nói ôn nhu, mang theo âm điệu muốn mê hoặc lòng người.

“Hào. . . . .”

Thần trí mênh mông, giống như bay lên cao tận chín tầng mây, mà nàng càng lộ thêm vẻ quyến rũ xinh đẹp động lòng người làm mê hoặc thần trí hấn, làm cho hấn trong lòng tự hỏi dần dần cảnh giác. (hô hô, muộn rồi huynh *cười man rợ.*)

Mí mắt hấn càng ngày càng nặng, tâm thần như bay bổng, cuối cùng ly trà trong tay bỗng dưng buông lỏng, thân thể cao lớn đổ sập về phía trước một cái thật mạnh, ngã vào trên bàn.

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, ba nữ nhân nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, lập tức rất có ấn ý đi đến trước mặt Cảnh Vân Thiên.

“Đại nhân, đại nhân.” Phó Quân Tú lay lay Cảnh Vân Thiên đang bất tỉnh nhân sự đích, nhẹ giọng gọi.

Khò khè thở đều đều. . . . .

Hơi thở nặng nề, biểu hiện hấn đã ngủ say, sáu con mắt tròn to, gắt gao theo dõi hấn, muốn xác định hấn thật sự bất tỉnh nhân sự hay không.

“Hấn đang ngủ.” Chỉ Nhi xác định nói.

“Người này đem một ấm trà pha rượu toàn bộ uống trống trơn, không ngủ say mới là lạ.” Tiểu Chiêu hừ nói.

Trong trà, thả mê được vô sắc vô vị, hơn nữa vị trà hương thơm nồng, làm cho người ta khó có thể phát hiện khác thường, chỉ cần làm cho đối phương lơ lửng cảnh giác, liền sẽ không hoài nghi trong trà này có vấn đề.

Phó Quân Tú lạnh lùng trừng mắt nhìn Cảnh Vân Thiên đang dựa vào trên bàn mê man bất tỉnh, sớm thu hồi nụ cười tươi, trên gương mặt trong trẻo nhưng đầy vẻ lạnh lùng.

“Tiểu thư, người này rất đáng giận, phải trừng trị hắn như thế nào?”

“Theo muội thấy, đem hắn ném tới chuồng heo đi, để cho hắn thối chết luôn!”

“Không ổn, đang ngủ làm sao cảm thấy thối? Không bằng đem hắn nhốt lại, bỏ đói hắn ba ngày ba đêm.”

“Thân thể hắn trắng kiện như vậy, đói ba ngày căn bản không làm gì được hắn, vẫn là mang hắn đến chuồng heo tốt hơn, ít nhất có thể cho hắn ngửi mùi thối vài ngày, tắm rửa cũng tẩy không sạch mùi thối đó.”

Đối với những đề nghị của hai nha hoàn, Phó Quân Tú kiên định lắc đầu.

“Những chuyện đó đều rất tiện nghi hắn, hoàn toàn không có chút nào so sánh với sự nhục nhã mà hắn đã dành cho ta. Nam nhân này cho ta không mặt mũi gặp người, ở cô hương không dám gặp ai, ta cũng muốn hắn nếm thử, nhận thức chút mùi vị bị người đời nhạo báng.” Nhớ đến những ủy khuất mà chính mình phải chịu, gương mặt vốn lúc này tươi cười kia trở nên lúc xanh lúc trắng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

“Tiểu thư định làm như thế nào?”

Gương mặt xinh đẹp lạnh như băng, nở ra một nụ cười giảo hoạt, ra một câu mệnh lệnh.

“Đem quần áo hắn cởi hết cho ta.”

*****

“A. . . . .”

“Oa ư. . . . .”

“Ông trời. . . . . Sao lại thế này a. . . . .”

“Ai nha. . . . . Các cô nương gia đừng nhìn. . . . .”

“Trời ơi. . . . . Hắn bị đánh cướp sao không. . . . .”

“Ai làm vậy. . . . .”

“Ngoan ngoan. . . . . Hắn là phụ ai nha. . . . .”

Ầm ỹ tiếng người, giống như từ một nơi rất xa phương truyền đến, quanh quẩn ở bên tai, làm nhiễu sự thanh tĩnh của hắn, tiếng huyền não làm hắn dần dần tỉnh giấc cả đầu đau buốt.

Cảnh Vân Thiên giật giật mí mắt nặng như chì của mình, ý thức vẫn như cũ mơ hồ hôn mê, giống như đặt đặt mình trong năm dặm mù sương muốn đi lại đi không được.

Người nào ồn như vậy?

Vì sao hắn toàn thân đau nhức vô cùng?

Thật vất vả mới mở mắt ra, một trận ánh mặt trời chói mắt, làm hắn khó chịu đầu chóng váng nặng nề, loáng thoáng nhìn thấy một đám người không quen biết đang chỉ trỏ hắn.

Bọn họ đang chỉ cái gì? Vì sao một đám mặt lộ vẻ kinh dị, ánh mắt tròn trừng to như thế?

Từ từ! Hắn đang ở đâu?

Hai chân hắn, cũng không có đạp trên mặt đất, mà lơ lửng tại giữa không trung, đưa mắt vừa nhìn, toàn thành đều ở trong mắt, đồng dạng, hắn cũng đang trong mắt của mọi người toàn thành, liền ngay cả những con chó hoang ven đường cũng đến xem náo nhiệt.

Giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh(*), đưa hắn từ trong cơn mơ hồ bỗng chốc thanh tỉnh, hắn thật sự đã thanh tỉnh toàn bộ thanh tỉnh, khiếp sợ phát hiện chính mình bị trôi gô cao cao ở trên cửa thành.

((*)sét đánh)

Hon nữa, trần như nhộng.

Gương mặt kia vốn kiên cường nháy mắt thay đổi, mặt hấn vốn ngăm đen chuyển sang tái nhợt, sang hồng, mãi cho đến xanh mét, kinh sợ nảy ra, giận không thể át!

Là ai làm ra chuyện này! Dám đem hấn treo ở cửa thành, để cho toàn thành đều đến nhìn hấn mà toàn thân cao thấp chỉ có một thứ duy nhất che khuất hạ bộ trọng yếu ở giữa hai chân hấn một mảnh vải đơn bạc, trên mảnh vải viết ba chữ—— Kê phụ tình!

Tụ tập trong đám người, không các cô các chị chỉ trỏ, châu đầu ghé tai.

“Người kia là ai vậy?”

“Hấn chắc chắn đã phụ lòng cô nương nhà ai rồi.”

“Cũng không phải là đương không? Bằng không tại sao lại bị người ta cởi sạch quang treo ở đằng kia.”

“Không lẽ hấn lừa gạt sự trong trắng của cô nương nhà người ta?”

“Ôi~~ chắc vậy rồi, nghiệp chướng ác~~”

Nên. . . . . Đáng chết!

Hấn cố gắng vận lực giãy dụa, nhưng hai cánh tay bị cột vào phía sau một sợi dây thừng thật to thật chắc, mặc hấn vùng vẫy kịch liệt như dã thú phát điên, cả người phát ra lửa giận, càng cố sức vùng vẫy hơn.

Nhưng những sợi dây thừng thô dày kia càng vùng vẫy thì nó càng siết chặt lại không suy suyển, nhưng mảnh vải ở giữa hai chân hấn thì lung lay sắp rớt. (aaaa ta che mắt lại nha, ta hem thấy gì hết a....)

Mắt thấy mảnh vải kia tùy thời đều có thể rớt xuống, làm các nữ nhân kinh hô cùng âm thanh hút không khí.

Cảnh Vân Thiên hoảng hốt, không dám tái động, ngay cả thở lớn cũng không dám thở, chỉ sợ mảnh vải kia thực sự sẽ rớt xuống, nếu như thế chắc hấn phải trốn lên cao nguyên Tây Tạng mất.

Những vị cô nương chưa lấy chồng, dùng tú phiến che mắt lại, có người có lấy hoa tay áo che mặt, mỗi người mặt đỏ tím đập, lại nhin không được lạng lẽ lộ ra một con mắt, rồi nhìn trộm thân thể cường tráng khí lực kiên quyết kiêu ngạo kia.

Cảnh Vân Thiên mồ hôi đổ như mưa hạ, cảm thấy may mắn, nhờ những sợi tóc bị gió thổi bay rồi tung mờ hôi nhể nhại dính bệt vào mắt che khuất gương mặt của hấn, cho nên không ai nhận ra hấn, xem may mắn trong bất hạnh a. . . . .

“Tránh ra! Tránh ra!”

Một giọng ra lệnh uy nghiêm, một đám bộ khoái thất lung mang kiếm, mặc quân y, đi nhanh tới trước cửa thành, đám đông lập tức dạt qua một bên nhường ra một cái thông đạo.

Bộ khoái cầm đầu, quát lớn: “Khur! Uống! Ta còn cho là đùa vui, nguyên lai là sự thật!”

Có người báo quan, nói có người bị cởi sạch quang treo ở trước cửa thành thượng mát mẻ, lớn tiếng như vậy thét to, không phải tên xúc động thô nằng Thường Đức Quang kia, còn ai vào đây?

Cảnh Vân Thiên không nói một câu, mí mắt hấn thẳng khiêu, tổng cảm thấy được dự cảm không hề tốt.

Thường Đức Quang ngẩng đầu hướng lên trên nhìn lên, gương mặt nguyên bản uy vũ, bỗng dưng cả kinh.

“Ai? Kia không phải là Thiết bộ Cảnh đầu mục sao!”

Giọng lớn như vậy, rõ ràng, làm cho người ta nghe được nhất thanh nhị sở.

“. . . . .” Gương mặt ngăm đen tuấn lãng, chậm rãi run rẩy .

Mọi người lần thứ hai lú lú, còn truyền đến không ít thanh âm hô nhỏ, thì ra đó là Thiết đầu mục tiếng tăm lừng lẫy Cảnh Vân Thiên? Những bộ khoái khác cũng là một trận kinh ngạc.

Thường Đức Quang từ trước đến nay thẳng tính, lập tức lòng đầy căm phẫn lớn tiếng nói: “Là người nào khôn khiếp nào dám làm chuyện này! Cảnh đầu mục ngài không sao chứ?”

Cho dù không có việc gì, bây giờ cũng đã thành có việc , hơn nữa là việc rất, rất lớn.

“Cảnh đầu mục ngài chờ ta! Ta lập tức cứu ngài!”

Cảnh Vân Thiên giờ phút này thảm nghĩ bóp chết Thường Đức Quang, dùng vải nhét vào cái miệng rộng của hắn lại.

Ba kết ——

Một tiếng thanh thúy vang lên, làm hắn thân mình lắc lư tuột xuống.

Cảnh Vân Thiên nín thở, móng phát lạnh, thanh âm này có khi nào là . . . . .

Ba kết ba kết thanh âm càng lúc càng lớn, đó là thanh âm của dây thừng sắp đứt, sắc mặt hắn cũng càng ngày càng khó coi.

Bởi vì vừa mới dùng sức, dây thừng sớm có vết rách, sắp không chịu nổi sức nặng hắn, tùy thời có thể đứt, kia mảnh vải che khuất vận mệnh tử của hắn, cũng bấp bênh . . . . .

(vận mệnh tử: ta đoán là “cái ấy” ai có ý gì hay hơn chỉ ta với.)

Cảnh Vân Thiên đời này, mồ hôi lạnh chảy ra chưa từng nhiều như vậy.

Ba!

Dây thừng lên tiếng trả lời đứt đoạn, trong kinh hô của mọi người cùng tiếng thét chói tai của nữ nhân, trắng trợn, lạnh lẽo hắn, cũng từ khoảng cách sáu trượng cao rơi xuống.

Cái mảnh vải viết ba chữ kẻ phụ tình, cũng đã sớm theo gió bay xa.

Bạn đang đọc truyện *Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

“Đại nhân! Ngài không thể xông vào a!”

“Tránh ra!”

Rất nhiều bộ khoái, mỗi người con ngựa cao to, xông thiên quyền lâu, Thường Đức Quang đem Phó Tư đẩy ra, lớn tiếng mệnh lệnh nói: ” Tổng đầu mục của chúng ta muốn gặp Quân Quân cô nương! Mau đi gọi nàng!

“Là ai ở đây lớn tiếng ồn ào?”

Một thiếu phụ ăn mặc hoa lệ, từ sau đám nữ nhân đi ra: nàng là Tôn đại nương, cũng là người phụ trách, phương hoa ba mươi, dáng vẻ diễm dúa, những nữ tử đi bên người nàng đều vô cùng diễm lệ.

Phó Tư bước lên phía trước, ở bên tai Tôn đại nương nói: “Bọn họ muốn tìm Quân Quân cô nương.”

“Ác?”

Tôn đại nương một đôi mị nhãn, hướng nhìn đám bộ khoái khôi ngô.

“Ai da, Thường đại nhân, không biết ngon gió nào thổi ngài đến đây? A, ngay cả đại danh lừng lẫy thiết đầu mục Cảnh đại hiệp, cũng đại giá quang lâm tiểu kỹ viện của chúng ta, thật sự là rộng đến nhà tôm a.”

Cảnh Vân Thiên lạnh nhạt nói: “Thỉnh Quân Quân cô nương đi ra một chuyến.”

“Đại nhân, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Thiên Quyền Lâu chúng tôi cũng có chúng ta cũng có những quy tắc riêng, muốn gặp Quân Quân của chúng tôi, ngài nên ứng xấp hàng chọn ngày lành tháng tốt nha.”

Trong đó một gã bộ khoái bước đến: “Làm càn! Chúng ta là tới phá án, cũng không phải là đến đây ngâm thơ ca phú, liếc mắt đưa tình!

“Ai nha, Quân Quân của chúng tôi vẫn là còn trong sạch, bán nghệ không bán thân, những kẻ thô tục sao có thể sánh bằng, đại nhân nói sao cũng phải có điểm tôn trọng nha.”

Tôn đại nương ở thành lâu, có gì chuyện gì chưa từng thấy qua, sóng to gió lớn bà gặp đã nhiều, quan to quý nhân lại kết giao không ít, đương nhiên sẽ không dễ dàng bị dọa như vậy.

Thường Đức Quang nói: “Tôn đại nương, chúng ta là tới phá án, có việc muốn hỏi Quân Quân cô nương, có thể mời nàng theo chúng ta về nha môn một chuyến hay không?”

“Quân Quân không phạm pháp, vì sao phải đến nha môn?”

Cảnh Vân Thiên giận tái mặt. “Hừ! Nàng có phạm pháp hay không đến phủ đường sẽ rõ.” Không để ý tới đám người của Tôn đại nương, hần mại khai đi nhanh, bay thẳng đến nội viện.

“Chậm đã, đại nhân, ngài không thể xông vào nha!”

“Tránh ra!”

“Chúng tôi không đồng ý, các ngài muốn như thế nào?”

Đám nữ nhân cũng rất ăn ý, chỉ một chữ mở, hai tay sáp thắt lưng, mỗi người ưỡn ngực, ngăn cản đường bọn họ đi, chỉ là bộ ngực xinh đẹp, đồ sộ, đã nhanh nhẹn đem nam nhân khí thế cấp áp trở về.

Trùng mắt kia một bộ ngực xinh đẹp vô song đầy đủ, bọn họ khoái trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào cho phải, đành phải khó xử nhìn về phía tổng đầu mục.

Cảnh Vân Thiên vẫn như cũ mặt không đổi sắc, trực tiếp hạ lệnh: “Thường đầu mục bắt người, đám nữ nhân giao cho các người đối phó.”

“A?” Thường Đức Quang ghen hống nhìn trần trối, miệng há hốc, chỉ vào chính mình.

Hắn phải đối phó đám nữ nhân này sao?

Không đợi hắn trả lời, Cảnh Vân Thiên đã thi triển khinh công, khinh thân nhảy, bay qua nhóm nữ tử, lướt qua đám trúc bay vượt qua tường, từ sau viện bước nhanh chạy đi.

Gương mặt hần xanh mét, mắt tràn đầy lửa giận.

Nắm chặt nắm tay kiên cường như thiết, mỗi một bước đi đều mang theo cơn tức giận, vô cùng nguy hiểm bước.

Hắn là người thiết diện vô tư Thiết đầu mục bắt người, ý nguyện cả đời diệt gian trừ ác, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, cho dù lại gặp nguy hiểm cùng nhục nhã, có thể trả giá tính mạng hần cũng không hề sợ hãi.

Nhưng, nữ nhân kia, nữ nhân to gan đáng chết! Dám đùa giỡn hần!

Thân là nam tử hần đại trượng phu, có thể chết, có thể chịu tra tấn, cũng tuyệt đối không thể bị một nữ nhân đùa giỡn.

Đường đường là Thiết đầu mục bắt người, làm sao có thể cho tiểu nhân vui đùa? Hắn chưa bao giờ khi dễ nữ nhân, nhưng làm hần chịu nhục lớn nhất cuộc đời này lại là nữ nhân, những cái khác không cần nói.

Nắm tay xiết chặt lại cứng như sắt, những đốt ngón tay. Nữ nhân chết tiệt, to gan lừa hần, làm hần hôn mê, cõi sạch quang diệu ở cửa thành thượng, hần phải nàng truy bắt quay về nha môn, hảo hảo khảo vấn.

Hắn xông thẳng đến nội viện, hướng đến phòng nàng mà bước đi, đến trước giờ chân lên cao một cước đá văng cửa xông thẳng vào phòng

“Nữ nhân lớn mật, còn không mau đưa tay chịu trời.....”

Không có tiếng trả lời, cả vú lấp miệng em, những gì hần nhìn thấy trước mắt làm hần đứng như tượng người đờ ra như một đầu gỗ.

Trong phòng, một thân thể đang bán khỏa thân, một đầu tóc dài đen nhánh rối tung trên tấm lưng trần trắng như tuyết của nàng, mềm mại eo thon, mạn diệu là lướt, tinh tế đầy đủ, cảnh xuân hình ảnh này làm cho huyết mạch sôi sục, tràn đầy vào đôi mắt đen đang mở to của hần.

Đang hung hãn xông tới bưng bưng, hoàn toàn không dự đoán được chính mình tới không phải thời điểm.

“A!” Một tiếng duyên dáng gọi to, kiều thiên hạ hoa dung thất sắc đích nắm lên chặn che khuất chính mình.

Cảnh Vân Thiên cuối cùng lấy lại tinh thần, lập tức xoay người đưa lưng về nàng. “Thực xin lỗi!”

“Huỳnh muốn làm gì?”

“Tại hạ lỗ mãng, không biết cô nương thay quần áo, thất lễ.”

“Huynh xem hết rồi?”

“Không có.”

“Gạt người, huynh là cố ý!”

“Không phải, ta ——”

Phía sau truyền đến thanh âm khóc nức nở, đánh gãy lời giải thích của hắn.

“Huynh nhìn lên người ta thay quần áo!”

“Ta không có!”

“Không có thông báo, liền xông vào tiến vào, rõ ràng ý định bắt lương.”

Nghe nàng nói như vậy, thân mình hắn càng cứng ngắt. “Nàng nghe ta giải thích ——”

“Muội tuy rằng ở thanh lâu, nhưng bán nghệ không bán thân, đại nhân xông vào khuê phòng của muội, nhìn thân thể muội, phá hư danh tiết của muội, muội, muội không muốn sống nữa ~”

Kiểm hán mạng bên hông bị nàng bất ngờ không kịp phòng đích rút ra, cảnh Vân Thiên kinh ngạc quay đầu lại, liền nhìn thấy nàng dùng mũi kiếm bén nhọn kia, nhắm vào cổ họng trắng nõn của nàng.

Mắt thấy nàng sẽ thương tổn chính mình, Cảnh Vân Thiên không chút nghĩ ngợi liền xông lên, bắt chắp nam nữ thụ thụ bất thân, bắt lấy cổ tay đang cầm kiếm của nàng.

“Dừng tay!”

“A! Dừng ngăn cản muội ——”

“Nàng bình tĩnh một chút!”

Như vậy lời kéo một hơi, hai người liền như vậy dây dưa ở cùng một chỗ, vô ý ngã ở trên giường.

Ở chỉ mành treo chuông hết sức, hắn đứng lúc đoạt lại thanh kiếm, cũng đem nàng hộ ở khuỷu tay lý, tránh cho đau thương vốn không có mất làm tổn thương nàng một mây may nào.

Hắn một lòng cướp kiếm cứu người, đến khi hai người cơ hồ mũi chạm mũi, mới đột nhiên kinh ngạc, cơ thể nàng mềm mại nhu nhược ngã lên người hắn, mái tóc đen dài rối tung nằm trên thân hắn.

Trong mũi hắn tràn ngập hương thơm của nàng.

Cảnh Vân Thiên vội vàng đứng dậy, nhưng thân thể yếu đuối ở trong ngực lại áp hắn quay về trên giường, làm hắn không khỏi kinh ngạc.

Một đôi mắt xinh đẹp mê người đang nhìn hắn mơ màng, hơi thở trên choker mũi hắn, hai người dán sát thân thể vào nhau, mà ánh mắt nàng quyến rũ mê ly, dường như ám chỉ cái gì, không ngừng khiêu khích dục vọng của nam nhân lên cao trào.

Cơ thể nàng đầy đặn mềm mại, đặt ở trên ngực hắn, mà ở góc độ này làm cho hắn thấy được hình ảnh khiến kẻ khác huyết mạch sôi sục, nửa cơ thể trắng hồng của nàng cơ hồ lộ ra bên ngoài, khiến cho kẻ khác nhìn cả người nóng bừng.

Hắn cảm thấy dưới thân nơi nào đó đang lặng lẽ sung huyết.

Thank văn văn nhiều nha!!!

Lại nhìn thấy nàng bên môi gợi ý cười giảo hoạt, đột nhiên tỉnh ngộ ——

Nàng là cố ý!

“Người tự vận là giả.” Hắn sắc mặt trầm xuống, ánh mắt trở nên lợi hại.

Nàng chẳng những không hoảng hốt, ngược lại cười càng thêm dụ dỗ.

“Đại nhân mới là cố ý ăn đậu hủ của muội.” Không thuận theo hắn, nàng liếc mắt một cái.

“Cút ngay!”

Nàng không cúi ngay, cũng không sợ hãi, một đôi cánh tay ngẫu hứng càng tự động bò lên bờ ngực rộng lớn của hắn, đầu lắc lắc.”Muội không muốn buông ra đâu, đại nhân.”

Cảnh Vân Thiên cầm căng thẳng, mắt lộ ra hung quang.”Không buông ra, đừng trách ta đối với ngươi không khách khí!

“Ai nha, nguyên lai đại nhân thích thô lỗ, muội thực ngoài ý muốn a.”

Lời này chọc giận hắn, dùng sức ngồi dậy, đem nàng đẩy qua một bên.

“A, đau quá!” Nàng thống khổ ôm tay, đôi mi thanh tú nhíu lại, làm như hắn bóp nát cổ tay của nàng vậy, lập tức long lanh ánh lên hai giọt nước, treo ở trong hốc mắt.

Nhìn thấy gương mặt thống khổ u sầu kia, tâm hắn tự dừng lại dao động.

“Nàng!” Hắn đang muốn vươn tay, nhìn xem cổ tay nàng bị thương như thế nào? Ngay lúc này một đám người đi tới, thấy được những hình ảnh khiến kẻ khác hút không khí.

Nữ tử nhu nhược trần như nhộng, trên người quần duy nhất một cái khăn tơ lụa, trốn ở mép giường, nước mắt đáng thương, mà hắn một tay đang khoát trên cánh tay nàng, tay kia còn lại cầm kiếm.

Nhìn như thế nào cũng là hắn đang khinh bạc người ta.

Một đám bộ khoái cứng họng, mắt choáng váng.

Thường Đức Quang chỉ vào tổng đầu mục bắt người, miệng run rẩy.”Cảnh đầu mục! Huynh huynh huynh!”

Cảnh Vân Thiên cũng sững sốt, nhìn biểu tình ngây người đến kinh ngạc của bọn họ, lại nhìn đến dáng điệu của mình, trong phút chốc tỉnh ngộ, không khỏi cảm thấy giật mình.

Nguy rồi!

“Ai nha! Đây đây đây —— làm cái gì vậy?” Theo sau là Tôn đại nương, giống như bị bệnh tâm thần thét chói tai. Xông lên đẩy Cảnh Vân Thiên ra.

“Đại nương ~” Phó Quân Tử lập tức hướng đến Tôn đại nương ôm ấp, nước mắt rơi như mưa chôn ở trong lòng nàng, ủy khuất khóc.

Một nhóm tỷ muội vừa mới tới thấy thế, ánh mắt đầy phần hận trùng tên đầu sỏ gây nên chuyện Cảnh Vân Thiên.

“Tốt, ta nói đại nhân, nguyên lai là mượn cơ cớ cường bạo Quân Quân cô nương của chúng ta.”

Cảnh Vân Thiên giận tái mặt. “Ngươi nói cái gì!”

“Quân Quân tiểu thư của chúng ta dù sao cũng là khuê nữ nha, dù cho đại nhân muốn nàng, cũng phải chiếu đến quy củ, như thế nào có thể cường bạo?”

“Nói bậy! Cảnh mỗ ta sao lại là người như vậy!”

“Mọi người đều nhìn thấy, đại nhân muốn bá vương ngành thương cung không phải sao?”

“Ta không có!”

“Còn dám nói xảo, không chỉ chúng ta nhìn thấy, Thường đầu mục bắt người, các ngươi cũng không nhìn rành mạch?”

“Này. . . . .” Thường Đức mềm nhũn như mì ngâm nước, không biết nên tiếp lời như thế nào.

“Hoang đường! Ta Cảnh Vân Thiên đình thiên lập địa, sao lại làm loại chuyện này!

Tôn đại nương trấn an người trong lòng đang khóc sụt sùi.”Cô nương ngoan của ta, có chuyện gì?”

Ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt vui trong lòng Tôn đại nương lên, khóc thút thít nói: “Ta đang thay quần áo, hắn. . . . . Hắn đột nhiên xông tới. . . . . Sau đó đè ta xuống. . . . .” Lời còn chưa dứt, nước mắt ủy khuất lại rơi, lời nói không rõ, thật khiến người ta ngờ vực.

Cảnh Vân Thiên giờ phút này sắc mặt xanh mét, thập phần dọa người.

“Ngươi dám vu tội ta!” Lời này vừa nói ra, nàng sợ tới mức lại trốn vào trong lòng Tôn đại nương, đầu dấp như gió thu trung đích lá rụng.

“Đại nương ~”

“Đừng sợ đừng sợ! Có ta ở đây, ai dám khi dễ ngươi!”

Những cô nương khác cũng đều chỉ trích.

“Làm không dám thừa nhận, còn uy hiếp sao.”

“Còn có thiên lý không?”

“Chính là a, hơi quá đáng!”

“Rõ ràng xem chúng ta là gái thanh lâu dễ ức hiếp!”

Cô nương thất chủ bất thiết*??? Chỉ trích, làm cho Cảnh Vân Thiên thập phần chật vật, gương mặt vốn đã ngăm đen của hắn, đã đen càng thêm càng thêm đen. (* cái này gần giống như mồm năm miệng mười của VN)

” Điều phụ lớn mặt, ý định vu oan! Đem ta hôn mê treo ở cửa thành thượng, tất nhiên là nguoi!”

“Ngài có chứng cứ chứng minh là nàng làm?” Đứng rồi! Có chứng cứ gì!”

Thường Đức Quang đứng ra, quát: “Tổng đầu mục bắt người ở chỗ của các nguoi bất tỉnh nhân sự, thanh lâu các nguoi nhất định có vấn đề.

Tiểu Chiêu thờ phỉ phỉ tiến lên, trừng mắt nhìn hắn.”Cười chết nguoi, nơi này của chúng ta là thanh lâu, nguoi cho là khách điểm a? Ở trong này nam nhân uống rượu uống đến bất tỉnh nhân đâu chỉ một mình Cảnh đầu mục.”

“Đứng rồi đứng rồi ~ con mắt nào của ngài thấy Quân Quân cô nương của chúng ta đem Cảnh đầu mục treo ở cửa thành?”

“Đừng nói đến người nhu nhược tay trái gà không chặt như Quân Quân cô nương, cho dù tìm một nam nhân mạnh mẽ nhất nơi này cũng chưa chắc nâng nổi nguoi to lớn như một con ngựa của Tổng đầu mục, huống chi còn đem treo ở cửa thành, cũng không phải ăn no không có chuyện gì!” (QH thề là câu so sánh này của tác giả >”

“Theo ta thấy, đây là lấy cớ, ngài ấy là muốn thừa cơ ăn đậu hủ của tiểu thư chúng ta!”

Buổi nói chuyện nói làm cho các nam nhân chống đỡ chật vật, không biết như thế nào cho phải, hai bên đáng vẻ cách nhau rất xa. Một bên là bộ khoái mặc hắc y buộc khó, phe bên kia là nữ tử thanh lâu điểm lệ vô cùng trong khoảng thời gian ngắn giằng co mãi chưa ngã ngũ.

“Các nguoi đừng ồn.” Phó Quân Tú kéo tay áo lau lệ, nhẹ giọng nhu ngữ ngăn cản hai phương nhân mã.”Cảnh đại nhân luôn luôn là người chính trực, ta nghĩ trong chuyện này chắc có gì đó hiểu lầm.”

“Nhưng mà Quân Quân tỷ, hắn xông vào khuê phòng lại vu khống nguoi, rõ ràng là không có ý tốt.”

“Đừng vậy, chẳng lẽ như vậy liền bỏ qua cho hắn?”

Phó Quân Tú nhẹ xoa trán.”Đừng nói như vậy.” Nhẹ giọng ngăn lại bọn nha hoàn, nhìn Cảnh Vân Thiên áy náy nói: “Bọn nha hoàn nói chuyện không biết nặng nhẹ, thỉnh Cảnh đại nhân thông cảm.”

Nàng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục hướng Cảnh Vân Thiên bồi tội, bộ dáng kính sợ, giống như là căn cứ vào sợ hãi dâm uy của hắn mà không thể không thỏa hiệp.

Đáng vẻ nghiêng nguoi thì lễ của nàng, tuy rằng chỉ dùng chăn bao trùm lấy thân mình nhưng không, may mắn giảm nửa điểm phong tình, ngược lại càng tăng thêm quyền rũ, đằng sau tấm chăn là đường cong là lướt, càng làm cho nguoi nhìn không được sinh ra kiểu điểm mơ màng, ngay cả bộ khoái, đều nhìn nàng chăm chăm đến mất hồn .

Làm cho nguoi ta cảm thấy nữ nhân như vậy rất khó khiến cho nam nhân không khởi sắc tâm, nói không chừng Cảnh đầu mục bắt nguoi cũng là do nguyên nhân này.

Thấy tư cách khiêm nhường nhã nhặn mà nàng cố ý bày ra, Cảnh Vân Thiên cắn chặt răng: nữ nhân này thái độ trước sau không đồng nhất, rõ ràng là cố ý vu oan cho hắn!

Như thế rất tốt, hắn cho dù nhảy sông Hoàng Hà cũng khó rửa sạch tội, nếu hiện tại bắt nàng về nha môn, chỉ sợ không thể làm phục lòng nguoi

Cảnh Vân Thiên nắm tay nắm chặt, gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng ra lệnh.”Chúng ta đi!”

“A?” Thường Đức Quang nhìn hắn.”Chính là ——”

Cảnh Vân Thiên dẫn đầu xoay nguoi, nhanh chân bước ra ngoài, bọn bộ khoái cũng chỉ có thể vội vàng thu binh, rời khỏi mai viện.

Nàng là ai? Vì sao phải hướng về phía hắn đến? Mục đích là gì?

Cảnh Vân Thiên nội tâm đo , hôm nay đã rơi vào bẫy của nàng có miệng mà không nói nên lời, không sao, hắn sẽ bình tĩnh nhẫn nại, cũng âm thầm thề, sớm hay muộn điều tra rõ đối phương từng chi tiết.

Đến lúc đó, hẳn có thể biết được, nàng rốt cuộc là do kẻ nào phải tội!

*****

Cái gọi là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Cảnh Vân Thiên cả đời này diệt gian trừ ác vô số, ở Hàng Châu, không người không biết đến danh hấn thiết đầu mục bắt người của hấn, mà hấn từ trước đến nay cũng lấy tiêu diệt kẻ ác phù trợ kẻ yếu làm chính.

Nhưng mà, hiện tại chuyện mọi người say sưa bàn tán nhất không phải là việc hấn phá án nhanh, hay mới bắt được người xấu.

Phố lớn ngõ nhỏ, từ quán phòng sách, trà dư tửu hậu chuyện mọi người say sưa nói là thiết bộ đại hiệp chung quy cũng là nam nhân, không tránh khỏi sức quyến rũ của hoa khôi Thiên Quyên Lâu cuối cùng mất đi lý trí, xông vào khuê phòng của người ta, ý đồ khinh bạc thiếu nữ.

Chuyện hấn bị trắng trợn treo ở cửa thành thượng này, sớm đã làm chấn động toàn thành, láng giềng dân chúng đều đang đoán, hẳn là đã làm chuyện gì có lỗi với ai rồi?

Thậm chí có người bắt đầu tin tưởng, hấn khẳng định là đã bỏ bê con gái nhà người ta, đối người ta bội tình bạc nghĩa, mới có thể bị cời sạch quần áo, còn dán lên ba chữ Kẻ phụ tình làm như trả thù.

Đồn đãi huyền áo ồn ào đã làm cho Cảnh Vân Thiên uất ức, hấn hiện tại mặc kệ đi đến đâu cũng không khó nhận được ánh mắt khác thường của mọi người.

Có người cười trộm, có người khe khẽ nói nhỏ, thậm chí còn có lão thái bà tròng hấn, ánh mắt giống như chỉ trích hấn, đến thanh lâu trên hoa ghẹo nguyệt đã là không nên lại còn hoành hành ngang ngược khi dễ người ta.

Chuyện này, không chỉ trở thành chủ đề bàn tán trong thành cũng lọt vào tai của Phủ đài đại nhân.

“Thuộc hạ là bị hãm hại.”

Trong phòng, Cảnh Vân Thiên không kiêu ngạo không siểm nịnh, đứng thẳng người, sống phải đỉnh thiên lập địa, chết cũng không thẹn lương tâm, thẳng thắn trả lời câu hỏi của phủ đài đại nhân.

“Như vậy người chạy đến phòng làm cái gì?”

“Bắt người.”

“Người đi bắt người, tại sao lại biến thành khinh bạc cô nương người ta?”

“Vì ngăn cản nàng tự vận!

“Như vậy, nàng vì sao phải tự vận?

“Bởi vì thuộc hạ gặp được nàng đang thay quần áo.

Phủ đài đại nhân sùng sốt.”Người nhìn thân thể cô nương nhà người ta?”

“Đúng, nhưng đây là bầy rập mà đối phương cố tình dựng lên.” Hấn trả lời từng từ từng chữ nghiêm túc, không hề chột dạ.

Phủ đài đại nhân lắc đầu.”Nói như vậy, là chúng ta đuối lý trước a.”

“Thuộc hạ phải đi bắt người!”

“Nhưng không có bằng chứng, đem người bắt lại, chỉ sợ không thể phục người, còn có lại mang thêm tiếng xấu, hiện tại đã bị đối phương nắm cán, người ta còn định cáo trạng ngược lại người a.”

Cảnh Vân Thiên ngậm chặt môi, không nói một từ.

Một bên sư gia cùng bắt tay vào làm.”Đại nhân, Cảnh đầu mục bắt người luôn là người chính trực, tuyệt đối sẽ không đi khi dễ người ta.”

“Ban quan đương nhiên hiểu được thái độ làm người của Cảnh đầu mục, nhưng mệnh người đáng sợ nha, chuyện này đã muốn truyền khắp toàn thành, không có chứng cứ chứng minh chúng ta chẳng những không thể đem người ta bắt lại, còn không thể quấy rầy người ta, bởi vì vị Quân Quân cô nương này được người người ái mộ, không hề ít quan to quý nhân nha! Ban sáng bản quan còn nhận được thư của Thượng Thư đại nhân đưa tới, có thể hiểu được ngài không muốn làm cho người ta khó xử, chỉ sợ chúng ta không thể động đến nàng được.”

Cảnh Vân Thiên sắc mặt âm trầm, tựa như bao phủ một tầng sương băng giá, lạnh đến dọa người.

“Không phải bản quan không giúp ngươi, mà là mệnh lệnh của cấp trên, không có chứng cứ, bản quan cũng đành bất lực nha.”

Cảnh Vân Thiên trầm mặc không nói, nắm chặt hai nắm đấm, lộ ra cả gân xanh.

Phủ đài đại nhân lắc đầu, trầm ngâm một lát, nhìn không được hỏi ra nghi hoặc trong lòng. “Ngươi thật sự nhớ không nổi có từng đụng chạm đến cô nương nào?”

“Thuộc hạ không biết.”

“Này. . . . . Có hay không có thể, ngươi phụ ai, lại nghĩ không ra. . . . .”

Con ngươi đen bắn ra tia nguy hiểm cùng lửa giận. “Đại nhân!”

Phủ đài đại nhân vội pha trò xua tay. “Bản quan chính là tùy tiện nói, không có việc gì không có việc gì.” Cảnh đầu mục bất tỉnh tỉnh cứng rần nóng nảy, ngay cả phủ đài đại nhân cũng phải nhường ba phần.

“Khụ. . . . . Tóm lại, ngươi ngàn vạn lần đừng đi chọc người ta nữa, đây là mệnh lệnh, cũng là vì tốt cho ngươi, biết không?”

Cảnh Vân Thiên trên người âm trầm tản ra sát khí, làm cho phủ đài đại nhân cùng sư gia đều toát mồ hôi lạnh.

May mắn, Cảnh đầu mục bắt người tuy rằng tính tình ương ngạnh nhưng lại là người trung thành và tận tâm.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Hướng đại nhân chấp tay vái chào, Cảnh Vân Thiên rời khỏi phòng. Đối với chuyện này hắn tức giận mà không dám nói gì cũng không được lên tiếng đã sinh ra một bụng lửa giận trong hân, giận ứ hơi nhưng không phát ra được.

Tất cả những chuyện này đều do nữ nhân kia làm hại, cấp trên lại bắt hắn không được động đến nàng?! Hắn là người dễ dàng bỏ qua như vậy hay sao?

Thiệt đầu mục bắt người danh chấn vang dội cũng không phải là hư danh, hắn Cảnh Vân Thiên, tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước bất kỳ ai hoặc quyền thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Trăng sáng như lưỡi liềm treo trên cao, trên lầu Mai viện của Thiên Quyên Lâu, ánh đèn leo lét chiếu rọi hình ảnh thướt tha mỹ lệ lên cửa sổ.

Gỡ tất cả đồ trang sức ra, Phó Quân Tú mặc bộ đồ ngủ thanh lịch bằng lụa ngồi trên ghế thêu hoa, tay cầm tập thơ chuyên chú đọc.

Không biết tại sao, đêm nay trái tim của nàng lại không yên đập dồn dập.

Canh ba, nàng vẫn như cũ không hề ngủ, liếc mắt nhìn thơ tiên tranh chữ của người ái mộ đưa tới để trên bàn, nội dung cũng chỉ xoay quanh ca ngợi dung mạo cùng tài văn chương, nàng ngay cả nhắm cũng còn lười.

Nếu ngủ không được, nàng đơn giản đứng lên, đến sân thượng hít thở không khí. Gió đêm thổi nhẹ nhẹ, mát mẻ không ít, nhưng vẫn thủy chung thổi không hết mây mù trong lòng nàng.

Nhớ tới năm trước, nàng mang theo Chi Nhi cùng Tiểu Chiêu rời đi quê nhà, vào ở nơi của Tôn đại nương.

Tôn đại nương mặc dù đang ở thanh lâu, cá tính cũng thẳng thắn hào sảng, dạy dỗ những cô gái ương ngạnh, cũng chuyên lấy bồi dưỡng mỹ nhân nổi danh, nhưng biết được tình cảnh của nàng, lập tức hào sảng giúp nàng, vỗ ngực cam đoan trong vòng một năm nhất định khiến cho cái giờ tay nhắc chân của nàng hoàn toàn thoát khỏi dáng vẻ của một nam nhân bà.

Ngày trước, những cử động hành vi thô lỗ tựa nam nhân của nàng, ở chỗ Tôn đại nương chăm chỉ rèn luyện, đã thay da đổi thịt, giờ tay nhắc chân mềm mại uyển chuyển, sóng mắt lưu chuyển mị hoặc mui phần.

Kế tiếp, nàng tra ra Cảnh Vân Thiên ở người hầu trong này, liền từ sự của an bài Tôn đại nương, dứt khoát đi vào Thiên Quyên Lâu, lấy danh phận Quân Quân, bắt đầu tiến hành kế hoạch của nàng.

Quả nhiên, không đến một tháng, cả thành đều biết nàng là hoa khôi.

Hiện giờ đã trả được thù, cho Cảnh Vân Thiên một cái giáo huấn nhớ đời, nàng nên cao hứng mới đúng, có gì mà phải buồn bực không vui? Làm hoa khôi nàng chán lắm rồi, hướng chỉ mục đích đã đạt được, có lẽ cũng đến lúc rời khỏi, nhưng nên đi nơi nào bây giờ?

Thiên hạ to lớn, nơi nào có thể cho Phó Quân Tú nàng dung thân?

Càng nghĩ, tâm càng phiền ý càng loạn.

Nàng xoay người đi trở về phòng, đang muốn đóng cửa lại thì từ phía sau ập đến một bàn tay to lớn, bịt miệng của nàng, bên hông cũng bị một cánh tay mạnh mẽ khóa trụ lại.

Nàng bị mang vào phòng, đóng cửa lại, ngọn đèn dầu cũng bị tắt, trong phòng nháy mắt tối sầm từ trên xuống dưới, chỉ còn ánh trăng mờ ảo chiếu vào, ần ần hiện hiện ra một bóng đen thân hình to lớn.

Phó Quân Tú cảm thấy kinh hãi, theo bản năng nàng nhấc một chân lên muốn xoay người lại bay thẳng đến đá vào mặt tên nam nhân một cái, nhưng cái tay bịt miệng nàng lúc này đã vội cản chân nàng, cánh tay xiết bên hông cũng đột nhiên buông ra.

Cứ nghe danh hái hoa đạo tặc Ngọc Hồ, ở Giang Nam hoành hành, gã này có khi nào là hái hoa đạo tặc, đêm nay ở nơi này làm loạn, ý muốn nhúng chàm nàng?!

Nàng tâm không sợ hãi, mặt cũng không hề tỏ vẻ hoảng hốt. Cái tên hái hoa đạo tặc không muốn sống này, dám ngu ngốc chạm đến người nàng, nói l bầm, thật sự tốt a!

Không để cho đối phương có cơ hội nghỉ ngơi, nàng lập tức hướng tên hắc y nhân che mặt đánh ra một quyền.

Nữ tử mang vẻ nhu nhược yếu đuối kia, giống như gió thổi qua là bay mất, giờ phút này nàng bình tĩnh lại cường hãn, cánh tay tinh tế mềm mại như liễu kia một chút cũng không nhỏ bé yếu ớt, tay không binh khí, mỗi chiêu xuất ra đều mạnh mẽ có lực.

Hiển nhiên, về điểm này nàng một chút cũng không nhu nhược, đối phương lên tiếng vô cùng dọa người, trong bóng đêm, truyền đến âm thanh trầm thấp uy nghiêm.

“Thì ra là nàng có võ công?”

Nàng nhận ra thanh âm này, khó nén kinh sợ.”Là huynh?”

Cảnh Vân Thiên tháo khăn che mặt xuống, trong bóng tối mờ mịt, một đôi mắt lợi hại giống như báo săn mỗi lạnh lùng thâm trầm nhìn thẳng nàng.

“Nàng không phải là ca kỹ bình thường.”

Nàng âm thầm áp chế không cho tim đập hỗn loạn, thu quyền cước lại, hồi phục dáng người thướt tha, nở nụ cười mỉa mai.”Thiết bộ đại nhân ban đêm xông vào khuê phòng của ta, là nhớ ta có phải không?”

Cảnh Vân Thiên lúc này càng khẳng định đem chính mình treo ở trên ở cửa thành, chính là nữ nhân này .

“Là ai phái nàng tới đây?”

“Muội không hiểu huynh nói cái gì a?”

“Hừ! Không để cho ngươi ném một chút đau khổ, ngươi là sẽ không nói.”

“Nói cái gì? Chọn rẽ sao? Muốn kết hôn với ta, trước cầu hôn, tặng sính lễ, sau đó dùng đại kiện tám người khiêng tới đón, ta mới có thể cùng đại gia động phòng nha.”

“Miệng lưỡi trơn tru!”

Hắn đánh về phía trước, đại chương vung về phía trước dò xét, không đánh trúng người, lại chop được một khối tơ lụa tuyết sa, tuyết sa trên tay còn thân nhiên mang mùi hương thoang thoảng.

“A. . . . . Ngài thật hư mà, cố ý đánh người ta để phá hư quần áo.”

Nàng ngượng ngùng dùng hai tay ôm lấy chính mình, trên người chỉ còn đơn bạc chiếc tấm y, thẹn thùng vô cùng xinh đẹp, nháy mắt đưa tình giống như câu hồn người.

Có vết xe đổ, hẳn thế không thể bị vẻ nhu nhược xinh đẹp này lừa lần nữa, lại ra tay, xuống tay không hề biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc.

Đại chương vung tới, lần thứ hai vỗ huyệt, lần này, trên tay hắn lại có vài dột, là tấm y của nàng, không khỏi sùng sột.

Phó Quân Tú toàn thân cao thấp, chỉ còn duy nhất một cái yếm, cánh tay trắng nõn, đôi chân thon nhỏ xinh đẹp,hai điều xinh đẹp, dáng người thật sự làm người ta tức giận, chỉ sợ nam nhân nhìn thấy nhiệt huyết đều phải sôi trào.

“Ngài cũng quá nóng nảy đi? Cho dù muốn ôm người ta, cũng phải nhớ đến quy củ nhà, làm chi xé quần áo của người ta, thực thô lỗ.” Nàng kiều mị 嗲 mềm yếu khiêu khích, đối với hấn ý tứ hàm xúc mưòi phần.

Cánh Vân Thiên phần nộ đem tằm y quăng xuống đất. Nữ nhân này chắc chắn là cố ý, mỗi lần giao thủ, liền thoát xiêm y trên người muốn vu oan hấn, lại muốn hãm hại hấn!

“Không biết kiểm điểm chính mình!” Hấn giận đỏ mặt, năm ngón tay nắm lại thành quyền, hướng nàng đánh tới. Nàng chẳng những không né, còn ưỡn ngực đón tiếp hấn. Cánh Vân Thiên vội vàng thu hồi bàn tay đang công kích nàng, bàn tay trước bộ ngực đầy đặn của nàng đúng lúc thu hồi. Nàng hai tay để ở sau người, ánh mắt tức giận ngửa đầu nhìn thẳng hấn, bộ ngực xinh đẹp của nàng hấn không nói không rằng liền ra tay nắm đến.

“Đến nha, ngươi không phải muốn bắt ta sao? Bắt đi!”

Nàng tiến từng bước, hấn liền lui từng bước, chẳng những không sợ, còn một bộ dáng như cầu còn không được đâu.

Hấn sắc mặt cứng ngắc, thân là chính nhân quân tử, đương nhiên không có khả năng đánh nàng, cho nên đại chương cứ lơ lửng mãi như vậy, may kiếm nhưổng cao, trợn mắt, nhưng không thể xuống tay.

Hừ, để xem thử hấn dám đối nàng thế nào!

Bởi vì đã nắm chắc nhược điểm của hấn, cho nên nàng càng thêm lớn mật làm càn. Tốt lắm!”

“Ngài ngại ngần không dám xuống tay, muội đây chính mình thoát cho ngài xem

Tuấn dung của Cánh Vân Thiên càng khó nhìn.”Ngươi dám!”

“Như thế nào không dám, vang danh tứ hải Cánh đầu mục đại giá quang lâm, là vinh hạnh của muội đây, muội hiện tại liền thoát cho ngài xem.”

Nàng mới già vờ tháo cỡi yếm xuống, hấn liền lập tức xoay người, đưa lưng về phía nàng.

Phó Quân Tử nhếch miệng, cười trộm muốn rút kiếm kỳ thật nàng chính là làm bộ, có thể như vậy đùa giỡn hấn, thật là vui nha!

Hấn nắm chặt nắm tay, cố gắng khắc chế lửa giận như muốn nổ tung trong lòng, không cho một giây căng thẳng cuối cùng phá hư đại sự của hấn.

Nàng chơi rất vui, xem người này có thể nhịn tới trình độ nào?

“Ai da, cho ngài xem còn không phải? Ngài cũng biết, có bao nhiêu người chờ xem thân mình của muội, cũng chưa cơ hội này đâu.”

“Dâm phụ!” Hấn phẫn hận mắng.

“Đúng vậy, ta là dâm phụ, vậy các hạ là gì? Nửa đêm xông vào phòng ta, đây được gọi là quân tử? Theo ta thấy, ngài không phải.”

Đây chính là lên án nghiêm trọng, hấn mặc dù không nói, nhưng toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm.

Nàng chính là muốn chọc giận hấn, tốt nhất làm hấn tức chết!

“Được rồi, ta cho ... ngài cơ hội một lần nữa, lần này, ta thật sự cỡi sạch, trần như nhộng ác. Ta đếm tới ba, ngài không xem, muốn thấy cũng không có cơ hội, một ~ hai ~ ba ~”

Hấn đột nhiên quay lại thân, không hề báo động trước nhìn thẳng nàng, làm nàng đột nhiên cứng đờ.

Nàng nghĩ đến hấn tuyệt không quay đầu lại, hấn lại quay đầu lại, hơn nữa mắt cũng không chớp trừng mắt nhìn nàng, làm cho cả người nàng nóng lên, tuy rằng thật sự không cỡi sạch y phục, nhưng vẫn làm nàng đỏ mặt.

Đôi mắt chậm rãi nhưổng cao.”Ngươi không phải muốn thoát sao?”

“Ta. . . . .”

“Thoát đi, ta rất mong chờ.”

“Ta, ta vì cái gì phải thoát cho ngài xem?”

“Thì ta ngươi chính là muốn ta?”

“Ta liền yêu phải ngươi, không được sao?”

Hấn toàn thân đều lộ ra một cỗ khí lạnh khiếp người, làm nàng không khỏi kinh hãi. Cho tới bây giờ, nàng chưa bao giờ gặp qua thái độ này của hấn, ánh mắt lạnh lùng kia, giống như một khối băng lạnh lẽo cả ngàn năm, sắc bén đến mức muốn đem thân thể nàng chặt thành mười tám khối, làm lòng nàng

không khỏi run lên.

Hắn tới gần từng bước, nàng liền không tự chủ được lui ra phía sau từng bước.

Có một số việc, là không thể đùa giỡn được, hiển nhiên lần này nàng đã đùa quá trớn.

“Ngài muốn làm gì?” Nàng bày ra vẻ mặt trấn định, nhưng dưới ánh mắt vô tình lãnh khốc của hắn, nàng có chút co rúm lại.

Nhìn chằm chằm đáng người xinh đẹp của nàng, ánh mắt hắn chỉ có khinh bỉ.

“Nguyên lai thanh lâu nữ tử, là đùa bỡn nam nhân như vậy! Cho dù ngươi cỡi hết quần áo, ở trong mắt ta, một con giun đất so với ngươi còn có giá trị hơn nhiều.”

Mặt nàng đột nhiên trầm xuống.”Ngài dám mắng ta là giun đất?”

“Không.” Hắn nói từng chữ một sửa chữa.”Ta là nói, ngươi so với một con giun đất cũng không bằng.”

Nàng lui ra phía sau vài bước, sắc mặt lúc xanh lúc trắng trừng mắt nhìn hắn.

Hắn dám nói nàng so với giun đất cũng không bằng? Hắn dám nhục nhã nàng như thế?

Ánh mắt khinh bỉ của nam nhân này so với đao còn sắc bén hơn, trực tiếp hung hăng đem suy nghĩ của nàng đánh gãy.

Không! Tự tôn của nàng, không thể để cho hắn từ đáy lòng coi thường nàng như vậy!

Nàng đột nhiên từ dưới sàn rút ra một thanh kiếm, thanh linh hướng hắn đâm tới.

Tên nam nhân này, luôn luôn ngu ngốc làm nàng tức giận, dễ dàng xem thường nàng, làm cho nàng rất cuộc thiếu kiên nhẫn.

Nàng dùng sức đâm kiếm, cũng không phải thật lòng muốn giết hắn, chẳng qua rất tức giận, ý đồ muốn hắn giảm bớt nhuệ khí, nàng tình nguyện để hắn đối với nàng tức giận, cũng tuyệt không muốn hắn dùng thái độ hèn hạ này đối với nàng.

“Dừng tay!” Hắn cảnh cáo.

Nàng không nghe, hắn càng muốn nàng dừng tay, nàng càng phải cùng hắn đối nghịch, thanh kiếm hướng hắn đánh tới.

Hắn thật sự tức giận, nhịn nhục đến không thể nhịn được nữa, mấy lần trước so chiêu, hắn còn chừa lại đường sống cho đối phương, nhưng hiện tại, hắn tuyệt không nghĩ sẽ lưu tình.

Tốt lắm, đây là nàng tự tìm đến!

Cảnh Vân Thiên tuốt vỏ đao, quay người lại đá một cái, hướng mặt nàng đánh tới, nàng không kịp tránh, liền bị đá văng ra, tiếng đao kiếm giao nhau làm kinh động Chi Nhi cùng Tiểu Chiêu, hai người chạy như bay vào cửa, vừa vặn đỡ được chủ nhân.

“Tiểu thư!”

Chi Nhi giúp đỡ tiểu thư, Tiểu Chiêu cảm ánh nến, chiếu sáng căn phòng, nhìn thấy Cảnh Vân Thiên ở đó, hai người vô cùng kinh ngạc.

Phó Quân Tú chặt vật đứng dậy, dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng không một biểu cảm, tay nhẹ nhàng đưa lên khóe miệng, ngón tay trắng nõn còn dính tơ máu.

Không nhìn đến hai má nóng rát đau đớn, nàng thất thần nhìn chằm chằm tơ máu trên tay.

Nàng biết, chính mình không phải đối thủ của hắn, nàng vẫn đều biết rõ.

Một cuộc này, làm đau không phải là mặt của nàng, mà là lòng của nàng.

Lòng của nàng, rất đau!

Chi Nhi cùng Tiểu Chiêu phần hận không chịu nổi, chủ tử của các nàng làm sao lại bị đánh nặng như vậy?

“Ngươi dám khi dễ tiểu thư của chúng ta!” Bá địa một tiếng rút ra trường kiếm, hai người nhắm về phía Cảnh Vân Thiên đánh tới.

Ngay cả nha hoàn cũng có võ công, Cảnh Vân Thiên càng khẳng định nữ nhân này nhất định có vấn đề, tuyệt đối là cừu nhân phái tới đối phó với hắn.

Là hắn phá hủy son trạ của thổ phi ba tháng trước?

Hay là dư nghiệt của đám cường bạo bị hắn tiêu diệt?

Nói không chừng, cả Thiên Quyên Lâu đều có vấn đề.

Hắn rút đao ra khỏi vỏ, đối phó tả hữu đưa kiếm đánh tới, tiếng đao kiếm giao nhau kích động, tạo thành bản nhạc leng keng.

Địch nhân võ công không kém, hấn gương mặt càng trầm, mũi đao sắc bén ra tay không lưu tình chút nào làm nhiều việc cùng lúc, đem thanh kiếm trong tay các nàng đánh bay, bất kể trộm trước phải bắt kẻ cầm đầu, đao của hắn nhắm thẳng hướng người xinh đẹp đánh tới.

“Không!”

Tiểu Chiêu cùng Chi Nhi kinh hô la lên, tất cả đều bị dọa đến mặt trắng bệch.

Phó Quân Tú không tránh cũng không trốn, chỉ đứng yên, nhìn thấy hướng đao của hắn rất nhanh sẽ trúng mình, nhưng mặt không đổi sắc, vẫn như củ đứng đó.

Thanh đao lợi hại ở trước mắt của nàng đột nhiên dừng lại.

Hắn trông thấy thật sự mạo hiểm, bởi vì không đoán được nàng cư nhiên không tránh trốn, dưới tình thế cấp bách thu hồi mũi đao, chỉ thiếu một tấc nữa, sẽ hủy hoại đi khuôn mặt khuyên thành kia.

Bất quá luồng khí sắc bén của đao kia vẫn mang một ít tóc của nàng cắt đi, ngang nhiên rơi xuống. Nếu hắn không dừng tay đúng lúc, chỉ sợ lúc đó hủy đi không phải là mấy sợi tóc mà là khuôn mặt của nàng.

“Đáng chết! Ngươi không muốn sống nữa hay sao!” Hắn lửa giận bùng bùng mắng, đối với phản ứng thờ ơ của nàng, cảm thấy vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

Nàng vẫn như cũ đứng lặng bất động nhìn thẳng hắn, không trả lời, cũng không chửi, một đôi mắt băng thanh ngọc triệt bỗng dung đỏ, nước mắt liền như vậy tuôn như mưa xuống xuống khuôn mặt của nàng.

Hắn ngây người, ngạc nhiên trừng mắt nhìn nàng.

Hắn không sợ yêu ma quỷ quái, không sợ quyền quý ác bá, tình huống càng mạo hiểm nguy cấp hắn càng dũng cảm tiến tới, nhưng khi nhìn thấy nàng rơi nước mắt, theo bản năng lui một bước, da căng thẳng.

Đôi mắt đẹp chứa hàm oán kia, không ngừng trào nước mắt, một giọt lại một giọt rơi xuống.

Hồ ly quyền rũ lúc trước không thấy đâu, bây giờ nàng như một tiểu cô nương bị ức hiếp, đánh không thắng, đành phải khóc, dùng ánh mắt hàm oán nhìn hắn lên án.

Hắn nhìn không được đỏ mặt hời lạnh, ánh mắt nén giận kia, giống như lên án hắn làm chuyện gì rất có lỗi với nàng, khiến hắn không biết từ đâu lại dâng lên một nỗi chột dạ.

Không đúng, hắn không có lý do chột dạ, hắn từ trước đến nay đi thẳng ngòi ngay, hướng chi, chuyện này là nàng tự tìm đến, hắn cũng không quên nữ nhân có tài diễn kịch, làm cho hắn hai lần mang tiếng xấu.

Nói không chừng lần này lại là nàng dùng khổ nhục kế, ý đồ làm cho người đồng tình, rồi từ từ hãm hại hắn thật tốt.

“Ngươi lại muốn đùa cái dạng gì? Đừng tưởng rằng làm mặt đáng thương, ta sẽ mắc mưu.”

Một bên đích Chi Nhi cùng Tiểu Chiêu tức giận mắng: “Ngươi có lương tâm hay không a, đem tiểu thư của chúng ta đã thương, còn ở đây nói lời châm chọc khiêu khích!”

“Đúng vậy, hơi quá đáng!”

“Các ngươi lại nhiều lần hãm hại ta, đừng cho là ta dễ dàng tin tưởng trò ảo thuật của các ngươi.”

“Là ngươi làm chuyện có lỗi với tiểu thư của chúng ta trước!”

Mây rậm vừa nhú.”Ta?”

“Ngươi có biết hay không ngươi đem tiểu thư của chúng ta làm hại thật thảm, nếu không ngươi ——”

“Tiểu Chiêu.” Phó Quân Tú ra tiếng ngăn lại, không cần nàng nói tiếp.

Tiểu Chiêu gấp đến độ dậm chân.”Tiểu thư, nếu không thừa dịp hiện tại nói cho hắn, hắn còn cho là chúng ta cố tình gây sự, căn bản không hiểu được bởi vì hắn không chịu trách nhiệm, đem ngươi hại khổ .”

“Không cần, ta cùng hắn, hiện tại không có quan hệ, tương lai cũng sẽ không có gì liên quan.”

“Chính là ——”

“Đuổi hẩn đi!” Phó Quân Tú xoay người, hướng nội phòng đi đến.

Tiểu Chiêu trừng mắt nhìn hẩn liếc mắt một cái, liền vội vàng theo tiểu thư tiến nội phòng.

“Đêm đã khuya, Thiết bộ đại nhân mời trở về đi.” Chi Nhi lạnh lùng nói.

“Đây là có chuyện gì?” Hẩn cảm giác được, sự tình cũng không đơn thuần.

“Đại nhân thật sự không nghĩ ra được?”

Hẩn càng thêm nghi hoặc, nhưng vẫn như cũ toàn bộ tinh thần đề phòng, chỉ sợ đây lại là một hồi quý kẻ.”Có chuyện nói mau, không cần thừa nước đục thả câu.”

“Hảo, đại nhân nghe rõ rồi chứ, tiểu thư nhà ta họ Phó, khuê danh Quân Tú, tin tưởng đại nhân chắc hẳn đã nghe qua.”

Hẩn đầu tiên là nghi hoặc, cảm thấy được tên này rất quen thuộc, chỉ chớp lát sau, cả người chấn động mãnh liệt.

“Ngươi nói cái gì? Nàng. . . . . Nàng phải. . . . .”

“Hiện tại đại nhân đã minh bạch chưa! Đêm đã khuya, mời trở về đi.”

Đem người đẩy ra ngoài cửa, Chi Nhi không lưu tình chút nào đóng cửa lại, để lại Cảnh Vân Thiên một mình, còn đang trong trạng thái khiếp sợ, thật lâu thần trí cũng không quay về.

*****

Là nàng!

Hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, hoa khôi của Thiên Quyên Lâu Quân Quân cô nương, thế nhưng chính là Phó Quân Tú, là người con gái xuất giá thành thê tử của hẩn mà hẩn chưa bao giờ gặp mặt.

Chuyện này thật, làm hẩn khiếp sợ không thôi.

Cứ nghe, Phó Quân Tú nổi danh là giống nam nhân, nàng hung hãn mạnh mẽ, chọc tới tính cách nam nhân của nàng, kết cục đều thực thảm, bị nàng đánh tới năng đi tặng cho y sư làm thí nghiệm lại nhiều vô số kể.

Bởi vì ngày đó tin đồn không ngừng rơi vào tai hẩn, cho nên hẩn vẫn nghĩ đến, Phó Quân Tú đại khái ngày thường hung mi tron mắt, cá tính kiêu căng ương ngạnh, nhưng trên thực tế, nàng lại diện mạo xinh đẹp, khí chất thanh linh, cùng với tuồng tượng của hẩn đúng là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Đương nhiên rồi, thời điểm nàng nổi giận, cũng là cực kỳ mạnh mẽ, nhưng, lại vẫn có phần quyến rũ kiều diễm, cho dù tron mắt cùng tức giận, cũng không phải là mê người bình thường. . . . .

Trong đầu, nhin không được hiện lên dung mạo xinh đẹp mềm mại của nàng.

Thân thể của nàng yếu điệu, tuyệt không tráng kiện, thậm chí là mảnh khảnh, ôn nhu, cho dù lúc cùng hẩn đánh nhau, bộ dáng của nàng vẫn như cũ tuyệt mỹ, khiến người ta thần hồn điên đảo.

“Cảnh huynh làm sao vậy? Có tâm sự?”

Một đám nha môn bộ khoái đứng thành một khối, làm việc cả ngày, khi hoàng hôn xuống, mọi người ngồi lại uống rượu, nói chuyện trời đất, lại phát hiện Cảnh đầu mục thủy chung trầm mặc.

“Không có gì.”

Cảnh Vân Thiên vẻ mặt lạnh lẽo vẫn như cũ, lời nói nghiêm túc lạnh lùng.

Các huynh đệ khác cùng nhau dùng ánh mắt nhìn người giao hảo cực tốt với Cảnh Vân Thiên_ Thường Đức Quang, vỗ vỗ bờ vai của hẩn.

“Cảnh đầu mục, đừng không vui, đến đến đến, đây là huynh đệ ta mua rượu riêng cho ngươi uống.” Thường Đức Quang vì làm cho vị huynh đệ tốt vui vẻ, mua một bầu rượu thật ngon đến an tì hẩn.

Mặt khác bọn bộ khoái cũng vỗ vỗ bả vai của hảo huynh đệ.”Cảnh đầu mục, ngươi yên tâm, chúng ta huynh đệ một lòng, nhất định sẽ tra ra tên đã xúc phạm đối với huynh, đem huynh cột vào trên cửa thành là ai.”

Bọn họ nghĩ đến, Cảnh đầu mục chắc là vì chuyện đó mà tâm tình không tốt.

“Phạm là người đối với Cảnh đầu mục bất kính, chính là cùng toàn bộ chúng ta đối nghịch, không thể không bắt được kẻ này!”

“Người này nếu không phải là người của Thiên Quyên Lâu, cũng khẳng định trốn ở Thiên Quyên Lâu!”

“Chỉ cần tìm được chứng cứ, chúng ta nhất định phải đem hắn trị tội.”

“Đứng! Đứng!”

Mọi người cùng kêu lên thét to tỏ vẻ đồng ý, cùng chung mối thù, thế phải bắt được kẻ đầu sỏ đứng sau làm ra chuyện này.

“Không cần.”

“Cảnh huynh?”

“Chuyện này, cùng người của Thiên Quyên lâu không liên quan.”

Mọi người đều kinh ngạc, lúc trước vẫn là thiết đầu mục cho rằng người hãm hại hắn, tất nhiên là người của Thiên Quyên lâu, mà người bị tình nghi nhiều nhất chính là vị Quân Quân cô nương kia.

“Cảnh đầu mục, huynh không phải nói ——”

“Phạm nhân không phải người của Thiên Quyên lâu, không xác định thì đừng làm khó bọn họ, nhất là Quân Quân cô nương.”

Mọi người cực kỳ ngạc nhiên, trước kia còn kiên trì nói thủ phạm là hoa khôi Thiên Quyên lâu, hiện tại lại nói khác.

“Không phải người của Thiên Quyên lâu, vậy thì là ai?”

Cảnh Vân Thiên trầm ngâm một lát, mới nói: “Là người con gái đã xuất giá thành thê tử của ta.”

Mọi người đều rất kinh ngạc. Cảnh đầu mục nguyên bản có một lần điều động nội bộ lo việc hôn nhân, nhưng cuối cùng hủy bỏ, Cảnh đầu mục từ hôn, cũng vì tránh né việc hôn nhân này, mà thỉnh cầu được điều đi tha hương, bọn họ đã biết đến.

Mọi người cũng thực kinh ngạc, không nghĩ tới chuyện này cư nhiên là do hôn thê của Cảnh đầu mục làm.

Cứ nghe vị kia tiểu thư là cái cường nữ, hung hãn thật sự, hiện giờ nghĩ đến một chút cũng đúng vậy, cư nhiên hung hãn đem Cảnh đầu mục cột vào trên cửa thành, nhục nhã trước mặt mọi người.

“Ách. . . . . Một khi đã như vậy, vậy từ bỏ .”

Loại sự tình này tính việc nhà, cũng là ân oán cá nhân, nếu đương sự không muốn truy cứu, bọn họ người ngoài cuộc cũng không thể làm gì.

Mọi người vỗ vỗ vai hắn.

“May mắn người từ chối hôn sự này, thật là việc làm sáng suốt.”

“Chưa cưới vào cửa, còn hung hãn như thế này, nếu cưới vào nhà thì phải làm sao .”

“Nhà có sư tử Hà Đông, tai họa ngàn năm nha!”

Mọi người giúp hắn vui mừng khôn xiết, bọn họ chỉ biết phụ nữ có chồng thực hung, lại không ai nghĩ đến, thê tử của hắn đúng là Quân Quân cô nương hoa khôi của Thiên Quyên lâu.

Cảnh Vân Thiên còn nhớ rõ Phó gia là nhà giàu có, Phó lão gia nổi danh là trà thương, tiểu thư nhà giàu như thế nào lưu lạc đến thanh lâu?

Từ điểm, tâm tình của hắn bao phủ một bóng ma, trở nên không yên bất an.

Từ khi biết được nàng chính là Phó Quân Tú, hắn không bao giờ . . . trách việc nàng đưa hắn cột vào cửa thành, dù sao chính mình đối nàng cũng có chút quý mến, ngược lại đối với chuyện nàng vì sao đang ở thanh lâu, từ đầu đến cuối không thể tiêu tan.

Tuy rằng hai người đã mất hôn ước, nhưng dù sao cũng đã từng đính ước, hắn cảm thấy được đối với nàng hắn cũng có một phần trách nhiệm, không thể ngồi xem nàng lưu lạc phong trần.

Hắn phải bù đắp lại cho nàng!

Hiểu rõ trước sau, hắn có định kiến, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không tha thứ, hắn đều nên cho đối phương một cái giải thích thành tâm.

“Cảnh đầu mục! Cảnh đầu mục! Nguy ——” một gã bộ khoái, vội vàng từ bên ngoài chạy vào, bộ dáng cấp tốc đáng thương, đầu đầy mồ hôi.

“Lão lục, người làm gì gấp vậy, chẳng lẽ lão bà sinh đứa nhỏ sao?” Thường Đức gọi lại, mọi người toàn bộ bật cười.

“Chuyện này so với chuyện huynh nói còn lớn hơn, có tin tức của Ngọc Hồ!”

Mọi người nghe vậy, nguyên bản đang uống rượu, nói chuyện phiếm, ngủ gà ngủ gật, tất cả đều đứng lên, mỗi người vẻ mặt lạnh thấu xương, Cảnh Vân Thiên cũng khôi phục bộ dáng nghiêm túc, ánh mắt chuyển thành sắc bén.

“Lão Lục, lời này thật sao?”

“Đương nhiên là thật, Cảnh đầu mục, ta vừa nhận được tin tức, liên liệu sống liệu chết chạy đến bẩm báo cho ngài! Căn cứ tin tức đáng tin cậy, tên giáo hoạt Ngọc Hồ trốn ở ngôi miếu trên núi.”

Tin tức động trời này thật là tốt, làm cho tất cả bộ khoái phấn chấn!

Ngọc Hồ nổi danh ở Giang Nam là hái hoa đạo tặc, không biết làm bản bao nhiêu cô nương nhà đẳng hoàng, các tỉnh quan phủ nơi nơi treo giải thưởng truy nã, nhưng vẫn không bắt được.

Tất cả bộ khoái đều đối với tên dê tiện hạ lưu này hận thấu xương, lại từ đầu đến cuối không thể trừng trị hắn, chỉ cần Ngọc Hồ một ngày không bắt được, dân chúng lương thiện một ngày không được an bình.

“Còn chờ cái gì! Chúng ta phải đi phanh thây ngàn đao tên hồ ly thối kia!”

“Đừng vậy! Ta phải lột da hắn, nấu xương hắn!” tất cả bộ khoái mỗi người hùng tâm tráng chí, đã chờ không kịp phải lập tức hành động, sẽ chờ đầu mục của bọn họ ra lệnh một tiếng.

Cảnh Vân Thiên sắc mặt lãnh trầm, gật đầu nói.”Tốt, chúng ta lập tức xuất phát, đêm đến ngôi miếu trên núi, giết hắn không kịp trở.”

Bạn đang đọc truyện *Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hôm nay, Phó Quân Tú ai cũng không tiếp.

Bất luận đối phương là văn nhân danh nho, đại thương nhân hay là quyền quý, cho dù hoàng đế lão tử đến, nàng cũng không tiếp, bởi vì nàng thân thể nàng không tốt, trọng điểm là, trong tâm nàng đang bất an

"Tiểu thư, ăn một chút gì đi." Tiểu Chiêu háo tâm khuyên.

"Không ăn không ăn, đem đi!"

"Tiểu thư cả một ngày hôm nay cũng chưa ăn cơm, sẽ đói đến chết mất."

"Ta cũng không phải cái loại nữ tử tay trái gà không chặt này, làm sao yếu đuối như vậy —— khụ! Khụ khụ!"

"Này, vừa cãi vừa bướng, rõ ràng nhiễm phong hàn, cái trán rất nóng." Thân thể nàng vốn cường mạnh, yếu đuối là diễn cho người khác xem, ai ngờ đêm qua cảm lạnh, hiện tại cũng thật yếu đuối.

Phó Quân Tú cả người ngã vào trên nhuyễn tháp, giờ phút này toàn thân nàng khó chịu chết mất, đầu vừa nặng. vừa mơ hồ, không muốn ăn, uống thuốc, cũng không muốn.

"Không ăn thứ gì thì tiểu thư cũng nên uống một chén thuốc."

"Không uống."

"Tiểu thư ~"

"Miệng ta đang đau, không thể ăn uống!" Hai gò má nàng đang đau nhức, trải qua cả một đêm, bây giờ vừa đỏ vừa sưng xấu như vậy sao có thể đi ra ngoài gặp người.

"Theo muội thấy, là đau lòng đi." Chi Nhi nói.

Phó Quân Tú ngoảnh sang Chi Nhi liếc mắt một cái. "Muội nói cái gì?"

"Không phải sao? Nếu không phải vì người nào đó đau lòng, như thế nào ngay cả ăn không vô ngủ không được? Chạy đến trên nóc nhà khóc cả một đêm."

"Nói bậy! Ta mới sẽ không vì họ Cảnh mà khóc!"

"Đi? Muội có nói là Cảnh đầu mục sao?"

". . . . . Thôi Chi Nhi, muội chán sống!" Bị nói trúng tâm sự, cho dù hai má không sung đỏ, bây giờ cũng biến đỏ.

Chi Nhi mới không sợ tiểu thư trách tội, nàng cùng Tiểu Chiêu hai người thuở nhỏ cùng lớn lên với tiểu thư, là nha hoàn, cũng là người bạn tốt, đương khi tiểu thư tùy hứng xúc động, mềm lòng nhiệt tình đều là do Tiểu Chiêu an ủi tiểu thư, mà những lời nói thật khó nghe thì do nàng phụ trách.

Cho dù tiểu thư tức giận đến mười ngày nửa tháng không để ý tới nàng, nàng cũng phải tìm mọi cách cho tiểu thư ăn cái gì mới được.

"Đói bụng chính là tiểu thư, thân thể suy yếu cũng là tiểu thư, hân không đến, tiểu thư làm vậy có tác dụng không?"

"Muội muội muội ——"

"Muội có nói sai sao?"

Phó Quân Tú tức giận đến cả người đỏ bừng, từng lời nói của Chi Nhi, tất cả đều như những mũi kim châm chết tiệt đâm thẳng vào ngực của nàng, trực tiếp nhắm vào chỗ đau của nàng.

Tiểu Chiêu thấy không đành lòng, vội hoà giải. "Chi nhi, tiểu thư đủ khó chịu rồi, tỷ cũng đừng kích thích tiểu thư nữa!"

"Tiểu thư tự tra tấn chính mình như vậy, mới là cùng chính mình không qua được, tỷ chỉ là ăn ngay nói thật."

Phó Quân Tú thật sâu hít vào một hơi, ra dáng như sắp sửa giết người, nhưng mới dâng lên đến tận cổ, lại nuốt trở ngược về trong bụng.

"Các muội đi ra ngoài, ta muốn yên lặng một mình một chút."

Nàng liên tục chải tóc, không nổi giận, cũng không cãi lại, cuối cùng, rõ ràng ngay cả cũng không nói lời nào, kế tiếp, mặc kệ bọn nha hoàn như thế nào vừa đâm vừa xoa, nàng chính là thờ ơ, trốn vào chăn bông, một người buồn ngủ như đầu, đơn giản giả chết, bịt tai lại không nghe không nghe thấy.

Tiểu Chiêu cùng Chi Nhi không có cách nào khác, đành phải ra khỏi cửa.

"Làm sao bây giờ? Tiểu thư cứ như vậy nhất định sẽ làm thương tổn thân thể."

"Không chỉ thương thân, còn thương tâm a."

"Muội chưa từng gặp tiểu thư như thế này, tiểu thư tuy rằng hoạt bát hiếu động, tuy rằng , nhưng thực phân rõ phải trái."

"Ngay cả phép khích tướng cũng không dùng được , tiểu thư cũng không từng như vậy."

"Chi Nhi, tỷ là người nhiều mưu lược, mau tìm một biện pháp, tiểu thư cứ như vậy, khẳng định sẽ bị bệnh không dậy nổi." Chi Nhi thở dài lắc đầu.

"Tiểu thư cần không phải là thuốc trị bệnh phong hàn."

"Tỷ là nói. . . . ."

"Tiểu thư bệnh chính là tâm, tâm bệnh còn phải tìm tâm được."

Tâm được này, đương nhiên chính là ý trung nhân của tiểu thư Cảnh Vân Thiên. Tiểu thư ngoài mặt giận hân, nhưng trong lòng các nàng hiểu rõ ràng bất quá, tiểu thư từ đầu đến cuối, trong lòng nhớ chỉ có nam nhân kia.

"Bất luận tiểu thư cứ làm ra vẻ không cần, miệng cứ nói hai người không thể đội chung trời, đơn giản trong lòng chỉ thầm nghĩ làm cho hân nếm thử, bị chút mùi vị nhục nhã đích, nhưng tiểu thư vẫn là không bỏ hân xuống được. Tiểu Chiêu muội suy nghĩ lại xem, phương pháp báo thù còn nhiều mà, vì sao tiểu thư cố tình bỏ ra một năm thời gian, hướng chúng ta học đánh đàn vẽ tranh, ngâm nga thi từ, hướng Tôn đại nương tập lễ nghi, nghiên cứu khuê phòng bí kíp, ngay cả chuyện mà tiểu thư ghét nhất là thêu thùa, đều phá lệ kiên nhẫn đi học, mặc kệ bị kim đâm đau mấy trăm lần, nàng vẫn như cũ bất khuất, so với thường nhân kiên nhẫn gấp trăm lần công phu đi học tập."

Tiểu Chiêu nghe xong hốc mắt đỏ hồng, nhìn không được đau lòng. "Tiểu thư yêu huynh ấy."

"Nhưng tiểu thư không chịu thừa nhận, quật cường nói hết thảy chuyện này chỉ là vì trả thù hân, nhưng cuối cùng, còn không phải tương tư cả người tiểu thư."

"Kia hiện tại nên làm cái gì bây giờ?" Tiểu Chiêu sốt ruột hỏi.

"Tỷ cũng không biết."

Hai người nghĩ muốn nổ tung đầu, chính là nghĩ không ra biện pháp gì hay cả, tinh thần tiểu thư còn sa sút đi xuống như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ làm thân thể nàng phá hư thôi.

"Chỉ Nhi, Tiểu Chiêu."

Qua một khúc quanh, có một nữ tử diễm lệ đi tới, , tươi cười đầy mặt đi đến trước mặt hai người.

"Xuân Hoa tỷ." Hai người phúc phúc, gật đầu tiếp đón, Xuân Hoa tỷ này là con gái nuôi của Tôn đại nương, ngày thường đối với các nàng cũng phi thường chiều chuộng.

"Từ xa đã nhìn thấy hai người mặt mày cau có, làm sao vậy, có tâm sự?"

Tiểu Chiêu thở dài."Tiểu thư không chịu ăn cơm."

"Sao lại thế này?"

Hai người bắt đầu dĩ lắc đầu, nói tiểu thư vì chuyện của Cảnh đầu mục, còn đang nổi nóng.

Về nội tình chuyện Cảnh Vân Thiên hỏi hôn, Xuân Hoa cũng đã biết đến, vì làm cho Phó Quân Tú trở thành một nữ nhân phong tình vạn chủng, cùng với danh tiếng lừng lẫy của hoa khôi nổi danh khắp thành, nàng cũng đã tổn hao không ít sức lực.

"Đừng buồn, đừng buồn, Xuân Hoa tỷ là riêng lại đây nói cho Quân Tú muội muội hai tin tức tốt, tin tưởng muội ấy nghe xong, nhất định cao hứng nhất định sẽ ăn được ba chén cơm chén cơm."

Hai người tò mò hỏi: "Tin tức tốt gì?"

"Cái tên ác ôn hái hoa đạo tặc Ngọc Hồ, đã bị tóm gọn."

Quả nhiên tin tức này làm người ta phấn chấn nha! Rất thích bệnh vực kẻ yếu, còn nói, nếu như nàng gặp phải tên hái hoa tặc này, nhất định sẽ băm hán thành trăm mảnh, nếu tiểu thư nghe được việc này chắc chắn sẽ cao hứng.

Tin tức thứ nhất đã lớn như vậy, làm cho người ta liên tưởng đến tin tức thứ hai sinh ra tràn đầy thích chờ mong.

"Tin tức tốt thứ hai là cái gì?"

Xuân Hoa tỉ lại cười đến cười run rẩy hết cả người.

"Cảnh Vân Thiên bị thương."

Hai người ngây người."Bị thương?"

"Đúng vậy, nghe nói lúc truy bắt ngọc hồ, vì cứu một vị đồng nghiệp, đã thay bạn mình hứng lấy ám toán của Ngọc Hồ,hiện tại nha, đang nằm ở trên giường, sinh tử chưa biết đâu!"

"Việc này thật sao? !" Cửa phòng đột nhiên mở ra, Phó Quân Tú vén cao tú váy lao nhanh đi ra, đi đến trước mặt Xuân Hoa tỷ, nghiêm túc hỏi: "Tỷ nói Cảnh Vân Thiên bị thương? Thương tích nặng không?"

Xuân Hoa thấy Phó Quân Tú kích động hoảng sợ, bất quá nàng vẫn là tiếp tục nói: "Trong thành mọi người đang bàn tán xôn xao, Cảnh Vân Thiên trúng độc của Ngọc Hồ, các đại phu đang suy nghĩ biện pháp giải độc cho hắn."

"Huynh ấy. . . . . Trúng độc. . . . ." Phó Quân Tú ngực nhin không được thở dồn dập.

Xuân Hoa đắc ý dào dạt nói: "Nghe nói không chết được, nhưng mà cũng nên để cho hắn hứng chịu một ít đau khổ là được, muội tử, cái này muội nên cao hứng đi? Cái này gọi là báo ứng, ai bảo hắn lúc trước làm có lỗi với muội, là ông trời có mắt ——"

Lúc sau Xuân Hoa nói cái gì, Phó Quân Tú một chữ cũng không để lọt vào tai.

Nàng từng nghe một vị lão tiền bối giang hồ nói qua, Ngọc Hồ chuyên dùng một loại độc phấn làm người ta phát cuồng, chỉ có duy nhất giải được độc môn ở Phi Thúy Sơn Trang, mới có thể giải độc này.

Nghĩ thông suốt, nàng lập tức làm quyết định.

"Chỉ Nhi, Tiểu Chiêu, chúng ta đi!"

"Đi? Muội từ, muội định đi đâu?"

"Muội có việc gấp."

"Đi đâu?"

"Cứu người."

Bỏ lại Xuân Hoa tỷ đang há hốc mồm đích , Phó Quân Tú vén cao làn váy, giống như một nam nhân bà đi cũng như chạy như, phóng như điên mà đi.

*****

Cảnh Vân Thiên toàn thân giống như bị lửa đốt, mặt hấn đỏ bừng, mồ hôi tuôn không ngừng .

Thấy Cảnh đầu mục khó chịu như thế , Phủ Đài đại nhân cùng sư gia, Thường Đức Quang đám người, tất cả đều sốt ruột vô cùng.

"Thế nào? Cảnh đầu mục chịu nổi không?" Phủ đài đại nhân hỏi.

Thầy thuốc thần sắc ngưng trọng nói: "Bẩm đại nhân, Cảnh đầu mục ngoại thương không có vấn đề, vấn đề là ở độc trên người ngài ấy trúng , mặc dù không nguy hiểm tới tính mạng, lão phu lại không biết nên như thế nào giúp ngài ấy giải trừ độc tính."

Thường Đức Quang đứng một bên nghe thấy , nhất sốt ruột.

"Người tại sao lại không biết? Người không phải là đại phu y thuật cao siêu nhất thành sao?"

"Lão phu tinh thông chính là về ngoại thương, Cảnh đầu mục là trúng độc, cho dù y thuật cao siêu tới đâu , không có giải dược, thì tôi cũng bó tay nha."

"Như vậy sao được, tìm người đến, chính là muốn người nghĩ biện pháp giúp hấn giải độc, người không nghĩ ra biện pháp là không thể được!" Thường Đức Quang so với bất luận kẻ nào đều sốt ruột hơn gấp trăm lần, bởi vì Cảnh đầu mục sở dĩ trúng độc, tất cả đều là vì cứu hấn.

Lúc ấy, nếu không có hấn nóng lòng lập công, nhất thời sợ ý, cũng sẽ không để cho Ngọc Hồ có cơ hội ám toán; Cảnh đầu mục vì cứu hấn, đã đẩy hấn ra, làm cho huynh ấy hứng trọn độc phần mà tên hái hoa tặc phóng tới.

Vốn nên là hấn đích khổ, nhìn thấy Cảnh đầu mục như thế khó chịu, trong lòng hấn thật sự là áy náy cực kỳ.

Đang lúc mọi người không biết nên như thế nào cho phải, một gã nha dịch vội vàng chạy vào, hướng đại nhân chấp tay bẩm báo."Bẩm đại nhân, Quân Quân cô nương ở Thiên Quyên Lâu xin cầu kiến."

Mọi người sững sốt, vạn lần cũng không nghĩ đến,hoa khôi Thiên Quyên Lâu lại đến phủ nha cầu kiến.

"Nàng ta tới làm cái gì?"

"Nàng bảo tiểu nhân bẩm báo đại nhân, nàng có giải dược, có thể giúp Cảnh đại nhân giải độc."

Mọi người vừa nghe, cẳng kinh ngạc lớn hơn nữa , mọi người khó hiểu Quân Quân cô nương này như thế nào có giải dược? Biết nàng cùng Cảnh Vân Thiên trong lúc đó vừa mới phát sinh vài vấn đề không thoải mái , tuy rằng trong lòng kinh nghi, nhưng cứu người quan trọng hơn, cũng thật sự nghĩ không ra được biện pháp nào tốt hơn, Phủ Đài đại nhân đành hạ lệnh.

"Mời nàng vào."

"Tuân mệnh."

Nha dịch tốc tốc thối lui, chỉ chốc lát sau, liền dẫn một vị tiểu mỹ nhân mềm mại tuyệt sắc đi vào đến.

Người tới quả nhiên là hoa khôi Thiên Quyên Lâu Quân Quân cô nương, phía sau còn có hai nha hoàn đi theo .

"Dân nữ Quân Quân, bái kiến đại nhân." Phó Quân Tú nhẹ nhàng thi lễ, chỉ giờ tay nhắc chân cũng phong tình vạn chủng.

Tin đồn về hoa khôi Thiên Quyên Lâu, khuyển quốc khuyển thành, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, làm những người nhìn thấy đều nhìn không được kinh diễm.

Bất quá cứu người quan trọng hơn, Bây giờ không phải là thời điểm chiêm ngưỡng dung nhan của mỹ nhân.

"Cô nương miễn lễ, nghe nói cô nương có giải dược, chính là thực?"

"Đúng vậy, dân nữ đem theo giải dược, cấp cho Cảnh đại hiệp giải độc."

Phủ đài đại nhân trong lòng nghi hoặc, nhìn một nữ tử thanh lâu mềm mại như không xương, như thế nào có giải được?

Hải hoa đạo tặc Ngọc Hồ, hoành hành đã lâu, sở dĩ khó có thể bắt hấn về quy án, toàn bộ những người truy bắt hấn đều bị hấn sử dụng loại độc này. Tuy không làm chết người, nhưng làm toàn thân người bị trúng độc như bị lửa thiêu đốt, khó chịu đến cực điểm.

Cho dù có vây bắt chặt chẽ đến thế nào, hấn đều chạy thoát.

Phủ đài đại nhân đang muốn đặt câu hỏi về nghi vấn vì sao nàng có giải được, là lúc trên giường Cảnh Vân Thiên đột nhiên hét lớn một tiếng, nhảy dựng lên.

Mọi người đều bị bộ dáng của Cảnh Vân Thiên làm cho hoảng sợ, sắc mặt hấn ửng hồng, huyết mạch hướng não, vẻ mặt dữ tợn đáng sợ, giống như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, rất dọa người.

Đang lúc mọi người đang đứng đờ ra như khúc gỗ, Phó Quân Tú lập tức mệnh lệnh.

"Nguy rồi, hấn phát tác, Tiểu Chiêu, Chi Nhi, mau đưa giữ hấn lại!"

"Dạ, tiểu thư!"

Hai nha hoàn xông lên phía trước, một tả một hữu, nắm lấy cánh tay của Cảnh Vân Thiên đích, đưa hấn lùi trở về trên giường, ra tay mạch lạc, nghiêm túc.

Mới đem người lùi trở về trên giường, độc tính quá mạnh làm Cảnh Vân Thiên, bạo rống một tiếng, dùng lực thật mạnh vẩy hai người văng ra thật xa.

"A!"

Chi Nhi và Tiểu Chiêu áp chế không được, té văng sang hai bên, cơ hồ là các nàng bị đẩy lui một khắc là Phó Quân Tú phóng tới dùng chân đá văng thân thể khổng lồ khỏi ngò của hấn té văng về trên giường.(>"< Nam nhân bà...)

Phó Quân Tú dùng chân kiềm trước ngực Cảnh Vân Thiên, ngăn cản hấn đứng lên lần thứ hai, đồng thời lớn tiếng quát ra lệnh.

"Trời huynh ấy lại đến!"

"Dạ!"

Ba nữ nhân ba chân bốn cẳng, muốn dón trụ Cảnh Vân Thiên đang điên cuồng giãy dụa, mà những nam nhân đứng bên cạnh đều ngây ra như phỗng, toàn bộ xem mắt choáng váng.

Ở trước mặt bọn họ, nữ tử mềm mại không xương kia, kiêu ngạo vô lực là hoa khôi giai nhân, biến hóa nhanh chóng, thành một nam nhân bà anh khí bùng bùng, chẳng những đem hai tay áo cuộn cuộn nổi lên, ngay cả làn váy vương bận đều dựng cảm đích vén lên, không khách khí đặt mông ngồi ở trên người Cảnh Vân Thiên, khí thế như hồng, nổi bật như một nữ bá vương trên son trại.

"Giữ tay huynh ấy lại!"

"Dạ!"

"Còn có chân!"

"Dạ!"

"Giữ chặt đầu huynh ấy!"

"Tiểu thư, chúng ta không đủ tay a!" Cặp mắt đẹp kia, bắn về phía đám nam nhân ngây ngốc đang đứng ngơ ngác hết lớn.

"Các vị tại sao còn ngây ngốc đứng đó a? Mau tới hỗ trợ!"

Các nam nhân đột nhiên bừng tỉnh, dưới tiếng hét inh tai của nàng, lúc này mới cuống quýt chạy lên.

Có phụ trách bắt lấy tay hấn, có phụ trách đè lại thân mình hấn, mọi người, cũng không tự chủ bị khí thế của nàng uy hiếp.

Phó Quân Tú từ thắt lưng lấy ra một cái bình sứ, đây là thuốc nàng mới lấy từ chỗ của trang chủ Phi Lãnh Nghệ của Phi Thúy sơn trang, giải được duy nhất giải được độc phần của Ngọc Hồ.

Nàng trút ra một viên viên thuốc màu đen ra lòng bàn tay, đứng lên định nhét vào miệng của Cảnh Vân Thiên.

Cảnh Vân Thiên tuy rằng tạm thời bị mọi người áp chế, nhưng vẫn điên cuồng giãy dụa như cũ, độc tính phát tác, làm hấn mất đi lý trí, toàn thân nổi gân xanh, làm cho hấn giống một dã thú cuồng dại, làm kẻ khác đổ một phen mồ hôi lạnh.

"Mau, nuốt vào!" Nàng đưa tay bóp cái miệng của hắn, thật vất vả tìm lắm mới đưa viên thuốc nhét vào trong miệng hắn.

"Phốc!"

Viên thuốc màu đen bị hắn phun ra, còn thuận tiện văng luôn nước bọt lên mặt nàng.

Chung quanh truyền đến âm thanh hút không khí, đôi mắt tròn to có, đôi mắt ngây ngốc có, nhìn chăm chăm vào gương mặt bị dính thuốc lẫn nước bọt của nàng.

Sắc mặt Phó Quân Tú, thực trầm, thực trầm! Nàng chậm rãi lấy viên thuốc dính trên mũi nàng, khóe mắt co rúm.

Hắn dám phun nước miếng nàng? Tốt! Thật sự tốt! Hắn không chịu nuốt, nàng không làm cho hắn nuốt vào là không thể!

"Huynh nuốt vào cho ta!" Nàng dùng sức vặn bụng ra hàm răng của hắn, đem viên thuốc nhét vào trong cổ họng hắn, nhìn hắn còn phun ra không!

Trên giường giống như dã thú, phát ra gầm nhẹ, mà nàng giống như người đang chinh phục, tuyệt không lùi bước.

Nàng kêu đau một tiếng, thu hồi bàn tay, ngón tay trắng nõn kia đang rỉ máu, trên ngón tay nàng có dấu răng của hắn.

"Tiểu. . . . . Tiểu thư." Chỉ Nhi cùng Tiểu Chiêu, tất cả đều mở đôi mắt lạnh lạnh rùng rùng, lo lắng nhìn thấy tiểu thư.

Phó Quân Tú nhin xuống đau đớn, trên da thịt trắng nõn, bị cắn đến rướm máu, nàng vẫn như cũ cắn răng, không chịu buông tha cho hắn.

Sự nhẫn nại của nàng làm cho nam nhân khác trong lòng rung động.

Nàng không sợ đau, còn lo lắng hắn không thể đem viên thuốc nuốt vào, nếu còn như vậy đi xuống, chính là lãng phí thời gian.

"Đi lấy nước đến cho ta!" Đôi mắt đẹp phẫn nộ, hung hăng liếc sang một bên.

Phủ đài đại nhân ngây người, nhìn xem bên trái, sau đó nhìn một cái bên phải, nghi hoặc chỉ vào chính mình."Ta?"

"Vô nghĩa! Tất cả mọi người không rảnh, chỉ mình ngài là rảnh rồi! Không gọi ngài đi lấy, kêu ai!"

Không làm đi? Hắn là phủ đài đại nhân da! Cứ nhiên như vậy ra lệnh hắn? !

Hắn bị mắng tới mặt đỏ tai hồng, mới đang muốn cãi lại, hắn nhận rồi hồi nào? Lại ngạc nhiên phát hiện, hiện trường mỗi người đều các ti chức, không phải ôm lấy đầu Cảnh Vân Thiên, thì cũng đang cầm trụ chân hắn, ngay cả sư gia của hắn cũng đang cố gắng chịu một chân của Cảnh Vân Thiên, chỉ có hắn là đứng một bên hồng gió mát.

Mọi người nhất trí nhìn thẳng hắn, ánh mắt kia giống như đang nói —— đích xác ngài đang rảnh rồi!

Phủ đài đại nhân xấu hổ đỏ sừng sừng cái mũi. Được rồi được rồi, chuyện quá khẩn cấp, lấy nước thì lấy nước, nam tử hán đại trượng phu, không. . . . . Không cùng nữ nhân so đo.

Một chén nước đưa lên, Phó Quân Tú cầm lấy, đem viên thuốc nhét vào miệng mình, cắn nát, uống xong một ngụm nước, hòa tan thuốc vào nước.

Kế tiếp, mọi người toàn bộ khiếp sợ xem, mắt choáng váng, bởi vì nàng hạ người xuống, đem miệng áp lên đôi môi của Cảnh Vân Thiên, nắm mũi hắn, chính miệng ụ hắn uống.

Chung quanh một trận nín thở, trừng mắt nhìn đôi môi mê người kia, dán lên miệng Cảnh Vân Thiên, một ngụm một ngụm đem nước nhập vào trong miệng hắn.

Cái miệng đỏ bồng nhỏ nhắn mê người kia, làm cho biết bao nam nhân mơ ước, lại có nhiều ít nam nhân vọng tưởng âu yếm, nhưng từ đầu đến cuối không có cơ hội, nàng lại tự mình đem dâng cho hắn lại một ngụm tiếp một ngụm, một ngụm tiếp một ngụm. . . . .

Hình ảnh hương diễm kích thích này, làm cho các nam nhân một đám thấy huyết mạch sôi sục, tim đập nhanh hơn, còn có người thấy không cẩn thận chảy nước miếng cũng không tự biết.

Không biết dù thế nào, đột nhiên cảm thấy được hảo hâm mộ, nếu hiện tại trên giường nằm chính là chính mình, thật là có bao nhiêu tốt. . . . .

(Hô hô...)

Đôi môi mềm mại của nàng chậm rãi rời khỏi miệng hắn, đôi mắt đẹp lo lắng không yên, nhìn thần sắc hắn, , muốn bảo đảm viên thuốc theo ôn dòng nước nhập vào trong bụng hắn hay không.

Hắn từ từ bớt giãy dụa, ánh cuồng loạn trong mắt dần tan, hô hấp dần dần bình ổn, đây là dược hiệu phát tác kết quả.

Trang chủ Phi Thúy son trang nói đúng vậy, chỉ cần cho hắn uống xong thuốc, thuốc vừa vào dạ dày, liền lập tức có hiệu lực, không đến một khắc chung,

có thể ức chế điên cuồng của hắn.

Rất cực, nàng có thể nhả ra khí, thần kinh căng thẳng cũng nhẹ nhõm hẳn.

Như thế gây sức ép hạ, nàng sớm đồ mồ hôi đầm đìa, hơn nữa một ngày chưa ăn cơm, lại bị nhiễm phong hàn, nàng cảm thấy chính mình như không còn sức lực, ~~l~~ vẫn là miễn cưỡng chống.

"Không có việc gì, để cho hắn hào hào ngủ một giấc là ổn rồi." Nàng bò xuống giường, sửa sang lại dung nhan chính mình, lại khôi phục cử chỉ đoan trang hiền thực. "Đi thôi, chúng ta đi trở về."

"Dạ, tiểu thư."

Trước những ánh mắt ngây ngốc, Phó Quân Tú mang theo Tiểu Chiêu cùng Chỉ Nhi rời đi, bỏ lại sau lưng những ánh lắt vừa kinh ngạc vừa bội phục, nhìn theo nàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Nàng cứu hắn?

Đương nghi ngại qua một ngày sau, độc tính trong cơ thể Cảnh Vân Thiên đã giải, người cũng khôi phục thần trí.

Hắn chỉ nhớ rõ lúc ấy vì cứu Thường Đức Quang, trùng ám toán của Ngọc Hồ, mà hắn cũng đánh Ngọc Hồ một chưởng, trực tiếp bị mất mạng, tiếp theo, toàn thân hắn nóng nảy khó nhịn, lúc sau phát sinh chuyện gì, liền không nhớ rõ.

Theo như Thường Đức Quang cho biết, báo cho hắn biết mọi chuyện đã xảy ra, hắn không thể không sợ hãi.

Độc trên người hắn, đúng là nàng giải.

Trong lúc thần trí hắn đang hôn mê cuồng dại, nàng vì làm cho hắn nuốt vào giải dược, dùng hết phương pháp, chi tiết trong đó Thường Đức Quang không bỏ sót một chữ toàn bộ nói cho hắn nghe.

Cũng vì lẽ đó, nên, sau khi hắn khôi phục thần trí, liền lập tức đi vào Thiên Quyên Lâu.

"Ta muốn gặp nàng."

Cảnh Vân Thiên ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc, lần này hắn đến, là thành tâm dâng môn đến thăm.

"Cảnh đầu mục bắt người a, ta van cầu ngài, nhóm đại nhân các ngài này đó ngồi ở chỗ này, chúng ta nơi này còn có thể buôn bán được sao?" Tôn đại nương tận tình khuyên bảo, chỉ kém không rơi ra hai giọt nước mắt thôi.

Đại sảnh tráng lệ của Thiên Quyên Lâu, tràn đầy ngồi một đám nha sai mặc quan phục, mỗi người uy mãnh, thất lưng đeo đại đao, hùng dũng khí thế, tọa trấn ở trong đại sảnh, có vài khách nhân vừa vào cửa, lại sợ tới mức vội vàng lui ra ngoài.

Kỳ thật đám bộ khoái này là theo Cảnh Vân Thiên tới, đương đầu mục bắt người nói muốn tới, bọn họ tất cả đều theo đến đây, bởi vì bọn họ rất tò mò, Cảnh đầu mục cùng Quân Quân cô nương trong lúc đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn như hai người có cừ oán thâm sâu, lại trong lúc sinh tử, vì cứu đối phương mà liều lĩnh, quan hệ thật bí hiểm mờ ám, kẻ khác không hiểu được rõ ràng, làm người không hiểu kỳ mới là lạ.

Giang Nam tải từ Đường Thiệu cùng Cảnh Vân Thiên giao hảo đã lâu, cũng vẫn phong mà đến, nở nụ cười yếu ớt, phe phẩy cây quạt, ở một bên xem diễn.

"Tôn đại nương, Cảnh đại hiệp của chúng tôi muốn gặp Quân Quân cô nương, bà nên thanh toán một chút đi."

"Đường công tử, không phải ta không cho gặp nha, Quân Quân của chúng tôi nói, không muốn gặp bất luận kẻ nào, ta cũng không có biện pháp nha."

"Ta đây chờ, đợi cho nàng bằng lòng gặp ta mới thôi."

Tôn đại nương muốn phát hỏa, Tiểu Chiêu tiến lên giữ chặt Tôn đại nương, ở bên tai bà thấp giọng nói nhỏ, sau đó quay sang Chỉ Nhi nháy mắt một cái.

Chỉ Nhi tiến lên, thái độ mặc dù không nóng lạnh, nhưng là đúng mực đo lường thích đáng.

"Thỉnh giáo Cảnh đầu mục đại nhân, vì sao phải gặp tiểu thư nhà ta?"

"Ta. . . . ." Cảnh Vân Thiên đang muốn mở miệng, bỗng dừng nhìn thấy toàn bộ những ánh mắt đều nhìn chăm chú vào hắn, tất cả đều là huynh đệ của hắn lần này vì tò mò theo tới.

Nhiều người nhiều miệng, hiểu biết phần đông, hắn đứng lên, cùng Chỉ Nhi đến một bên, mới dè dặt âm lượng nói: "Ta muốn gặp nàng, muốn giải thích những chuyện đã làm đối với nàng."

Đôi mi thanh tú của Chỉ Nhi giương lên, mắt đẹp sáng ngời, cẩn thận đánh giá Cảnh Vân Thiên, xem bộ dáng hắn hôm nay thành tâm, không giống khí thế hùng hổ trước đây, nhìn không được cảm thấy mừng thầm. Nàng sớm đoán trước, không đến ba ngày, Cảnh Vân Thiên nhất định sẽ tìm đến tiểu thư, quả nhiên nha.

Hơn nữa, tới đúng là thời điểm.

"Ngài thật là thành tâm?"

"Đúng vậy, thành tâm thành ý."

Chỉ Nhi đánh giá về mặt hắn còn thật sự chân thành và vô cùng kiên quyết, gật đầu."Ngài đợi một chút."

Nàng đi hướng Tôn đại nương, ở bên tai nói nhỏ một chút.

Tôn đại nương mặt gặp nạn màu, bất quá nếu Chỉ Nhi nói nàng sẽ phụ trách, bà lại muốn việc buôn bán, lập tức gật đầu đáp ứng. Sau đó, Chỉ Nhi lại đi trở về trước mặt Cảnh Vân Thiên, nhẹ nhàng phúc phục."Cảnh đại nhân, mời theo ta đến."

Những bộ khoái khác vừa nghe, cũng lập tức đứng lên, nghênh ngang đi theo phía sau của Cảnh đầu mục, cũng muốn đi vào, nhưng lập tức bị Tiểu Chiêu cũng Chỉ Nhi bước đến ngăn cản.

"Từ từ, các ngài không thể vào."

Thường Đức Quang trừng mắt nhìn tiểu nữ nhân xinh đẹp này."Tại sao?"

"Chúng ta lại chưa nói các ngài có thể gặp tiểu thư nhà ta."

"Cảnh đầu mục có thể đi, vì sao chúng ta không thể đi?"

"Ta nói không thể, chính là không thể, còn có a, nếu nơi này không có người mà các ngài muốn bắt, xin mời rời đi đi."

Nha hoàn này cũng thật hung a, cư nhiên không sợ thân phận bộ khoái của hắn.

Đôi mắt Thường Đức Quang nhìn chằm chằm nàng, phát hiện gương mặt trái xoan này trưng thanh tú lệ, miệng hoa khéo léo, da thịt trắng nõn nà cùng thất lung mãnh mãnh, hoàn toàn không có khí chất nữ tử thanh lâu bình thường nhìn không được nhìn ngáy người.

Tiểu Chiêu quay lại hắn liếc mắt một cái."Nhìn cái gì!"

"Ách. . . . . Bọn đại gia muốn đến nơi này để uống rượu."

Dung nhan mỹ lệ kia lập tức nở ra một nụ cười vô cùng quyến rũ, giọng nói cũng chuyển sang mềm mại.

"Đại nhân muốn uống rượu, đương nhiên là được rồi, nhưng mà trước khi uống rượu, mời các ngài hãy thanh toán trước tiền trà nước mà các ngài đã ngồi ở đây đã nửa ngày rồi hãy nói sau."

Thường Đức Quang sừng sốt."Tiền trà?"

"Đúng vậy, tổng cộng một trăm quan tiền, cảm ơn."

"Mới ngồi có một chút như vậy lại tính một trăm quan? Đây không phải hãm hại người sao?"

"Không đưa phải không? Không đưa thì xin mời quay về."

Trùng mắt Tiểu cô nương điêu ngoa này, nói cũng kỳ quái, nếu là người khác thì, Thường Đức Quang sớm nổi bão, nhưng hắn không có, vì không muốn cho Tiểu cô nương này xem thường, liền lấy tiền đến.

"Một trăm quan thì một trăm quan."

"A? Thường huynh, thật sự đưa?"

"Đương nhiên!" Không để ý mặt các huynh đệ khác kinh ngạc, hắn dừng cầm lấy bạc ra, hào phóng đưa cho nàng.

Vốn nàng chính là cố ý làm khó dễ, nhưng thật không ngờ đối phương lại đưa tiền, Tiểu Chiêu nhìn tiền, sau đó ngẩng lên nhìn cái người cao to kì quái này.

Thật sự là một người kỳ quái, muốn uống rượu, sao không đi tù lâu mà uống? Một trăm quan tiền có thể uống vài chung nha.

Quên đi, nếu người ta nguyện ý đưa, nàng cũng vui vẻ nhận lấy, gương mặt vốn giận dữ, lại đổi sang khuôn mặt tươi cười hé ra như hoa như ngọc. "Đại gia, mời theo ta." Nhìn bóng dáng kia thướt tha thướt tha, Thường Đức Quang trong lòng nổi lên ngọn sóng khác thường, ngờ ngẩn đi theo má lúm đồng tiền mà đi.

*****

Phó Quân Tú đang nằm ở nhuyễn tháp thượng, không ngừng ho khan.

Nàng vốn đã nhiễm chút phong hàn, sau khi cứu Cảnh Vân Thiên, bệnh tình càng thêm trọng, ba ngày nay, nàng không chỉ đau đầu, toàn thân cũng thật khó chịu, thậm chí bắt đầu cảm thấy rét run.

Ác, đáng giận! Nàng rất thoải mái, không thích loại cảm giác toàn thân đau như thế này, cũng chán ghét chính mình bệnh hoạn nhu nhược, nhưng sao nàng ăn cái gì đều ăn không vô.

Lúc trước, nàng là giận Cảnh Vân Thiên, tức giận đến ăn không vô.

Hiện tại, là nàng hoàn toàn không muốn ăn, cho nên ăn không vô.

Nàng là Phó Quân Tú, một nữ tử không dễ dàng bị đánh bại đâu, loại phong hàn tiểu bệnh này, mới không làm khó được nàng.

Vì muốn vực dậy thân, nàng miễn cưỡng đứng dậy, muốn hoạt động hoạt động gân cốt, đánh vài quyền, vận vận khí, định xua đi cái lạnh thấu xương bên trong cơ thể, nhưng mới vận công, hai chân liền mềm nhũn, không ngã xuống đất, ngược lại ngã vào một lồng ngực rộng lớn ấm áp.

Nâng lên đôi mắt đẹp, bất gặp một đôi mắt đen nhánh đang nhìn mình, nàng ngạc nhiên trừng mắt nhìn gương mặt mà ngay cả trong mộng cũng ám ảnh nàng.

Hắn xuất hiện, làm cho tim nàng lại đập sai nhịp, nàng không nghĩ tới hắn sẽ đến, càng nghĩ đến, hắn sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Cảnh Vân Thiên nhíu mày nhìn gương mặt tái nhợt của nàng. "Nàng sinh bệnh?"

"Huynh, huynh vào bằng cách nào?" Nàng nghĩ muốn thối lui, lại phát hiện thất lưng của mình, bị vây ở cánh tay trắng kiện của hắn.

Sắc mặt nàng tái nhợt, làm hắn nhíu mày, bàn tay to lớn sờ nhẹ lên trán nàng.

"Nàng phát sốt?" Cái trán nóng hổi, làm cho đôi mày rậm càng nhíu lại sâu hơn.

"Không liên quan đến huynh, buông! Khụ khụ ——"

"Nàng bị phong hàn." Nàng nghĩ muốn đẩy hắn ra, nhưng mới hơi vừa rời khỏi cánh tay của hắn, một trận choáng váng lại ập đến, đem nàng cuốn vào trong bóng tối, thân mình mềm nhũn lần thứ hai, lại ngã quay về trong ngực hắn.

Cảnh Vân Thiên một tay ôm lấy nàng, đi nhanh bước vào trong phòng của nàng.

"Huynh muốn làm gì —— Thả muội xuống dưới ——"

"Người đang bị bệnh, phải nghỉ ngơi cho tốt."

"Muội mới không —— khụ, khụ khụ ——"

"Có còn có, đừng mạnh miệng."

Hắn đem nàng ôm trở về phòng, đặt ở trên chiếc giường mềm mại, hắn cũng thuận thế ngồi ở mép giường.

Từ lúc hắn xuất hiện, lòng của nàng lại nổi lên ngọn sóng, vô cùng hỗn loạn, mà vẻ mặt hắn đột nhiên đối với nàng ôn hoà như thế, càng làm cho nàng không quen.

"Ai cho huynh vào trong phòng ta, mau cút ra ngoài!"

Mặc cho đôi mắt tròn to dọa người của nàng, hắn không thềm để ý. "Cô nương gia không nên hung hãn như vậy."

Người khác nói nàng hung hãn, nàng không ngại, nhưng xuất ra từ trong miệng hần, nàng liền ầm ức, nhin không được trong ngực dâng lên cơn tức giận.

"Ta vốn cũng rất hung hãn, không được sao!"

"Không phải không được, là không tốt."

Nàng tức giận đến đánh ra một quyền, dễ dàng bị bàn tay to của hần nắm giữ.

"Mới nói nàng hung hãn, lại động quyền khởi cước đến, khó trách bị người nói là nam nhân bà."

"Huynh, huynh dám mắng ta là nam nhân bà? !" "Ta không phải mắng, là nhắc nhở nàng."

Hần là một vũ phu, nói chuyện sẽ không quanh co lòng vòng, có cái gì thì nói cái đó, không chú ý đến tâm sự của nữ nhân gia, cho rằng chính mình là hảo ý, không rõ nàng vì sao ngược lại còn giận hơn?

Nhìn thức ăn còn nguyên trên bàn, chút chưa động; Chi Nhi nói, cả ngày hôm nay nàng không ăn cơm, quả thế.

Vì thế hần đi qua, đem thức ăn bưng tới trước mặt nàng, đặt ở trên bàn trà một bên, nghiêm mặt nói: "Nàng không ăn cơm, không có sức đâu."

"Không cần huynh làm gà mẹ!"

"Ta là muốn tốt cho nàng, hiện tại trên mặt nàng không có chút máu, rất giống một người chết."

Hần nói thẳng không hề kiêng kị, giống một mũi tên bắn lên, bắn trúng nàng.

"Huynh. . . . . Huynh nói ta giống người chết?"

"Không tin, nàng có thể nhìn vào gương, bộ dáng của nàng thật sự nhục nhã." (>"< trời!!!! Huynh an ủi, hay muốn giết người vậy...?)

Lời nói của hần làm cho nàng hít một hơi lạnh, khuôn mặt nháy mắt cứng ngắc.

Nhục nhã!

Nhục nhã!

Không! Nhìn! Được!

Đây là một lên án cỡ nào nghiêm trọng a, ba chữ này tựa như muối ăn, sát vào vết thương lòng đang rướm máu của nàng.

Cái tên nam nhân đáng chết ngàn lần này, dùng người chết để hình dung nàng thì thôi đi, còn dám phê bình nàng nhục nhã? !

Một ngọn lửa, ở trong cơ thể nàng mãnh liệt nổi lên.

Hần nghi hoặc nhìn thẳng mặt của nàng. "Sao? Nói sắc mặt của nàng trắng bệch giống người chết, nhưng tại sao bây giờ lại có điểm phiếm hồng?"

Đương nhiên, đó là kết quả của máu đã dồn lên đến tận não!

Bá một tiếng, nàng lại từ dưới giường, rút ra trường kiếm kia đem tự vệ.

"Uy uy uy —— Nàng tại sao lại lấy kiếm muốn chém người a?"

"Xem chiêu!" Đã biết được quan hệ sâu xa của hai người, cho dù hần cùng với nàng không từng đính ước đi nữa, cũng là đồng hương, hần đương nhiên sẽ không đối địch cùng nàng.

Mũi kiếm hướng mặt hần đâm tới, hần hiện lên vẻ thoải mái. "Nữ nhân gia đừng chút là múa đao động thương, thật sự không tốt lắm."

Trường kiếm lại chém về hướng hần, hần lại gọn gàng né tránh.

"Nàng chính là rất dễ xúc động, mới có thể bị người ta nói là nam nhân bà."

Nàng giận đến điên rồi, đối hần lại chém, lại đâm, lại vung chưởng, chẳng những kiếm thức hỗn loạn, cơ hồ là đánh đấm loạn xạ, mà hần lại vô cùng thoải mái đồng tròn tây né, còn có công phu thuận tiện dạy dỗ cho nàng.

"Nàng như vậy, cho dù không đem nam nhân dọa chạy, cũng ít nhất dọa đến bay mất ba hồn bảy vía."

"Chết tiệt nguoi ——" nàng cắn giận giờ kiếm, tiếp tục tiếp theo ba thế công, nhưng lại một trận choáng váng bất thành linh lại ập đến, làm đột nhiên trước mắt nàng tối sầm, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống.

Nhanh hơn, một đôi song giường trước khi nàng rơi xuống đất, liền đem nàng đỡ lấy, ôm vào trong lồng ngực rộng ấm áp của hắn.

"Nhìn nàng kia, ngay cả môi cũng trắng bệch."

Trên mặt hắn khó nén loại tình cảm lo lắng này, chạy nhanh đem nàng ôm quay về trên giường.

Kỳ thật ý tứ của hắn là nói sắc mặt nàng không tốt, cũng không có ý tứ xấu muốn phê bình nàng, nam tử hán đại trượng phu, làm sao lại hiểu rành tâm tư của một nữ tử chứ tâm tư? Nữ nhân là tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho nam nhân phê bình dung mạo mình xấu xí, huống chi là từ một nam nhân nàng đã ngưỡng mộ trong lòng lâu rồi.

Trong mắt hắn, nàng đẹp đến ngây người, chỉ là chưa nói ra thôi.

Bỏ qua một bên lúc nàng hung hãn, trong lúc nàng giờ tay nhắc chân, tràn ngập hương vị tao nhã của một tiểu nữ nhân, cho dù ngay cả lúc sinh bệnh như thế này, càng thêm làm người đau lòng thương tiếc.

Sau khi đã hiểu rõ nàng là tiểu thư của Phó gia, có cùng mình đính ước qua, đối nàng đã không hề sinh khí, hơn nữa biết nàng vì cứu chính mình đã cố gắng làm những việc kia, càng thêm không thể bỏ mặc nàng.

"Đi ra ngoài, huynh đi mau ~" yếu đuối nắm chặt tay, không để tâm đến kháng nghị của nàng, quật cường đánh vào trong ngực hắn, vừa vặn bị một bàn tay to nắm lấy.

Bàn tay kia vốn hoàn mỹ không tỳ vết, lại có một dấu răng, đó là kiệt tác của hắn.

Hắn nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé bị thương kia, mảy rậm cau sâu.

Nàng bắt tay rút về, giấu đi không để cho hắn xem. Nàng mới không nghĩ lấy vết thương ở tay để cầu xin sự đồng cảm thương xót của hắn a, nàng có tự tôn của nàng, không cần sự thương hại của hắn, cho dù hiện tại toàn thân nàng vô lực, khó chịu đến chết được, nàng cũng dứt khoát ngẩng đầu ưỡn ngực, không để lộ sự yếu ớt của mình.

"Xem đủ chưa, xem đủ thì đi ra, ta còn muốn nghỉ ngơi a!"

Bất luận nàng dùng ngôn ngữ như thế nào kích thích hắn, hắn cũng không hề nhúc nhích, bởi vì hắn đã hiểu được, sự quật cường chính là nàng dùng để phòng vệ đối với sự công kích của người khác, trên thực tế, tâm địa nàng mềm mại thiện lương, cứu hắn, cũng không chịu kể công.

"Trừ phi nàng đem cơm ăn xong, nếu không ta không đi."

"Uy không đi, ta sẽ kêu người đến! Tiểu Chiêu ~ Chi Nhi ~"

Sẽ có người đến mới là lạ, nàng không hiểu được, hai nha hoàn đã sớm thương lượng với nhau xong, mặc kệ tiểu thư kêu như thế nào, là sẽ không bao giờ lên tiếng, và đã dặn dò bất luận kẻ nào cũng không được đến quấy rầy bọn họ.

Mặc kệ nàng gọi như thế nào, chính là không nửa người đến.

Đáng chết! Các nàng chạy đi đâu na ?

Ngày thường hai nha đầu lanh lợi, cư nhiên kêu như thế nào đều không thấy trả lời.

"Đem bát thuốc này uống vào đi." Hắn đem bát, đưa đến trước mặt nàng. "Đem đi!"

Nàng vung tay lên, ý đồ muốn hất bát thuốc trong tay hắn, cho hắn mất mặt mà rồi đi, nhưng nhanh hơn, tay hắn gọn gàng chọt lóe, liền dễ dàng tránh thoát, làm cho nàng vung vào khoảng không, bát thuốc kia lại đưa đến trước mắt nàng.

Nàng không tin, lại vung tay lần nữa, lại bị hắn rất nhanh tránh né.

Cố tình mặc kệ nàng vung tay như thế nào, chính là không chạm được bát thuốc trên tay hắn, liền tiếp vung tay vai lần, hại nàng thờ hồng hộc, bát thuốc kia vẫn như cũ êm đẹp ở trước mắt nàng, thuốc trong bát, một giọt chưa cũng không rơi ra ngoài.

"Đem thuốc uống vào đi."

Về mặt hắn kiên quyết, hiển hiện rõ ràng, nếu nàng không nghe theo, hắn sẽ ở đây với nàng suốt đêm cũng không sao.

Không thể hiểu nổi! Nàng không uống thuốc, liên quan gì đến hắn?

Quan tâm nàng như vậy, không khỏi quá mức già mồm cái lão! Nàng không cảm kích, bởi vì, nàng không muốn tự mình đa tình!

"Ta, Không, Uống, đói chết cũng không ăn, khát chết cũng không uống, bệnh chết cũng không uống thuốc, huynh muốn như thế nào?"

Gương mặt hắn ngày thường vốn uy nghiêm, mà khi hắn như vậy, lại uy vũ khiếp người.

"Thật không uống sao?"

"Hừ!" Nàng quay mặt sang một bên, bỏ qua không chịu, cũng không tin người này có thể làm gì nàng.

Bất quá, nàng tuyệt đối không thể tưởng được chính mình xem nhẹ hắn, thân là đầu mục bắt người, bình thường có nghị lực sắt thép, người có sự chịu đựng phi thường, một khi hắn quyết định làm chuyện gì, hắn sẽ quyết tâm làm cho bằng được, tuyệt không bỏ qua.

"Được rồi, một khi đã như vậy, tại hạ đành phải thất lễ."

Nàng không yên bất an trừng mắt, giống như người được bầu không khí không ổn. "Huynh muốn làm sao?"

"Nàng không chịu ăn, ta chỉ còn một cách dùng miệng để dứt cho nàng." Lời này thiếu chút nữa đem nàng sợ tới mức tim nàng nhảy vọt ra ngoài. "Huynh, huynh nói cái gì?"

"Đại trượng phu được người khác thi ân, cho dù chết xuống hoàng tuyền cũng phải báo đáp, nàng có thể dùng miệng dứt ta uống thuốc, ta đương nhiên cũng có thể dùng miệng để dứt lại cho nàng."

Về mặt hắn còn thật sự nghiêm túc, hoàn toàn cũng không có ý tứ nói đùa, ánh mắt vô cùng kiên nghị, gương mặt chậm rãi tới gần mặt của nàng, bộ dáng như tùy lúc đều muốn ăn nàng.

"Huynh dám!"

"Nàng xem ta có dám hay không."

Thanh âm của hắn rất nhẹ, thực nhu, lại hàm chứa khí phách không bỏ qua cho nàng, làm nàng chân tay luống cuống đứng lên, đáng vẻ ương ngạnh lập tức tiêu tan không ít.

"Huynh, huynh dừng lại đây, ta, ta tự mình ăn!"

"Không sao, không cần khách sáo, ta rất thích ý." Hơi thở của hắn, phả lên da mặt xanh tái của nàng, giống một con báo, đang ngửi mùi vị của con mồi.

Sau lưng của nàng là vách tường, cơ hồ lui không thể lui. "Ta, ta phải tự mình ăn!"

"Thật sự?"

"Thật sự!"

"Ngần vịn lần đừng miễn cưỡng nha."

"Ta thích tự mình ăn, đem đến đây!" Nàng giơ tay đoạt lấy cái bát trong tay hắn, cầm lấy thìa múc thức ăn lên miệng, gương mặt đỏ hồng cơ hồ phải vùi vào trong bát, không dám nhìn hắn.

Cảnh Vân Thiên cố ý hít một hơi thật lớn, ra dáng như tức nước vỡ bờ, kỳ thật cực lực nhịn xuống ý xúc động muốn cười, lúc này hắn càng thêm khẳng định, thật sự trong lòng nàng hoàn toàn không như ở mặt ngoài vậy xảo quyết không thể nói lý.

Nàng kỳ thật là đáng yêu, khuôn mặt kia toàn bộ đỏ hồng, sớm đã biểu hiện rõ lòng của nàng ra hết rồi.

Nhìn nàng, hắn nhịn không được nghĩ đến, nếu lúc trước biết thế tử mà mình sắp kết hôn, là cô nương gia như vậy, có lẽ hắn sẽ không đào hôn, hắn sẽ thích có thể tử như thế này đích làm bạn.

Cố ý uy hiếp muốn dùng miệng dứt cho nàng, đáy lòng hắn rất rõ ràng, chính mình là nói thật, đôi môi đỏ mọng mê người kia, không biết hôn sẽ có mùi vị như thế nào nhỉ?

Hắn lại vì thế dấy lên một cổ dục hòa, cũng thật sâu cảm thấy được tiếc nuối, ngày đó chính mình hoàn toàn không nhớ rõ giai nhân là dùng miệng dứt hắn uống thuốc như thế nào.

Tưởng tượng đến đôi môi mê người kia, từng áp lên miệng mình, liền nhịn không được nhiệt huyết sôi trào.

Hắn cứ ngấm chết sống, nhìn chằm chằm người ta, mà nàng đang cố gắng ăn, nhưng dưới ánh mắt như hổ rình mồi của hắn, chẳng những đem tất cả đồ ăn xong, ngay cả thuốc cũng uống đến một giọt không dư thừa.

Từ đầu đến cuối, nàng cho rằng, hắn đối nàng như vậy, chính là nghĩ muốn bù lại sự thua thiệt của nàng thôi, mới sẽ không ngốc đến mức cho rằng hắn thật sự muốn dùng miệng dứt nàng. Nhưng nàng vẫn là động tâm, cũng giận chính mình sao cứ mơ mộng. Hắn chính là đang báo ân thôi. Trong lòng nàng, vẫn cố gắng nhắc nhở mình như thế.

Bạn đang đọc truyện *Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Phi Thúy son trang nổi danh trên gang hồ, mọi người đều nói, trang chủ Phi Lãnh Nghệ là một nam nhân tuấn tú đến mức gây họa còn hơn nữ nhân, hẳn xuất nhập thân bí, chưa cưới vợ nạp thiếp.

Nghe nói, hẳn mỗi ngày đều đến Thiên Quyên Lâu, chỉ vì một yêu mên phong thái của giai nhân, cũng vung ra xuồng số tiền lớn, tặng giai nhân trân bảo hoàng kim, chỉ vì muốn giành được, chiếm được nụ cười của mỹ nhân.

Từ trước đến nay, những nam tử khác muốn gặp được mặt thì cũng hải xem vào vận khí của Quân Quân cô nương, lúc này vì Phi Trang Chủ phá lệ, mỗi ngày ở Vọng Nguyệt Lâu dâng rượu ngon thức ăn quý, nhiệt tình khoản đãi vị trang chủ tuấn mỹ này, vì hẳn đánh đàn ngâm xướng.

Mọi người đều biết, hoa khôi Quân Quân vẫn là một nữ tử thanh khiết, bán nghệ không bán thân, mà hiện giờ trai tài gái sắc, dù quý mến nhau, nhưng cũng là việc thiên kinh địa nghĩa.

Hoa khôi Quân Quân rốt cục động chân tình, đêm đêm đầu tiên của mình tặng cho Phi Lãnh Nghệ người đã ra giá cao nhất. Tôn đại nương sắp tuyển một ngày tốt, để cho hai người cùng đêm đẹp mộng, việc này đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Việc này, cũng không biết làm cho bao nhiêu nam nhân tức tối vung tay đập chân, và đã làm cho biết bao cô nương âm thầm thương tâm.

Này một đêm, ngọn đèn dầu Vọng Nguyệt Lâu còn chưa cạn, trong tiếng đàn du dương, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười khê như chuông bạc của nữ tử, cùng tiếng cười hào phóng nam nhân.

Khúc nhạc đã hoàn, Phó Quân Tú thướt tha bước ra khỏi Vọng Nguyệt Lâu, trải qua mấy đoạn hành lang quanh co, đi trở về nơi ở của nàng ở Mai viện.

Vừa bước vào sân, đột nhiên một bóng người dừng ở phía sau, nàng kinh ngạc quay đầu lại, khi đã nhìn thấy rõ bóng người vừa mới đến, nụ cười tươi trên mặt chợt tắt.

"Lại là huynh!" Nàng thờ phỉ phỉ chất vấn: "Họ Cảnh kia, ai cho phép huynh lại tự tiện xông tới? Thực khi dễ ta là người của tửu lâu a, muốn tới thì tới!"

"Muội vì cái gì không chịu gặp ta?"

Đã nhiều ngày, hẳn tới cửa cầu kiến, nhưng nàng từ đầu đến cuối đều chối từ ngoài cửa, bị bắt đắc dĩ, hẳn đành phải giờ ra trò cũ, trực tiếp thi triển khinh công lên vào Mai viện. Hẳn lúc này đã chờ lâu ngày, rốt cục đợi được nàng.

Phó Quân Tú vô cùng tức giận trừng mắt hẳn. "Ta không rảnh để đùa hay tâm sự với huynh!"

Nàng còn muốn chạy, thân hình tinh tráng khôi ngô giống một pho tượng môn thần ngăn trở đường đi của nàng, nàng đành phải lần thứ hai nâng lên mặt lạnh, nhìn thẳng ánh mắt hẳn.

"Cảnh Vân Thiên, rốt cuộc ý huynh muốn như thế nào?"

"Bọn họ nói chính là thật vậy chẳng?"

Một câu hỏi không đầu không đuôi, làm người ta không thể hiểu nổi.

"Không đầu không đuôi, ta không hiểu huynh muốn hỏi gì?"

"Bên ngoài đồn đãi, Phi Lãnh Nghệ bỏ ra giá cao, bao lấy nàng, chuyện này có thật không?"

Hắn phi thường, phi thường, phi thường mất hứng, vẻ mặt nghiêm khắc lạnh như băng, tản ra khí thế khiếp người, giống như có huyết hải thâm cừu với ai vậy.

Tự dưng bị hẳn hỏi trực tiếp bất chợt như vậy, 'bao lấy' hai chữ hẳn nói được mặt không đỏ khí không suyễn, liền như vậy theo miệng nói đi ra.

Tốt! Nếu hẳn đã hỏi, nàng cũng dám trả lời, ngược cảm lên. "Nếu thế thì sao!"

"Không được!"

Hắn đột nhiên mạnh mẽ phản đối, làm cho nàng hoảng sợ, như gặp quỷ trùng mắt nhìn hẳn.

"Huynh dựa vào cái gì phản đối a?"

Dựa vào cái gì? Đương nhiên là bởi vì vì hấn để ý nàng, nên khi vừa nghe đến chuyện này, giống như có người lấy đao hung hăng chém mạnh vào ngực hấn.

Hấn bức tức và ghèn tị đến phát cuồng, rồi lại tự mình không thể nói là đã thích nàng, đành phải mượn cớ để phản đối.

"Ta đã điều tra qua, bởi vì sự hôn của ta, nên muội tức giận để lại một bức thư bỏ nhà trốn đi, hiện giờ mới có thể dần thân vào thanh lâu, quá bán rẻ tiếng cười ở chốn này."

"Thì tính sao?"

"Là ta hại nàng bị mọi người ở quê nhà nhạo báng, cho nên ta có trách nhiệm, không thể cho nàng tiếp tục trầm luân ở thanh lâu." Hấn nói đúng lý hợp tình, nhân nghĩa không thể chối từ được.

Nguyên lai là có chuyện như vậy, hấn chính là muốn tìm cơ hội bù đắp lại cho nàng. Phó Quân Tú tâm không khỏi cảm thấy thất vọng, còn tưởng rằng . . . . . Thật giận! Đúng ra là mình không nên ôm ấp hy vọng vì với hấn mới đúng.

Bỏ qua chờ mong không nên có, quay sang hấn liếc mắt một cái, giọng điệu lạnh như băng nói: "Đây là chuyện của ta."

"Muội không nên ở thanh lâu, chỉ cần muội nguyện ý, ta nhất định hết sức giúp muội chuộc thân."

"Cảm tạ, lòng ngài ta xin nhận lấy, nếu không còn chuyện gì khác, các hạ mời trở về đi." Nàng xoay người, không muốn nói tiếp, cổ tay mảnh khảnh, lại bị một bàn tay to nhanh chóng nắm lấy.

"Muội không thể ở trong này." Bàn tay to ngăm đen của hấn, giống như một gong kèm bằng sắt cứng chắc, , chặt chẽ khóa trụ cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của nàng.

Nàng tức giận nói: "Ta thích ở nơi này không cần huynh xen vào."

"Ta không thể cho nàng đắm mình."

Hấn một khi hạ quyết tâm, cho dù đao kiếm sắt thép cũng không thể nào làm lung lay quyết tâm của hấn.

"Ta sa đoạ hay không đó là chuyện của ta! Buông ra mau ~"

Trời ạ! Hấn bắt lấy tay của nàng thật nhanh, làm đau tay nàng, nếu còn đứng đây dựa tranh cãi mãi như vậy không thể được, hy vọng trước khi bị người khác nhìn thấy, nên nhanh chóng đuổi hấn đi, do dự như vậy khó coi chết đi được!

"Tốt xấu gì nàng cũng đã từng đính ước qua với ta, ta có trách nhiệm mang nàng rời đi nơi này." Hấn kiên trì không buông.

Đáng giận! Người này thực cố chấp a! Đính quá thân thì như thế nào? Nàng tuyệt đối không cần ý tốt này của hấn!

Tránh không ra bàn tay như gong kèm sắt này, nàng rốt cục nổi giận. "Huynh có buông ra hay không?"

"Không buông, trừ phi nàng đáp ứng rời đi."

"Tốt, đây là huynh tự tìm đến!" Nàng vung tay đâm ra một quyền, tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hấn.

"Nhìn xem nàng kia, mới dạy dỗ không được mấy câu, lại động thủ."

Hấn lắc đầu thở dài, biểu tình giống như lại đang quở trách nàng là một nam nhân bà không hơn không kém, làm cho nàng nghe được khí giận công tâm, nâng lên tú chân đá vào hướng hấn.

"Ngay cả chân cũng dùng tới? Rất kỳ cục."

Đáng giận! Hấn càng nói, nàng lại càng giận, cũng không tin đánh không được hấn!

Hai người cứ như vậy một chạy một truy, nàng đánh vỡ chậu hoa, đá vỡ mấy chậu lan quý, mặc kệ đuổi theo như thế nào, chính là ngay cả một cọng tóc hấn cũng không chạm được, ngược lại là nhanh chóng phá hủy Thiên Quyên Lâu tan tành.

Bị kinh động khách nhân cùng các cô nương, mỗi người mở ra cửa sổ, vườn đầu có, có đứng ở cuối hành lang, tò mò nhìn xem đã xảy ra chuyện gì?

Mỗi lần gặp lại hấn, nàng liền trở nên thiếu kiên nhẫn, đánh không được hấn đã vô cùng tức giận, hơn nữa này thân xiêm y váy áo này lại vướng bận, kết quả một cái không cẩn thận dùng sức hơi mạnh một tý ..., hại nàng bị chính làn váy của mình vướng chân, mất đà một cái, ngã xuống đất thật mạnh, đụng phải móng, càng bị thảm chính là, nàng còn nghe thấy được âm thanh xé rách.

Nàng thở hắt vì kinh ngạc, cảm thấy móng lạnh lẽo, không khỏi toàn thân cứng đờ, bởi vì cái váy bị rách nham nhờ một mảng lớn, lúc này còn có người cổ tỉnh, nhìn trời lắc đầu thở dài.

"Sớm nói qua nàng đánh không lại ta, tội gì đâu?"

Nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhiều người đang nhìn như vậy, ngã xuống đất đã muốn đủ xấu hoorr để chết được, chẳng những ngã đau mông, váy rách lại họa vô đơn chí.

Nàng không thể đứng lên, bởi vì vừa đứng đứng lên, tất cả mọi người sẽ biết váy của nàng bị rách, nàng sẽ xấu hổ hận không thể đem chính mình chôn sống. "Đều là huynh —— huynh——"

Hắn về mặt oan uổng. "Người ra tay chính là nàng, ta chỉ phụ trách né tránh."

"Huynh còn dám nói treu tức ta!" Hắn làm ra vẻ hạo tâm vron tay, giúp nàng đứng lên.

"Huynh dừng lại đây!" Bàn tay to của hắn bị tay nàng đánh bật ra.

"Tính tình của nàng thật sự nên sửa lại, không cần lúc nào cũng nên nổi giận như vậy."

Cảnh Vân Thiên chết tiệt! Cảnh Vân Thiên thối tha! Hắn là tên đáng chết, là tên đại phôi đản đáng giận nhất!

Lòng nàng nóng như lửa đốt, rồi lại không biết nên như thế nào cho phải, Chi Nhi cùng Tiểu Chiêu lại không ở đây, nếu là để cho người ta biết được, váy của nàng bị rách một mảng lớn ở mông, mặt mặt chắc phải nhảy xuống sông Hoàng Hà đi, hay là muốn tự vận cho xong!

"Nàng không đứng dậy, là hy vọng ta ôm nàng đứng lên sao?"

Chung quanh truyền đến mấy tiếng cười, làm cho nàng xấu hổ và giận dữ muốn roi lệ.

Nàng thực hận chết hắn! Có tình bây giờ ngay cả đánh hắn một quyền cũng đều bất lực.

Đang lúc nàng xấu hổ gặp đến độ không biết nên làm như thế nào cho phải, đột nhiên một cái áo choàng dài bay tới, linh hoạt bao choàng xung quanh ở thân thể của nàng, đem nàng cuốn lên không trung.

Một bóng dáng tuấn đỉnh cao to bay tới, trước khi thân mình nàng rơi xuống đồng thời bị một đôi cánh tay tiếp lấy ôm vào lòng.

Áo choàng dài kia, nhanh chóng choàng lấy thân váy rách burom của nàng, uốn lượn xung quanh xiêm y của nàng, giống như nàng đang choàng thêm một dây ruy băng của tiên nữ vừa mới hạ phàm, tuyệt sa phiêu dật, tư thái tuyệt đẹp, nắm gọn gàng trong lòng ngực rộng của vị nam nhân tuấn mỹ kia.

Ở phần đông giữ những tiếng kinh hô, Cảnh Vân Thiên cũng ngây ngẩn cả người.

"Nàng không sao chứ?" Tuấn mỹ nam tử ôn nhu hỏi nhìn mỹ nhân đang nằm trong lòng ngực của mình, Phó Quân Tú cảm kích trả lời, "Không sao."

Đột nhiên xuất hiện một vị nam tử, lại còn thân mật ôm Phó Quân Tú, làm cho Cảnh Vân Thiên thần sắc cứng ngắc khó coi tới cực điểm.

Đại chương không tự chủ được nắm chặt thành quyền, nhìn vị nam tử tuấn mỹ hiếm có này, trong lòng hắn dâng lên một ngọn lửa hờn ghen không tên, hơn nữa Phó Quân Tú đang nhìn hắn mỉm cười tươi như hoa, còn ngoan ngoãn nắm gọn gàng ở trong lòng ngực của hắn, e lệ như một tiểu nữ nhân an phận, ngực hắn nặng nề, giống như có một khối tảng đá lớn đè nặng, không tự giác cầm căng thẳng.

Nghe ồn ào mà chạy vội đến, Tôn Đại nương dẫn theo một nhóm người đuổi tới, vừa thấy đến tình trạng thảm hiện trường, nhìn không được kêu than ai oán liên tục.

"Trời ơi~~ Ta cho là có người đến phá tửu lâu chứ! Quân Quân a, đây là có chuyện gì? Tại sao lại làm thành như vậy a?"

Cả gương mặt của Phó Quân Tú đều đỏ hồng, đều do nàng nhất thời kích động, bản tính tái phát, không cẩn thận liền gây thành thảm trạng tệ hại này. "Con. . . . ."

Không đợi nàng trả lời, Cảnh Vân Thiên nói: "Mọi tổn thất, sẽ do ta phụ trách."

Mắt đẹp oán hận quét qua hắn. "Không cần lòng tốt giả tạo của huynh!"

Nàng mới không nhận tình của hắn, nghĩ đến làm như vậy, nàng sẽ cảm tạ hắn sao không? Hừ, miễn!

Cảnh Vân Thiên sắc mặt thập phần khó coi. Người phụ nữ hung dữ này tuy đã có chồng nhưng vẫn hung dữ chỉ riêng đối với hắn mà thôi.

Phi Lãnh Nghê hợp thời hoà giải, cười yếu ớt mở miệng: "Tôn đại nương, tất cả những tổn thất ở nơi này hay để tại hạ chịu hết vậy."

Nguyên bản Tôn đại nương về mặt đau khổ, vừa nghe lời ấy, lập tức chuyển thành người sắc mặt làm ăn đích.

"Ai nha, Phi Trang Chủ, chuyện này thật ngại quá sao tôi dám nhận đây?"

"Chuyện của Quân Quân, chính là chuyện của ta, ta làm như vậy, cũng là nghĩ muốn lấy lòng nàng, còn thỉnh Tôn đại nương cấp cho Phi mỗ cơ hội này."

Ánh mắt hần ôn nhu dừng ở trên mặt nàng, mà nàng, lại quay về nhìn hần mỉm cười cảm kích .

Hai người trong lúc đó liếc mắt đưa tình, toàn bộ điều lọt vào trong mắt của Cảnh Vân Thiên, làm hần lửa giận càng bốc cao, trên trán gân xanh nổi lên.

Phó Quân Tú giờ phút này thẳm nghĩ chạy nhanh rồi đi, một lòng thừa dịp khi người khác không phát hiện, đem bộ váy rách nát của mình thay ra, không rảnh phân tâm đi chú ý Cảnh Vân Thiên, ngược lại là Phi Lãnh Nghệ đang âm thầm nghiền ngẫm nhìn đối phương, ánh mắt kia mang theo vẻ ghen tỵ , rõ ràng đang ghen.

"Mang muội trở về phòng." Nàng thỉnh cầu.

Phi Lãnh Nghệ nhú nhú tuấn mi, hần biết Phó Quân Tú chính là đơn thuần chỉ nghĩ muốn trở về phòng, để thay đổi bộ váy áo rách kia, nhưng ở trong tai người khác nghe, sẽ không đơn thuần như vậy .

"Như vậy có tốt không?"

"Có cái gì không tốt." Nàng hận không thể mau mau rồi đi, một khắc cũng không nghĩ muốn đứng ở trong này.

Đôi tuấn mâu lại lên liếc về đôi mắt giận dữ sắp phun ra lửa của Cảnh Vân Thiên, nở ra một nụ cười bí ẩn thâm sâu .."Tuân mệnh."

*****

Trở lại Mai viện, Chi Nhi cùng Tiểu Chiêu cũng nghe thấy đang chạy nhanh đến, "Tiểu thư, sao lại thế này a?"

"Trước giúp ta đổi trang phục, mọi chuyện hãy nói sau." Nhìn lên gặp Phó Quân Tú đích chặt vật, nhin không được kinh ngạc.

Phó Quân Tú được cứu trợ , hai tay cầm lấy tấm áo choàng bao xung quanh mình, lúc này liền hiện ra ra bản tính, không còn giữ hình tượng, vội vàng chạy nhanh như bay vào hướng phòng trong, bỏ mặc Phi Lãnh Nghệ đợi ở phòng khách.

Trong chốc lát sau, lúc nàng đi ra, đã thay một bộ đồ mới, xinh đẹp không thua bộ trang phục mới vừa rồi kia .

Phi Lãnh Nghệ ánh mắt mỉm cười, hiện ra ra thường thức.

"Đẹp không?" Nàng hỏi.

"Đẹp đến mức người khác không thể dời mắt đi được."

Được sự ca ngợi của Phi Lãnh Nghệ, làm cho mặt nàng giãn ra, cười tươi như đóa hoa đang nở rộ giữa mùa xuân, đen tất cả những phiền muộn ban nãy xua tan đi mất.

"Nhưng mà có người còn muốn nhìn đến mù mắt hơn ta." Hần chỉ chỉ nguwoif đang đứng ở một góc đích.

Cảnh Vân Thiên mắt nhìn không hề chớp nhìn thẳng vào dáng vẻ tuyệt mỹ xuất trần của nàng, ánh mắt hần không hề rời đi dù chỉ một khắc.

Gương mặt tươi cười của Phó Quân Tú trằm xuống, thờ phỉ phỉ đi đến trước mặt Cảnh Vân Thiên, người này lại theo nàng đi vào nơi này.

"Huynh tại sao còn chưa đi, đi ra ngoài!"

Thân hình rắn chắc khôi ngô, đứng vững như núi Thái, mặc kệ nàng đẩy như thế nào, chính là sừng sững không hề lay động mây may, chút không hề có ý tứ muốn đi ra ngoài còn đương nhiên đáp trả lời: "Ta muộn đợi ở trong này."

"Huynh ấy là khách của ta, huynh không cần quấy rầy việc làm ăn của ta!"

"Ta có chức trách bảo hộ nàng." Nói xong, liền nhanh chóng đi đến một bên, thật mạnh ngồi ở trên ghế, song chưởng đưa ngang ngực, ra dáng rõ ràng có chết cũng không đi, đôi mắt tràn ngập địch ý nhìn trừng trừng vào Phi Lãnh Nghệ, ra dáng như chỉ cần hần có hành động gì lỗ mãng thiếu suy nghĩ, chắc chắn sẽ không khách khí.

Nàng như gặp quỷ trừng mắt nhìn tên to con này .

Bảo hộ? Nhưng theo nàng thấy, là giám sát đi?

Người này dựa vào cái gì cho rằng có nghĩa vụ phải bảo vệ nàng? Nghĩ đến như vậy nàng sẽ cảm kích hần sao ?

Ra mồ, muốn đuổi hần đi so với Ngu Công đòi núi còn khó hơn rất nhiều, hơn nữa vừa mới đánh nhau với hần, nàng cũng không còn khí lực để cùng hần động quyền cước nữa, mới đổi xong một bộ đồ mới, nàng cũng không muốn lại phá rách thêm một lần nữa, đành phải tạm thời áp chế khí giận, mặc hần đi.

Nàng đi vào trước bàn, ngồi ở bên cạnh Phi Lãnh Nghệ , áy náy nói: "Phi trang chủ, thật ngại quá, hần. . . . ."

"Ta không sao đâu." Phi Lãnh Nghệ từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ vẻ nhã nhặn ôn hòa, khoe môi nhếch lên cười yếu ớt, cũng không để ý.

Phó Quân Tú cảm kích sự bao dung của hắn, quay ra phía sau phân phó nói: "Giúp khách nhân châm rượu."

Đang đứng bên cạnh cười trộm đến không dừng được, Chi Nhi và Tiểu Chiêu, vội thu hồi tươi cười. "Dạ, tiểu thư."

Tiểu Chiêu bưng lên bầu rượu, tiến lên châm rượu cho Cảnh Vân Thiên.

Rượu còn chưa kịp rót vào chén, Phó Quân Tú liền chặn lại nói: "Ta nói không phải là huynh ấy."

"A, này. . . . ." Bầu rượu đứng ở không trung, Tiểu Chiêu xấu hổ nhìn Cảnh Vân Thiên liếc mắt một cái.

"Không sao, ta tự mình uống." Cảnh Vân Thiên không chút phật lòng, lấy bầu rượu qua, tự mình rót cho mình một ly, một ngụm uống xong, rượu ngon vừa trôi xuống cổ, rượu hương đặc hơn, nhin không được thốt lên khen ngợi.

"Rượu ngon!"

Phó Quân Tú như rồng đôi mi thanh tú trừng mắt nhìn hắn, muốn nói cái gì, nhưng nói đến bên miệng, vẫn là lại nuốt trở lại đi.

Thôi, cùng với người này tranh luận, vẫn là đừng lãng phí nước miếng thì tốt hơn.

Bầu rượu bị tên kia chiếm lấy, nàng đành phải bảo Chi Nhi lại lấy thêm một bầu khác đến, giúp Phi Lãnh Nghệ rót ly rượu, cũng tự rót cho mình đầy một ly, hai người tiếp tục nói chuyện với nhau. Bởi vì có người khác ở cạnh bên, cho nên bọn họ nói chuyện âm thanh cũng tận lực để thấp xuống.

Trên thực tế, Phi Lãnh Nghệ đến đây để gặp Phó Quân Tú là vì có một kế hoạch trọng yếu.

Phó Quân Tú vốn là là nữ trung hào kiệt, trời sanh tính nàng hào sảng, kết giao không ít bằng hữu giang hồ, Phi Lãnh Nghệ là bạn cũ mà nàng quen biết đã lâu, bằng hữu gặp nạn, đương nhiên là giúp bạn không tiếc cả mạng sống, nghĩa bất dung từ.

Người ngoài đều nghĩ là Phi trang chủ là có tình ý với nàng, giống như những vị khách khác đến thanh lâu nữ tử tìm vui, đây chính là ẩn ý của Phi Lãnh Nghệ muốn tạo nên lời đồn thổi, để tiện cho kẻ thù tìm đến đây để ám sát hắn, để hắn tiện tay có thể truy ra người chủ đứng sau bức màn.

Hắn mỗi ngày đến Thiên Quyên Lâu, để cho người khác nghĩ đến hắn mê luyện hoa khôi Quân Quân, ngày ngày uống rượu mua vui, trên thực tế, bọn họ là mưu đồ bí mật chuẩn bị một kế hoạch trọng đại.

Nếu nói chuyện không thể dùng âm thanh quá lớn, phải tới gần một chút, hai người cơ hồ là châu đầu ghé tai sát nhau.

Cảnh Vân Thiên một ly lại một ly uống cạn, hai ánh mắt dường như sắp sửa phun ra lửa.

Trừng mắt nhìn hai người bọn họ thì thầm má tựa vai kẻ nhỏ giọng, làm hắn nổi con giận dữ.

Bọn họ cố ý để thấp thanh lượng, cố tình không muốn cho hắn nghe đến, bộ dáng thân mật kia, hoàn toàn đá hắn sang một bên, làm ngực hắn thực buồn, giống như có mấy con trùng đang cấu xé da thịt tâm tư của hắn.

Ở trước mặt người khác, giọng nói nàng liền trở nên mềm nhẹ, lời nói nhỏ nhẹ, uyển chuyển ôn nhu: rồi tới trước mặt hắn, nàng liền trừng mắt phùng mang, quyền nắm cước đá.

Sự đối ngộ khác biệt này, làm hắn cực kì bất mãn.

Không thích! Hắn không thích nàng đối mặt với nam nhân kasc cười cười, đối mặt nam nhân khác nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ. Bởi vì lửa giận trong lòng càng lúc càng lớn, bất tri bất giác, bàn tay to lớn đang cầm ly rượu bất chợt siết chặt lại tăng thêm lực đạo.

Loảng xoảng lang!

Mạnh ly rượu nứt ra lên tiếng trả lời, ở bàn tay ngăm đen to lớn của hắn, hóa thành mảnh nhỏ.

Không chỉ mọi người ngây ngốc, ngay cả chính Cảnh Vân Thiên cũng thực ngoài ý muốn, một cái không chú ý, liền đã làm vỡ tan cái chén.

Phó Quân Tú hai tay chống hông, thờ phỉ phỉ chỉ trích: "Huynh cảm thấy là rượu không ngon, hay huynh bất mãn điều gì? Tại sao lại đập vỡ ly rượu của ta!"

"Ta không phải cố ý."

"Ác? Như vậy ly rượu của ta phải xin lỗi huynh sao."

"Bất quá là cái ly rượu mà thôi."

"Hừ, huynh rõ ràng là cố ý theo chọc giận ta mà!"

Hắn mảy mẩy nhìn lại."Nàng thật sự là một nữ nhân quật cường, thật sự cần phải day dỗ lại một chút."

"Huynh nói cái gì?" Đường như hai người sắp bộc phát chiến tranh, không ai nhường ai.

Phi Lãnh Nghệ đi lên hoà giải."Hai vị xin bớt nóng giận, ngàn vạn lần đừng để tổn thương hòa khí."

Phó Quân Tú sắc mặt lại chuyển, lộ ra biểu tình áy náy . "Làm cho Phi trang chủ chê cười, hổ thẹn đến cực điểm."

"Không sao, hôm nay Quân Quân cô nương có khách, Phi mỗ cũng có chuyện quan trọng trong người, ‘ ngày khác ’ sẽ gặp lại, xin cho tại hạ cáo từ trước."

Nàng vừa nghe, liền hiểu được trong lời nói hắn ám chỉ, cái gọi là "Ngày khác" , chính là ngày trong kế hoạch của bọn họ đã chuẩn bị sẵn , mím môi hiểu ý cười.

"Ta chân thành chờ mong Phi trang chủ tới chơi." Nàng nhẹ nhàng vái chào, mỉm cười ôn nhu."Chi Nhi, tiễn khách."

"Dạ, tiểu thư, Phi trang chủ, mời."

Phi Lãnh Nghệ gật đầu, trước khi đi, nhìn về hướng Cảnh Vân Thiên sắc mặt từ đầu đến cuối lãnh trầm, mỉm cười chấp tay."Cảnh đầu mục , Phi mỗ cáo từ."

Cảnh Vân Thiên về mặt vẫn duy trì vẻ nghiêm túc, thản nhiên chấp tay đáp lại.

Cơ hồ là Phi Lãnh Nghệ chân trước vừa đi, phía sau một bàn tay to lớn khẩn cấp nắm lấy cánh tay của nàng,bởi vì không hề báo động trước, hại nàng mất thăng bằng ngã về phía sau rơi vào trong ngực của Cảnh Vân Thiên,bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp nóng ấm

"Nàng đang có chủ ý gì?"

Đôi mắt đen tinh nhuệ sáng quắc, giống muốn soi thấu lòng người , gắt gao khóa trụ nàng."Huynh làm gì a?"

"Đừng cho là ta không biết các người đang thương lượng cái gì?" Nàng tâm cả kinh, không thể tin nổi ngược mặt lên, cùng đôi mắt sâu đen như đáy hồ kia chông lại hắn.

Bị hắn đã biết? Như thế nào lại như vậy? Nàng rõ ràng là đã hạ giọng nói đến mức thấp nhất, hơn nữa nàng cùng Phi Lãnh Nghệ đều là dùng ám hiệu chỉ hai người mới nghe hiểu được, không để người khác nghe hiểu được, hắn tại sao lại biết bọn họ đang nói cái gì?

"Ta không hiểu huynh đang nói cái gì?" Nàng có ý giả ngu, trong lòng than thầm, thầm nghĩ chính mình đã xem nhẹ hắn .

"Ta biết các người đang mưu đồ bí mật gì, ta tuyệt không cho phép nàng làm chuyện điên rồ!"

"Huynh kích động như vậy làm gì?"

"Ta nói rồi, ta có chức trách bảo hộ nàng."

"Huynh nhân rồi không có chuyện gì làm sao?Dân chúng mới cần người như Cảnh thiết bộ đây bảo hộ, sao cứ quán quít mãi lấy ta?"

"Ta ——"

"Nói a!"

Hắn cả người cứng đờ, bị nàng vừa hỏi như vậy , trong khoảng thời gian ngắn nghẹn lời .

Lời nói dâng lên nghẹn ngay ở cổ,hắn nói không nên lời, nói không nên lời đó là bởi vì hắn không thể nào buông nàng ra được,trong lòng hắn luôn luôn nhớ nàng.

Vừa nghe thấy nàng cùng nam nhân khác đi lại thân mật, những cảm tình giấu sâu ở trong lòng, thật mạnh đè nặng hắn, đến rốt cuộc không dần nổi nữa bùng phát mà ra..

Khi không có nàng , toàn đầu óc hắn đều là bóng dáng của nàng , cho nên không kiếm được tự mình tới gặp nàng, mới có thể giải sầu.

Hắn nhìn nàng thật sâu, đem dung nhan xảo quyết đáng yêu kia khắc sâu trong lòng. Rõ ràng là một phụ nữ hung dữ đã có chồng, hắn lại ngoài ý muốn không chán ghét, thậm chí cảm thấy được nàng không phải là thật sự hung hãn, chỉ là có chút hơi quật cường mà thôi, mỗi lần lại gặp đến nàng, dục vọng trong lòng kia liền trở nên càng thêm mãnh liệt tình ý của hắn đối với nàng cũng càng thêm càng không thể vãn hồi.

Một lòng nghĩ muốn bảo hộ nàng, muốn nhìn nàng vì chính mình hé ra má lúm đồng tiền. Mãi đến khi Phi Lãnh Nghệ xuất hiện, hắn mới hiểu được, thì ra cố áp lực đó kị trong lòng của hắn đã không còn cách nào có thể dập tắt được nữa.Đúng vậy, hắn thích nàng, phi thường thích!

"Huynh nói a, tại sao lại không nói lời nào a?" Phó Quân Tú tuy rằng ở mặt ngoài làm ra vẻ mạnh mẽ, nhưng trong lòng lại lo lắng gần chết.

Nàng cư nhiên đã quên, hần là một danh bộ nha, hồi hận chính mình quá vô ý, không nên ở trước mặt hần cùng Phi Lãnh Nghệ bàn luận chuyện mật thương tróc nã thích khách.

Đây là nàng đáp ứng điều kiện của Phi Lãnh Nghệ, lúc Phi Lãnh Nghệ đem giải được đưa cho nàng một khách, nàng liền đã nợ của người ta một ân tình, nàng không nói cho Cảnh Vân Thiên, bởi vì không có gì hay để nói, mà nàng cũng không muốn cho hần biết.

Cứu hần, là nàng tự nguyện, cũng không cầu hần trả ơn cho nàng. Trên giang hồ, coi trọng một chữ nghĩa, nàng nếu đã nhận lời của Phi Lãnh Nghệ, nhất định phải toàn lực giúp hần, hơn nữa giữ bí mật.

Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, thân là trang chủ Phi Thúy sơn trang Phi Lãnh Nghệ, đương nhiên cũng sẽ có cừu nhân.

Tháng trước, Phi Lãnh Nghệ đến Bạch Mã sơn trang làm khách, đã bị mai phục, gài bẫy. Bây giờ Phi Lãnh Nghệ muốn mượn Thiên Quyên Lâu của nàng, nhờ sự trợ giúp của nàng mai phục phục binh, đem thích khách dẫn vào bẫy rập, định tra xét người chủ mưu đứng phía sau.

Chuyện này cũng không thể kinh động quan phủ nha, nếu quan phủ biết được, rất nhiều bộ khoái đến Thiên Quyên Lâu trấn thủ, thích khách sẽ đến mới là lạ.

"Làm chi vẫn tròn mắt nhìn người ta, nói cho huynh biết, ta mới không sợ đâu!" Vì nàng cao khí thế, nàng ngẩng cao mặt, khiêu khích nhìn thẳng và Cảnh Vân Thiên so với nàng cao hơn một cái đầu. "Ta cảnh cáo huynh, tốt nhất đừng nghĩ phá hư chuyện của chúng ta, nếu không ta với người không xong đâu!" Nhìn đôi mày rậm rườm rà kia giống như đang lên án nàng hung hãn xảo quyết, làm cho nàng lần thứ hai thiếu kiên nhẫn, lại nổi lên ngọn lửa giận không tên.

"Như thế nào? Xem không vừa mắt a, ta chính là nam nhân bà, cộc mẹ, thế nào! Nhìn không vừa mắt huynh có thể không cần nhìn a!"

Ai, ngay cả thời gian để uống một chén trà cũng chưa xong, hai người lại ồn ào gây cãi nã rồi.

Một bên Tiểu Chiêu lắc đầu, thu xếp khay trà, lau khô bàn, thấy nhưng không thể trách thuộc hạ như bọn họ không thể làm tròn bổn phận được, dù sao hai người này một ngày không ồn ào, giống như cả một ngày không thoải mái, bọn họ lười khuyên can.

Cảnh Vân Thiên mày rậm cau lại, đôi môi mím chặt, một đôi mắt đen sâu không lường được, nổi lên một ngọn lửa mà người ta không thể nào nắm bắt được.

"Nói chuyện với huynh a, cảm giác sao, nếu không muốn nói, xin mời huynh đi ra ——" bỗng dưng một đôi môi chụp xuống che miệng của nàng lại.

Hần sớm nghĩ muốn "Tự mình" che lại đôi môi hoa đang lái kia, mà hần, cũng làm như vậy.

zChyeenj này không thể trách sự xúc động kịhoong kiềm được của hần, ai bảo đáng về bề vệ, dung nhan kiều ngạo kia cứ tiến đến gần trước mặt hần, đôi môi xinh tươi kia lại hệ lên những lời chất vấn không ngọt, buông ra những hơi thở thơm tho kịhoong ngừng khiêu khích lòng kiên nhẫn lên đôi môi của hần.

Hần không muốn cùng nàng tranh cãi, thật sự nghĩ không ra có phương pháp nào có thể tốt hơn, có thể lập tức làm cho đôi môi kia im lặng ngay lập tức, hần làm việc luôn luôn không ướt át bản thủ, trực tiếp gọn gàng, nghĩ muốn hôn nàng, liền hôn.

Phó Quân Tú cả người đang ngây ngốc, cứng nhắc như đang bị người ta điểm huyết, không nhúc nhích đích định trụ.

Quả thật là hay a, thật tốt không cần tốn nhiều sức lực, quả nhiên an tĩnh lại.

Hần rời một chút khoảng cách, nghiêng ngẫm quan gương mặt đang kinh ngạc của nàng.

Chiếu vào trong đôi mắt hần, là đôi mắt mở thật to của nàng, ngơ ngác nhìn hần, người hung hăng phùng mang tròn má mới vừa rồi đâu không thấy, trước mặt hần bây giờ là một giai nhân đang ngơ ngác kinh ngạc, không có chửi ầm lên, cũng không có quyền đâm cước đá, phản ứng này thật làm cho hần rất có cảm giác thu hoạch ngoài ý muốn.

Mày kiếm hơi hơi giơ rườm rà lên, chẳng qua chỉ là một nụ hôn môi nhẹ như chuồn chuồn lướt nước (hời hợt), liền dễ dàng thu phục sự kiều ngạo ương ngạnh của nàng? Không đánh hần? Cũng không mắng hần? Ngoài ý muốn không hung không nháo, ngoài khuôn mặt bé nhỏ đang ngơ ngác nhìn hần, dường như không tin nổi chuyện vừa xảy ra.

n, đây là không phải chứng tỏ, hần còn có thể tái được một tác lại muốn tiến một thước một chút?

Hần liếm đôi môi hần, va x n còn cảm thấy chưa đủ, cúi thấp mặt, lần thứ hai lại áp lên cánh môi thơm mềm kia, lần này, không phải lướt nhẹ qua nữa, mà là chân chính hoàn toàn xâm nhập.

Ngọn lửa xâm nhập tách nhẹ cánh môi của nàng ra, tiến sâu vào bên trong, cuốn lấy cái lưỡi mềm mại thơm ngọt của nàng, hoàn toàn đùa vui nhấm nháp, mà đôi cánh tay thô to lớn, cũng không khách khí nắm ở eo thon của nàng, kéo nàng vào vòng ôm áp áp rộng lớn của hần.

Hần vừa liếm lên đôi môi, vừa hôn lên cái mũi của nàng, ngọn lửa quán quít lấy cánh môi mềm mại của nàng, để mặc cho sự xâm lược nhiệt tình của hần,

tựa như một con báo đang tỉnh té nhăm nháp con mồi.

Nàng thật ngọt, thân mình thật mềm, hương vị thơm quá.

Trên đầu lười của hắn hắn ném thử vẫn còn vương lại hơi thơm của rượu, làm hắn kim lòng không đậu, càng say mê muốn ném thử càng nhiều.

Đôi bàn tay to không khách khí sờ loạn trên vòng eo nhỏ nhắn của nàng, thật tỉnh té mềm mại mê người. Hắn đột nhiên cảm thấy được, không cưới nàng là chuyện ngốc nghếch nhất trong cuộc đời này của hắn.

Lúc trước tại sao hắn lại có thể ngốc nghếch đến mức ngay cả liếc mắt một cái nhìn đôi phương cũng chưa thấy, đã vội vã tin lời của bằng hữu bỏ nàng chạy lấy người? Nếu có cơ hội để cho bọn họ ở chung, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua vật nhỏ quật cường mê người này. Nàng mặc dù thô lỗ một chút, nhưng cũng không phải nam nhân bà. Nàng mặc dù hung hăng một chút, đó là bởi vì nàng không nhu nhược.

Nàng kiên nghị, có chủ kiến, dám làm dám chịu, có hào khí của nữ hiệp, bất tri bất giác, hắn đã bị nàng hấp dẫn thật sâu mất rồi.

Nếu khi đó thành thân, giờ phút này nàng đã là vợ của hắn, hắn muốn, tuyệt đối không chỉ là một cái hôn.

Hắn cảnh cáo chính mình không thể vượt qua thêm nữa, cho dù thân dưới dục vọng đang trướng đầu, một mực tra tấn hắn, mà cảm xúc ở trên đôi tay của hắn, cũng lần nữa đẩy lên dục hỏa của hắn.

Trước khi lý trí vẫn còn làm chủ được hắn, hắn vội vã chấm dứt ngay nụ hôn sâu nồng kia, nhịn xuống xúc động muốn bế nàng thẳng lên giường.

"Ta sẽ không để cho bất cứ người nam nhân nào chạm đến nàng."

Hơi thở nóng rực, ở nàng bên tai lưu lại lời nói kiên định sau, hắn nhanh chóng rời đi, bỏ lại một mình nàng, vẫn như cũ ngây ngốc đứng ở tại chỗ, duy trì tư thế bất động như bị điểm huyệt.

Cất bước sau Phi trang chủ, từ bên ngoài cửa trở về Chi Nhi, vừa vào cửa, nhìn thấy đó là vẻ mặt trở mặt há mồm của Tiểu Chiêu, cầm trên tay chén đĩa, nhìn như đang thu dọn, lại cứng đờ bất động.

"Muội làm sao vậy? Trúng tà sao?"

Tiểu Chiêu bắt đầu hươ tay múa chân, giống như kinh ngạc mà nói không nên lời nói, lấy tay chỉ chỉ vào tiểu thư.

Chi Nhi nhíu mày, quái dị nhìn xem Tiểu Chiêu, sau đó tò mò đi đến trước mặt tiểu thư, phát hiện tiểu thư cũng đáng vẻ y hệt như thế, mở mắt thật to, há miệng, giống như bị cái gì dọa đến vậy.

"Tiểu thư, ngài làm sao vậy? Cảnh đầu mục đâu rồi?"

"Huynh ấy. . . . ."

"Huynh ấy làm sao vậy?"

"Huynh ấy. . . . . Hôn ta. . . . ."

Chi Nhi vẻ mặt ngoài ý muốn, đồng dạng kinh ngạc trở mặt há mồm, nhưng mà từ trước đến nay nàng vốn trầm ổn, rất nhanh khôi phục lý trí, đồng thời tỉnh ngộ vì sao hai người bọn họ lại mang vẻ mặt như vậy.

"Phải không?" Thực đáng tiếc nha, nàng cứ nhiên bỏ lỡ trò hay, nhịn không được cảm thấy thất vọng.

Nhìn lại tiểu thư một cái, giống như hồn phách bị hút đi, hồn không còn ở thể xác, ngây ngô cảm thấy buồn cười."Tiểu thư, người không sao chứ?"

Phó Quân Tú vẫn còn ngây ngốc khiếp sợ hoang mang, giống như không nghe thấy nàng nói gì thì thảo tự nói."Huynh ấy. . . . . Vì sao phải hôn ta?"

"Chuyện này còn cần phải hỏi a, đương nhiên là thích tiểu thư a."

Giương mặt như hoa của nàng chấn động, ánh mắt có hào quang, lộ ra nụ cười ngây ngốc. "Hắn thích ta? Thật vậy chăng? Hắn thích ta, hôn ta, là bởi vì hắn thích ta. . . . ."

"Chúc mừng người nha, tiểu thư, cuối cùng trời cũng đã thỏa tâm nguyện của người, hữu tình nhân sẽ thành thân thuộc."

Phó Quân Tú vẫn như đắm chìm ở trong mộng, nàng cứ nghĩ nằm mơ, vì đầu tưởng nổi tự mình đa tình nay đã có tình.

"Tiểu thư."

Không, này không phải mộng, đôi môi nóng ấm kia, còn lưu lại trên miệng, nàng còn nhớ rõ, hắn là hôn nàng như thế nào, duyên nàng, còn có ả nàng. . . . .

"Tiểu thư!"

"A?" Phó Quân Tú thật vất vả lấy lại tinh thần, ngẩng ngốc nhìn Chi Nhi.

Chi Nhi cười một cái, hảo tâm nhắc nhở nàng. "Nước miếng đang chảy ra kìa."

Bạn đang đọc truyện *Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Cả ngày, Phó Quân Tú đều ngăn người.

Mặc kệ là đánh đàn, vẽ tranh, ngắm hoa, uống rượu, từ đầu đến cuối vẫn không yên lòng, ba hồn thì thiếu một hồn, ngo ngác nhìn ngoài cửa sổ, tâm tư bay đến nơi thật xa.

Có đôi khi đột nhiên ngây ngô cười, hai má trắng nõn cũng ửng lên một tầng mây đỏ.

Có đôi khi rồi đôi mày lại cau chặt, ngồi đứng không yên. Từ buổi sáng đến bây giờ, giống nàng như vậy, lập tức cười, lập tức buồn, đã không biết bao nhiêu lần như thế.

Hắn hôn nàng? Là nhất thời xúc động? Hay đối với nàng hữu tình?

Lòng của nàng bây giờ, tựa như đoá hoa bị gió thổi lung lay, bay tán loạn, một khúc nhạc, cũng bị nàng đàn đến âm sắc hỗn độn, không thể tập trung tinh thần.

Nàng đứng lên, một mình đi vào trong sân, ngẩn ngơ như người mất hồn, cũng không biết trải qua bao lâu, đến khi có cảm giác người ta đánh mình, nàng mới đột nhiên hoàn hồn.

"Ai?"

Bỗng nhiên quay đầu, bóng dáng cao lớn đứng cách nàng mười bước, lẳng lặng nhìn nàng.

Là Cảnh Vân Thiên!

Trong lòng nàng vô cùng vui mừng, lại cố tỏ ra trấn định. "Là huynh?"

Người này cư nhiên liền như vậy xông vào? ! Cái này cũng khó trách, thủ vệ của Thiên Quyên Lâu, làm sao ngăn được Thiết đầu mục đại danh鼎鼎 lẫy?

Lúc này gặp lại, hai người đã không còn như lúc trước gương cung múa kiếm, đối diện với ánh mắt rực lửa kia khiến hai má nàng không khỏi nóng bừng.

"Huynh tới làm cái gì?"

Hắn si ngốc nhìn nàng, hôm nay, giai nhân mặc quần áo tơ lụa màu vàng nhạt, đơn giản thanh lịch, nhưng vẫn xinh đẹp như thiên tiên, tựa như thanh linh giai nhân không nhiễm bụi trần.

Hắn đi lên trước, thân hình khôi ngô cao ngất, làm cho người ta nảy sinh một loại cảm giác áp bức vô hình, khiến nàng không tự chủ được lui ra phía sau từng bước.

"Ta có lời muốn nói với nàng."

"Muốn nói gì thì cứ nói, không cần dựa vào gần như vậy." Nàng cố ý nghiêm mặt lạnh lùng, kỳ thật là sợ bị hắn nhìn ra, chính mình vì đáng vẻ cao ngất hiên ngang của hắn mà động tâm.

"Rời khỏi nơi này." Hắn nói.

Nàng bất động. "Cái gì?"

"Rời khỏi nơi này, ta sẽ giúp nàng chuộc thân."

"Đại nhân đang nói giỡn sao?"

"Chuyện này không phải nói đùa." Về mặt hắn nghiêm túc, ánh mặt hoàn toàn đứng đắn.

"Nếu huynh nghĩ muốn chuộc tội, thì không cần, chúng ta ân oán đều đã tính xong, ai cũng không nợ ai." Nàng xoay người rời đi, tỏ vẻ hai người không liên quan gì đến nhau.

Nhưng nàng ngay cả cơ hội đi một bước cũng không có, liền bị cánh tay phía sau bắt lấy, dùng sức đem cả người nàng ôm vào lòng.

"A ——"

Người của nàng, bị nhốt trong vòng tay ấm áp khiến nàng không thể động đậy, đang muốn lớn tiếng kháng nghị, còn chưa kịp mở miệng đã bị đôi môi từ phía trên chụp xuống.

Hắn dùng nụ hôn, tốc hành trực tiếp bày tỏ tình cảm của mình.

Hôm qua sau khi hôn nàng, cả một đêm hắn không thể chợp mắt, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của nàng.

Hắn biết rõ, mình muốn nàng đến cỡ nào, bởi vậy, hôm nay hắn đến, gọn gàng dứt khoát biểu đạt khát vọng của mình.

Sau nụ hôn kéo dài thật sâu, hắn mới buông tha cánh môi của nàng, nhìn thấy nàng thở hồng hộc cùng với gương mặt ửng đỏ thật hồng hân vô cùng vừa lòng.

"Huynh sao có thể làm như vậy!"

Nhìn thấy nàng như vậy Cảnh Vân Thiên càng xác định, bộ dạng phần nộ cùng hung hăng của nàng đều là giả vờ.

Nếu nàng thật sự chán ghét hắn hoặc hận hắn, khi bị hắn hôn sẽ không giống như Tôn Ngộ Không bị bỏ rơi, cả người khí thế yếu đi không ít, ngay cả ngày thường nhanh nhẹn miệng cũng thành nói lắp.

Hắn rất yêu đáng vẻ này của nàng, đáng yêu cực kỳ, một chút cũng không như tin đồn đáng sợ, cho nên nói, đồn đãi bình thường đều nói quá sự thật, con người thật của nàng tất cả hi vọng ái ố đều là như một tiểu cô nương.

"Ta phải giúp nàng chuộc thân." Hắn mở miệng vẫn nói câu kia.

Nàng muốn tránh vòng ôm ấp của hắn, cánh tay cứng như sắt thép không thể nào mở ra được, trừ phi hắn nguyện ý, nếu không nàng đừng nghĩ rời đi hơn nữa nàng chưa trả lời hắn.

Nếu tránh không được, nàng đành phải nhịn hắn, tức giận phản bác: "Ta vì cái gì phải đồng ý với huynh?"

"Bởi vì nàng không thuộc về nơi này."

"Thì tính sao? Cũng không tới phiên huynh tới quản đi."

"Nàng không đáp ứng, là bởi vì còn trách ta?" Nàng nâng cằm lên. "Không được sao?"

"Quân Tử." Hắn nhẹ nhàng gọi khuê danh của nàng, thờ dài nói: "Ta biết, là ta thực có lỗi với nàng, nhưng là lúc ấy ta cũng không phải cố ý, thuần túy chỉ là không thích cha mẹ tự tiện thay ta làm chủ việc hôn nhân."

Nàng trừng mắt hắn, đôi môi đỏ khẽ nhếch lên.

"Bây giờ ta mới hiểu được, lúc ấy là ta nhất thời xúc động, tạo nên nhiều thương tổn đối với nàng, để cho nàng bị người nhạo báng, ta cảm thấy phi thường áy náy, tha thứ cho ta?"

Nàng quay đầu đi, miệng vẫn như cũ nhếch lên cao cao, cho dù hắn hiện tại thật thành tâm giải thích với nàng trong lòng nàng còn hận vẫn như cũ.

"Thực không tha thứ ta?"

"Những chuyện như thế này, không phải nhất thời nửa khắc là có thể quên! Huynh đã nói xin lỗi xong, nếu không chuyện gì khác, có thể đi."

Hắn thờ dài. "Xem ra, muốn được nàng tha thứ, quả thực phải tốn nhiều công phu mới được."

"Ta cũng không phải tiểu hài tử lên ba, cho kẹo ăn là có thể quên hết mọi chuyện, thử xem nếu đổi thành là huynh, nếu như bị người ta nhục nhã như vậy, ta cũng không tin huynh có thể bỏ qua! Huynh cho là giúp ta chuộc thân, là có thể —— ngô ——"

Cái miệng lưỡi của nàng lần thứ hai bị giam trụ, hắn mang ngọn lửa nóng bỏng truyền vào dây dưa trong miệng nàng, đem nàng hôn đến thất điên bát đảo, sau đó mới buông tha môi của nàng.

"Tha thứ cho ta?"

"Ta mới không —— ngô ——"

Hôn thêm lần nữa, đánh gãy lời của nàng, hấn vô cùng nhiệt tình khiêu khích chiếc lưỡi của nàng, đem nàng hôn đến toàn thân vô lực, đầu óc choáng váng, sau đó hấn thừa cơ hỏi.

"Tha thứ cho ta?" Nhiệt khí tỏa xung quanh tai của nàng.

"Thật là gian trá, thật đáng giận —— ngô. . . . ."

Môi lại hạ xuống lần nữa, mút rồi cắn, tất cả đều dùng tới, hấn không chỉ ăn miệng của nàng, vuốt ve mặt nàng, trêu ghẹo tai nàng, ngay cả cắn thận cái gáy trắng nõn nà hấn cũng không buông tha, đều ấn hạ dấu hôn ngân của hấn.

Nàng hôn mê, mềm nhũn, ngồi phịch trong lòng hấn, bị vây quanh ở khí phách và hơi thở nam tính của hấn, biết rõ hấn là có ý nhưng lại không thể cự tuyệt.

Chung quy, nàng vẫn là đầu hàng, khó có thể kháng cự sự bá đạo của hấn, bị hôn đến thở hồng hộc, thật vất vả mới có thể mở miệng, giọng nói đáng thương mang theo kháng nghị: "Vì sao lại hôn ta?"

Nàng phải dùng trí để đấu với hấn, không thể chân chính dùng sức đối đầu.

"Nàng còn không hiểu chút gì sao? Biểu hiện của ta đã rõ ràng như vậy, chỉ thiếu không mang nàng lên giường, đem nàng ra ăn sạch sẽ, phải như vậy nàng mới hiểu phải không?"

Nàng tâm tình kích động, lại vẫn không thể tin.

"Ta không tin."

Nhìn đôi mắt đỏ hồng của nàng, khó khi nào thấy được dung nhan yếu đuối này làm hấn mềm lòng. Đến giờ phút này, hấn mới có thể nhận ra rõ ràng, nguyên lai lúc trước chính mình làm tổn thương nàng sâu sắc đến như vậy.

Hấn đau lòng ôm nàng vào trong ngực, dùng tiếng nói vô cùng ôn nhu khàn khàn ní non ở bên tai nàng.

"Chờ ta, ta nhất định sẽ giúp nàng chuộc thân! Tin tưởng ta, lần này đây, ta nhất định không phụ người, Quân Tú. . . . ."

Nàng nhắm mắt lại, tùy ý hấn hôn môi, trút bỏ sự quật cường của mình, một đôi tay lặng lẽ lại ôm hấn. Nước mắt rớt cục chảy xuống, những lời này, nàng đợi đã lâu a. . . . .

*****

Đêm trăng đã lên cao, soi ánh sáng trắng xuống khung cửa sổ.

Hương Cu-ri, lụa mỏng bay phấp phới, ẩn hiện lộ ra bóng dáng một đôi nam nữ kiều diễm.

Một bóng đen không tiếng động lên vào Thiền Quyên lâu, mũi chân nhẹ nhàng đáp xuống đất, vượt qua mấy ốc ngói, nhảy vào mai viện.

Tiếng cười lãnh lớt như tiếng chuông bạc ngân lên, thỉnh thoảng theo hương Cu-ri nhẹ nhàng truyền ra.

(ta hoàn toàn không hiểu hương cu ri là cái gì, ai biết giúp ta.)

Bóng đen lặng lẽ đi vào hành lang, vươn một đầu ngón tay, ở cửa sổ khoét một cái lỗ nhìn vào bên trong điều tra tình huống.

Phó Quân Tú vừa mới tắm rửa, trên mặt tràn đầy xuân sắc thẹn thùng, cả người chỉ mặc sa y mỏng bao bọc dáng người yếu đuối thướt tha, trang điểm còn đẹp hơn nụ hoa chớm nở.

Nàng ngồi ở nhuyễn tháp, gương mặt nghiêm nghị cúi thấp, giống như tiểu thê tử ngồi ngay ngắn.

Chỉ có nghe tiếng của Phi Lãnh Nghệ thì thầm, chậm rãi đi vào bên cạnh giai nhân, nâng khuôn mặt của nàng lên, không biết bên tai nàng nói gì đó, làm cho giai nhân sung sướng cất tiếng cười khẽ.

Một đôi mắt giận dữ trừng ngoài cửa sổ, cơ hồ có thể phun ra lửa.

Cánh Vân Thiên cả người tản ra sát khí nguy hiểm! Quả đúng như hấn đoán, đôi nam nữ này, ngang nhiên tính toán đêm nay mây mưa hoan ái.

Hấn đời này, chưa từng bị lòng đố kỵ lấn át hết cả lí trí như vậy, thấy nàng trên người chỉ có có chút ít quần áo mỏng, mà tên nam nhân kia —— cái tên chết tiệt Phi Lãnh Nghệ kia —— còn muốn dùng chút ít tiền nhiều, nhưng chà đạp nữ nhân của hấn!

Hấn rút cuộc nhịn không được, rất không nhẹ nhàng xông vào phòng, sét đánh không kịp bưng tai đích vuron năm ngón tay, chớp lấy nàng tránh xa tên nam nhân đáng giận kia.

"Ta giết người!"

Cảnh Vân Thiên sắc mặt xanh mét, toàn thân che kín sát khí, hơn nữa nhìn thấy nàng áo rách quần manh, lòng đồ kị đốt cháy lý trí, cơ hồ muốn đem tên nam nhân này làm thịt! (văn văn: chú ý, “thịt” này nghĩa đen nha, đừng ai nghĩ nghĩa bóng đó =]])(QH: may nhờ nàng cảnh báo nếu không ta xị máu vì chữ thịt đó rồi!!)

Cơ hồ lúc hấn cùng đối phương giao thủ trong nháy mắt, bốn phương tám hướng cũng đồng thời nhảy ra một đám người, cầm đao kiếm hướng hấn đánh tới.

Có mai phục?

Thoáng chốc tiếng đao kiếm giao nhau vang lên, Cảnh Vân Thiên một tay chế trụ cổ đối phương, tay kia cùng những tên khác giao thủ.

"Dừng dừng dừng! Không phải huynh ấy! Có hiểu lầm!"

Đột nhiên có biến cố xảy ra, Phó Quân Tú sợ tới hoa dung thất sắc, vội vàng lớn tiếng ngăn cản.

Mọi người sững sốt, mặc kệ là cầm đao hay kiếm, dùng tay hoặc chân, tất cả đều đứng yên bất động, một đồng nghi hoặc nhìn Phó Quân Tú.

"Hiểu lầm?"

"Tiểu thư xác định?"

"Đi? Người kia là ai?"

"Hắn vì cái gì phải công kích Nhị ca?"

"Đúng rồi, vì cái gì?"

Phó Quân Tú vội vàng giải thích: "Đây là hiểu lầm, đừng đa thương huynh ấy." Sau đó nhanh chóng ngăn cản cái tên xông tới đang kích động kia. "Huynh mau buông ra huynh ấy nha!"

Nàng ra sức ôm lấy cánh tay Cảnh Vân Thiên, sợ hấn thật sự giết đối phương, bởi vì đôi mắt phần nộ muốn giết người bị màu đỏ như máu che kín, thoát nhìn thật đáng sợ.

"Hắn nghĩ muốn làm bản ngươi!" Hấn tức giận muốn điên rồi.

"Sự tình không phải như huynh nghĩ đâu!"

Nàng cố chết muốn đem tay hấn hất ra, năm ngón tay kiên cường kia cơ hồ muốn đâm vào cổ đối phương.

Nam nhân kia bị bóp cổ, nửa đầu lưỡi đã muốn lộ ra bên ngoài, sắc mặt trắng bệch, hai mắt dường như chỉ nhìn thấy tròng trắng, ngay cả âm thanh cầu cứu cũng không kêu lên được.

Phó Quân Tú tay chân cũng đều dùng, liệu mình đánh cũng không khống chế được ngọn lửa đánh ghét kia! Cảnh Vân Thiên lại vẫn như cũ thờ ơ, một lòng thâm nghĩ làm thịt đối phương.

"Ngươi dám can đảm đụng đến nàng —— dám can đảm đụng đến nữ nhân của ta ——" hấn hai mắt màu hồng, lửa giận cuồng nộ.

Như vậy chết là đáng tội!

Bất đắc dĩ, vì sợ hấn ngộ thương người, dưới tình thế cấp bách, Phó Quân Tú cũng không nghĩ nhiều, hai tay đè chặt vai hấn, đưa môi của mình lên, hôn hấn.

Môi thơm đột nhiên đưa tới, quả thực lập tức phát huy tác dụng hàng yêu phục ma vô cùng công hiệu, làm hấn cả người sững sốt, bàn tay bóp cổ đối phương cũng không còn sức lực.

Đôi môi thơm tho ngọt ngào, làm cho sát khí cả người hấn trong nháy mắt trôi đi, ánh mắt phần nộ cũng dần dịu xuống.

Nàng thay đổi khoảng cách, xem kỹ vẻ mặt của hấn, hỏi: "Tĩnh táo lại chưa?"

Hấn liếm liếm môi, do ý chưa hết trả lời: "Không có."

Sau đó tiến lên, tiếp tục hôn.

Phó Quân Tú ở trong ngực hấn đánh nhịp. "Đừng náo loạn, tĩnh táo lại rồi phải thả người ra nha."

"Nàng thích hấn?" Hấn cả người lại bắn ra sát khí, đối với thái độ lơ lửng cùng cầu tình của nàng cũng cảm thấy vô cùng tức giận giận.

"Bởi vì nếu huynh không buông tay, huynh ấy sẽ tắt thở ngay!"

"Hừ! Họ Phi đích đáng chết! Hắn cũng dám —— đi? Người kia là ai?"

Hắn ngậy người, trừng mắt nhìn nam tử xa lạ trên tay cơ hồ sùi bọt mép, tỉnh táo lại, mới phát hiện kẻ hắn bắt lấy cũng không phải là Phi Lãnh Nghệ, mà là nam tử có gương mặt ba phần tương tự như họ Phi.

Mây rậm chau lại. "Hắn không phải tên họ Phi."

"Hắn vốn là không phải, còn không buông ra!"

Hắn do dự, rốt cục cũng buông tay, Phi Trọng Uy thật vất vả mới thoát khỏi quỷ môn quan, vuốt vuốt yết hầu, thở không ngừng, ho mãnh liệt.

"Khụ, khụ. . . . . Mụ nội nó! Người từ đâu xuất hiện vậy ——" còn chưa kịp mắng xong, bàn tay lại kê ngay cổ nắm lấy yết hầu của hắn.

"Người nói cái gì?" Cảnh Vân Thiên hàn khí bức người chất vấn.

Phi Trọng Uy ngoại trừ mở to hai mắt hoảng sợ, giương miệng, một chữ cũng không nói được.

"Buông tay!"

Phó Quân Tú dùng sức vặn mở năm ngón tay của hắn, đem Phi Trọng Uy từ Kim Cương chỉ của Cảnh Vân Thiên cứu về, vội giúp hắn hô hấp, về mặt lo lắng hỏi: "Người không sao chứ?"

Phi Trọng Uy hút vài đợt khí, những người khác cũng vội vàng đưa hắn đến một bên, rồi xa kẻ đang tức giận đến tận trời kia – Cảnh Vân Thiên.

Phi San Hồ vội vỗ lưng Nhị ca, vội vàng hỏi: "Nhị ca, người có khỏe không?"

Lần này, Phi Trọng Uy cũng không dám ... nói lung tung tùy tiện nữa, lắc đầu. "Không có việc gì." Cho dù có, hắn cũng không dám nói nha.

Phi San Hồ thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn Cảnh Vân Thiên. Người này vô cùng kiêu ngạo, thiếu chút nữa đã thương Nhị ca của nàng, nhưng nàng cũng cười, cho cùng đối phương không dễ chọc, cẩn thận hỏi: "Quân Tú tì, người kia là ai a?"

"Hắn là thiết đầu mục Cảnh Vân Thiên." Phó Quân Tú trong giọng nói có ám chỉ, phải nàng cùng những người khác ngàn vạn lần đừng lộ khẩu phong.

Vừa nghe đến thiết bộ danh hào, mọi người rất là kinh ngạc, về mặt vốn tràn ngập địch ý, lập tức hóa thành mỉm cười thân mật.

"Nguyên lai là thiết bộ lừng lẫy đại danh Cảnh đại hiệp."

"Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!"

"Người một nhà, mọi người thu hồi đao kiếm đi."

Thương kêu leng keng, đao còn vỏ đao, kiếm trả lại vỏ kiếm, tất cả mọi sự thái bình, bộ dáng hoà thuận vui vẻ hoà thuận vui vẻ.

Cảnh Vân Thiên nhìn mọi người chung quanh, một tay ôm lấy nàng vào trong lòng ngực, hiện ra dáng vẻ bảo vệ, lạnh giọng hỏi: "Bọn họ là ai?"

Phó Quân Tú vội nói: "Bảo tiêu của ta."

"Bảo tiêu?"

"Đúng vậy."

"Ta chưa thấy qua bọn họ."

"Đương nhiên nha, bọn họ là Tôn đại nương mời đến bảo hộ ta, chuyên môn phòng ngừa có người trộm lên vào sân của ta, ví dụ như huynh."

Cảnh Vân Thiên xem kỹ vẻ mặt nàng giống như không có việc gì, mặt vẫn như cũ hoài nghi.

"Vậy hắn là ai?"

Ánh mắt giết người bắn về phía Phi Trọng Uy, sợ tới mức Phi Trọng Uy cái mông phát lạnh.

"Ta. . . . . Ta. . . . ."

"Người không phải bảo tiêu."

Phi Trọng Uy bị hắn trừng đến mức ứa mồ hôi lạnh, trên thực tế, hắn là giả dạng đại ca Phi Lãnh Nghệ, ở trong này cùng Phó Quân Tú diễn trò, mà

những người khác mai phục bốn phía, chờ thích khách ý đồ ám sát đại ca mặc mưu.

Một khi thích khách xuất hiện, bọn họ liền lao tới, đem thích khách vừa tới bắt.

Ai ngờ, nửa đường xuất hiện ra một hung tàn ác sát ngỡ là thích khách, đúng là bộ khoái của quan phủ! Người này, vẫn là thiết đầu mục bắt người lừng lẫy đại danh Cảnh Vân Thiên.

Nếu để cho Cảnh Vân Thiên biết kế hoạch, cả vở diễn đêm nay chẳng phải tan thành mây khói hay sao?

Kế hoạch đã được một nửa, thích khách đã lên vào Thiên Quyên II Lu, trà trộn trong đám kỹ nữ, kế hoạch này của họ sắp đặt thật lâu rồi, tuyệt đối không thể bỏ dở nửa chừng, nếu để thích khách phát hiện người của quan phủ ở đây, mưu kế tỉ mỉ này của họ coi như là đổ sông đổ bể.

Phi Trọng Uy nhất thời nghẹn lời, không biết nên trả lời như thế nào, mà Cảnh Vân Thiên càng thêm hoài nghi, đôi mắt sắc bén như đao. Phó Quân Tú suy nghĩ liền lớn tiếng nói: "Hắn là thầy thuốc."

Cảnh Vân Thiên sững sờ. "Thầy thuốc?"

"Đúng rồi, hắn là thầy thuốc, đang muốn giúp ta bắt mạch, ai ngờ người lung tung xông tới, phá hủy chuyện tốt của người ta."

Hắn ánh mắt tràn ngập nghi hoặc, mắt đánh giá Phi Trọng Uy, giống như muốn xem thấu lòng người.

"Đương nhiên, hắn là đệ đệ của Phi trang chủ, Phi trang chủ gọi hắn đến bắt mạch giúp ta."

"Nàng sinh bệnh?"

"Có chút đau đầu."

Nàng làm ra vẻ đau đầu, quả nhiên lập tức làm thay đổi sự chú ý của hắn.

"Tại sao lại đau đầu?"

"Có thể quá mệt mỏi, thầy thuốc nói ta nghỉ ngơi nhiều là tốt rồi, có phải hay không?"

Phi Trọng Uy vội nói: "Đúng, Quân Quân cô nương chính là thân thể có điểm không tốt, không có gì nghiêm trọng."

Cảnh Vân Thiên làm như tin, chỉ cần mặt nàng nhăn cái mày, hắn vội vã gạt đầu như búa bổ.

"Các người không còn chuyện gì, đi xuống đi." Nàng khoát tay, không dấu vết dùng ánh mắt ý bảo, mọi người hiểu ý, vội vàng cáo lui, mắt công lại lộ ra dấu vết.

Cảnh Vân Thiên giúp nàng nằm lên giường, quan tâm nói: "Nghỉ ngơi cho thật tốt, có bảo tiêu bảo hộ nàng, ta an tâm rồi."

Yên tâm? Bên trong lời nói này còn có hàm nghĩa khác.

Đắp chăn cho nàng thật tốt, hắn đứng dậy muốn rời khỏi, nhưng một đôi tay nhanh hơn đã giữ chặt hắn.

"Huy nhi đi đâu?" Nàng không cho hắn đi, bởi vì, cảm giác được hắn tựa hồ phát hiện cái gì, tìm nhin không được tự khắc đập nhanh.

Hắn ta cũng không gạt nàng, hiểu được nàng là nữ tử kiên cường độc lập, không nhu nhược, nên thành thật nói với nàng: "Trên đường đến đây ta cảm thấy có điểm không thích hợp, đang định đi thăm dò điều tra."

Thân là đầu mục, nhiều năm qua, trí tuệ và sự sâu sắc của hắn đã sớm khác hẳn với người thường, trực giác cho hắn biết, đêm nay không yên tĩnh, nói không nên lời là cảm giác gì, nhưng hắn biết có chuyện sắp sửa xảy ra.

Chỉ vì lo lắng cho nàng, vội vã tới nhìn xem nàng có khỏe mạnh hay không, hiện tại nàng đã không có việc gì, liền muốn đi tuần tra chung quanh một phen, nhìn xem có chỗ nào khác thường.

"Không thích hợp? Chỗ nào không thích hợp?" Nàng cố ý tò mò hỏi, cảm thấy lo lắng, nên sẽ không bị hắn nhìn ra cái gì chứ.

"Ta cũng không nói ra được, chỉ cảm thấy được đêm nay tựa hồ như có việc sắp xảy ra, ta trở về phái người đến nhìn xem chung quanh."

Phái người đến xem chung quanh? Đây còn phải !

Hắn nếu mang nhiều bộ khoái đến, thích khách còn có thể tới sao?

Không được! Không được! Nàng không thể để cho hắn làm như vậy!

Nhất thời tình thế cấp bách, thốt ra: "Đừng đi, ở lại giúp ta."

Hắn kinh ngạc quay đầu lại, một đôi mắt đen sâu thẳm, không thể tin nổi nhìn thẳng nàng.

Vì không cho hắn phát hiện chuyện khác thường, cho nên nàng mới nói như vậy, lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả chính mình cũng hoảng sợ!

Nàng lại còn nói lớn như vậy trong đêm tối, nhin không được thẹn thùng mặt đỏ.

Ai nha, làm sao bây giờ! Nàng không phải có ý tứ này, nàng chính là, chính là. . . . .

Con người đen trở nên sâu thẳm đầy lửa nóng. "Nàng muốn ta cùng với nàng?"

"Ta. . . . ."

Lúc này, ngoài cửa sổ vưon ra một người đầu, là Phi Trọng Uy, đôi nàng khoa tay múa chân.

Thích khách đến đây, làm sao bây giờ?

Nàng cảm thấy cả kinh, cái tên thích khách đáng chết, sớm không đến, muộn không đến, lại ngay lúc dầu sôi lửa bỏng mà đến.

"m thanh gì vậy?" Cảnh Vân Thiên quay đầu coi, nhưng một đôi tay ngọc lại nhanh chóng đem gương mặt hắn quay lại, đồng thời dâng lên cánh môi mềm mại.

Hắn kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng, cặp mắt xinh đẹp mỹ tình kia nhìn hắn vô cùng chân thành, thanh âm mềm mại ngọt ngào nói nhỏ: "Đúng vậy, ta hy vọng người ở đây với ta, không cần đi. . . . ."

Nàng biết chính mình thành công dụ dỗ sự chú ý của hắn, bởi vì đôi mắt nóng bỏng kia giống như muốn đem nàng ăn vào bụng.

Bất chấp hậu quả, nàng dùng hết khả năng mỹ hoặc của mình, còn cố ý dùng cái lưỡi thom tho liếm cánh hoa sưng đỏ, rõ ràng là khiêu khích hắn, làm hắn than nhẹ một tiếng, không hề nói gì, trực tiếp dùng hai tay gắt gao ôm lấy thân thể thom tho mềm mại, đáp lại lời mời của nàng.

Từ khi hắn vào phòng đến bây giờ, trong đầu hắn chưa bao giờ ngưng nghĩ đến dục vọng nhấm nháp nàng.

Đôi môi nóng bỏng đem hô hấp của nàng cắn hết nuốt hết.

Bạn đang đọc truyện *Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nàng đối với hắn vừa hôn vừa vuốt ve, chủ động dụ dỗ mê hoặc hắn, có ý định đem hắn hôn đến ý loạn tình mê, làm cho hắn không rảnh đi chú ý đến gió thổi cỏ lay chung quanh.

Chỉ là lời lẽ quyến rũ, đã làm trong cơ thể hắn dấy lên ngọn lửa dục niệm hừng hực, muốn ngừng mà không được! Nữ nhân đáng yêu này, luôn luôn có biện pháp quyến rũ tâm dương của hắn khó nhin.

Hôn lên đôi môi nóng bỏng của nàng, thường thức vị ngọt lịm trong miệng của nàng, ôn tồn ngọt ngào của nàng, hòa tan môi lưỡi với nhau.

Thừa dịp hắn đang mê say, nàng vội vàng đối với người đang đứng đợi ngoài cửa sổ khoa tay múa chân, hai tay ra hiệu cho hắn.

(Ta cũng không biết, các huynh tự mình xem xét mà hành động).

Giơ một bàn tay hướng lên cổ ra hiệu: (Giết!)

(Giết hắn!)

Mắt đẹp giận trừng mắt nhìn tên đang đứng trên cành cây, giương nanh múa vuốt.

(Người muốn chết a, nói bậy bạ gì thế!)

Hai tay sửa lại ra dáng đánh vào đầu.

(Bằng không đánh bất tỉnh hắn!)

Bị hôn đến đôi môi sưng phồng đỏ bừng, đôi tay vội vã ôm người nam nhân nàng yêu say đắm đẩy mặt hắn vào bờ ngực tròn trịa của nàng, vội vã ra hiệu.

(Không được! Không được làm thương tổn hắn!)

Hắn là báu vật suốt đời này của nàng, nàng mới không bao giờ đánh bất tỉnh hắn đâu!

Dù sao chỉ cần có thể làm cho hắn lúc này không cần rời đi, cực lực quyến rũ hắn, dời đi sự chú ý đến động tĩnh xung quanh của hắn là được rồi.

Cánh Vân Thiên sa vào nơi tròn trịa thơm ngát mê người này, cơ hồ như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Hắn là nam nhân, là một nam nhân đang tràn đầy sức lực, dù đang bị dục hóa thiêu đốt nóng cháy ở hạ thân, nhưng hắn cũng là một người đàn ông biết kiềm chế.

Chính mình nếu không dừng tay, sẽ làm mọi chuyện càng không thể văn hồi, hắn không nên lúc này ăn nàng, tuy rằng hắn đang muốn đến phát cuồng, nhưng cũng nên cho nàng một danh phận, chính thức cưới nàng làm vợ, con gái đã xuất giá, hắn mới có thể danh chính ngôn thuận ăn nàng sạch sẽ.

Hắn dùng hết tất cả nghị lực có được đem mặt từ bộ ngực sữa mềm mại thơm ngát của nàng ngẩng lên.

"Không được, nếu cứ tiếp tục như thế này, ta sợ ta sẽ nhịn không được ——"

Ngoài cửa sổ xa xa, chợt thấy ánh lửa.

"Hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, ta không làm phiền nàng——"

Mấy bóng đen ngoài cửa sổ, đang bay lượn từ trên xuống dưới.

"Tú Nhi ta sẽ đến tìm nàng sau."

Nói đùa sao, bên ngoài lúc này đang dầu sôi, lửa bỏng, mưu kế đã sắp hoàn thành, lúc này sao có thể để cho hắn đi a!

Nàng mạnh đánh về phía hắn, ôm cổ của hắn, kéo vào bộ ngực mềm mại của nàng một lần nữa, cũng vừa kịp lúc che khuất tầm mắt hắn, không cho hắn thấy ánh lửa hiệu ngoài xa, không cho hắn có cơ hội quay đầu.

"Dừng rồi đi, muội xin huynh. . . . ."

Nàng một bên cảnh giác nhìn ra bên ngoài, một bên đem hết toàn lực hấp dẫn hắn, dùng tiếng nói mềm yếu mê hoặc, thêu rui chút lí trí cuối cùng còn sót lại của hắn.

Hắn than nhẹ một tiếng, lần thứ hai bị mê hoặc bởi bộ ngực căng tròn của giai nhân lúc này, vốn dĩ cái sa màn đã được buông xuống từ lâu, cái áo khoác mỏng manh của nàng cũng đã được lột ra, còn cái trường bào của hắn nằm chờ vợ trên mặt đất, dĩ nhiên quần áo không chỉnh tề.

Vật nhỏ mê người này, quả thực nhanh chóng làm cho hắn phát cuồng.

Nàng cực lực khiêu khích hắn, để cho hắn chìm đắm trong thân thể mềm mại của nàng, một đôi mắt kinh hoàng lúc nào cũng nhìn chăm chăm ra cửa sổ, bất chợt một gã thích khách mặt mày dữ tợn tiến vào phòng, lập tức bị một đám người không tiếng động bao vây, kiềm kềm cổ, ra hiệu im lặng, ba chân bốn cẳng dùng nắm đấm tiếp đãi, lùi đi!

"Trái tim của nàng. . . . . đập thật nhanh. . . . ."

"Đúng vậy. . . . ." Nàng thiếu chút nữa bị hù chết, tim đập không nhanh mới là lạ.

Vừa mới nhẹ nhàng thở ra, nàng trừng lớn tròn mắt, chỉ còn thiếu chút nữa đã bị rút ra ngoài, bởi vì một đám thích khách nữa lại tới, cầm thanh đại đao to, từ từ tiếp cận, lén lút bỏ về phía Cánh Vân Thiên,

Nàng nhịn không được hít một hơi thật mạnh.

"Làm sao vậy?" Giương mặt đang chôn sâu giữa hai gò bồng đảo thơm phưng phức kia, ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn nàng.

Nhóm thích khách lại bị chung quanh thần không biết quỷ không hay bắt lấy tay chân ý bảo im miệng, vội vã lùi sang một bên đi.

"Tiếp tục. . . . . Muội, muội rất thích. . . . ." Kéo đầu hắn áp trở về, vùi sâu vào bộ ngực của nàng.

Nhiệt tình của nàng làm hắn nhiệt huyết sôi trào, càng thêm cố gắng dùng môi lưỡi cách một lớp sa mo ngr liếm mát, khiêu khích bộ ngực sữa của giai nhân căng phồng lên, hai nụ hoa phấn hồng mẩn cảm kia dựng đứng lên như mời mọc.

Địch ta hai phương, kết thành một khối đánh đấm nhau trong âm thầm, diễn không tiếng động, mãi đến khi có người không cẩn thận đụng vào bàn, đẩy ngã đồ vật trên bàn.

"Người nào!"

Cảnh Vân Thiên kinh hãi, cảnh giác nhảy xuống giường, nhìn xung quanh, giống như một con hắc báo bị quấy nhiễu địa bàn, cả người phát ra nguy hiểm.

Phó Quân Tú vội đi theo xuống giường, giữ chặt hân. "Không ai a, huynh nghe lầm thôi."

"Không, tai của ta xác thực nghe được tiếng vang."

Trái tim của nàng cơ hồ như muốn ngừng đập, lén nhìn ra thấy có người đang trốn dưới gầm bàn, có đang trốn dưới gầm giường, có người chui vào tủ áo, cả đám đang kẻ dao uy hiếp kẻ trên trán cũng toát mồ hôi lạnh, so với nàng cũng không tốt hơn là mấy.

Nếu còn tiếp tục như vậy, Cảnh Vân Thiên rất nhanh sẽ phát hiện, cái khó lớn cái khôn, nàng dùng tay mò một cái bình hoa, đem nó phóng ra phía sau lưng.

"Ai nha, thì ra là bình hoa ngã."

Cảnh Vân Thiên quay đầu lại, mảy mẩy như róng cao. "Bình hoa?"

"Nhất định là con mèo con mà Xuân Hoa tí nuôi nhảy vào đây, làm ngã bình hoa của muội, nhìn, cửa sổ còn chưa có đóng."

Nàng làm bộ đem bình hoa dọn xong, đóng cửa sổ lại, không để cho hân có thời gian nghĩ ngợi lung tung, kéo hân quay về trên giường, lấy một tay hân đẩy ngã xuống.

Hân mở to mắt kinh ngạc, nhìn thấy nàng đem ngọn đèn dầu thổi tắt, buông hạ sa màn, thân thể mềm mại mà mê người kia, mềm mại khóa ngồi ở trên người hân.

Sự chủ động lớn mật của nàng, làm cả người hân không khỏi nóng lên, không thể dời đi tầm mắt, nhanh nhìn chăm chăm nàng.

Chuyện tới hiện giờ, nàng quyết định bất cứ giá nào!

Ánh trăng bàng bạc chiếu sáng, soi rọi ra bóng dáng là lướt yêu kiều của nàng, dáng người quyến rũ mắt hân, đôi môi đỏ mọng chủ động áp lên môi hân, bàn tay lướt nhẹ cời bỏ vạt áo hân, ấn hạ từng nụ hôn, từ gáy của hân, kéo dài xuống, dài xuống.

"Nhắm mắt lại." Nàng dùng tiếng nói quyến rũ du dương, mê hoặc hân.

Khi hân thuận theo nhắm mắt lại, nàng lập tức dùng tay vén sa màn lên, ra hiệu cho những người đang ở phòng ngoài, đang kèm chặt bốn tên thích khách, đang núp dưới gầm bàn, trong tủ áo, dưới gầm giường, lén lút chui ra ngoài.

Mọi người rón ra rón rén di chuyển thân mình, nâng mấy tên thích khách bị đánh đến ngất xỉu, tất cả đều không dám hô hấp, chỉ sợ một cái vô ý, kinh động đến vị Thiết đầu mục kia.

"Đừng nhúc nhích!"

Hết lớn một tiếng, trong phút chốc, mọi người bị dọa đến linh hồn cơ hồ muốn chạy mất xác. Toàn bộ mọi người đứng yên giống như là bị điểm huyết, cứng đờ bất động, ngay cả Phó Quân Tú cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lưng lạnh cả người.

Ông trời ạ! Bị phát hiện rồi sao?

Hai hân mắt trần ngập tơ máu, thanh âm khàn khàn ở bên tai nàng cảnh cáo: "Muội còn động đây, sẽ hại ta kèm chế không được."

Dọa nàng ngây ngốc cả người, thật vất vả mới tìm về được thần trí, nguyên lai hân chỉ chính là chuyện này.

Sau khi hiểu được ý tứ của hân, nàng lộ ra một nụ cười - quyến rũ, híp mắt chinh phục, lần thứ hai lại tiếp tục quyến rũ hân, giọng nói mềm mại như tơ, lời nói thốt ra ngọt ngào như rót mật vào tay hân.

"Muội, chính là muốn huynh toàn tâm toàn ý yêu muội, từ giờ trở đi, cho dù có xảy ra chuyện gì, nghe được thanh âm gì, cũng không cho phép huynh tìm lý do mà buông muội ra."

Ám chỉ như thế này đã đủ rõ ràng đi? Lúc này không đi, còn đợi đến khi nào.

Bóng người lén lút, thừa dịp hai người trên giường đang nói chuyện, từng bước từng bước chuẩn ra phòng ngoài, không dám có sự chần chừ.

Nàng lấy sở học suốt đời cực lực lấy lòng hân, mị dụ hân, dùng đôi môi cánh hoa mềm mại, vừa hôn vừa cắn nhẹ lên đôi môi hân, lên tai hân, kéo dài xuống ngực hân,, hai tay cũng không nhàn rỗi, lớn mật vuốt ve thân thể tinh trắng nóng bỏng của hân.

Dần dần, nam nhân thở dốc tiếng hít thở trở nên dồn dập.

Nàng chính là một người luôn kiêu ngạo, cho dù làm bất cứ chuyện gì nàng cũng thật sự quyết tâm làm cho đến nơi đến chốn, cho dù chuyện trên giường hầu hạ phu quân, nàng cũng muốn học đến thật hoàn thiện, sẽ làm cho hắn không còn đường thoái lui hay chống cự, mê hoặc hắn bằng những bí kíp kĩ xảo phòng the mà nàng đã cố tâm học từ cách nay rất lâu rồi, nay đã có dịp vận dụng. ^^

Nàng chính là muốn trêu chọc hắn tâm dương khó nhịn, cách một lớp quần áo, nàng dùng bộ ngực căng tròn kia, cọ xát vào bộ ngực trần của hắn, làm cho hắn dục hỏa lan tràn, không còn rảnh rỗi quan tâm đến chuyện bên ngoài.

Cảnh Vân Thiên nhịn không được phát ra tiếng than nhẹ khó chịu, một cổ dục vọng bị động lại đã lâu, đang muốn vỡ òa.

Nàng một bên hấp dẫn hắn, một bên chú ý động tĩnh trong phòng, mãi đến khi xác định tất cả mọi người đi rồi, nàng rốt cục có thể trộm thả lỏng tâm tư, thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Bây giờ, nàng có thể thả hắn đi.

Nàng ngồi dậy, mím mím môi, ra vẻ miễn cưỡng, sửa sang áo lại nói: “Nhưng mà muội đã nghĩ thông suốt rồi, miễn cưỡng người luôn không tốt lắm, nếu đại nhân không muốn, muội sẽ không làm ngài phải khó xử.” (*cười man rợ* Hô hô, muộn rồi nàng ơi!)

Có một số việc, không phải nói dừng lại là có thể dừng, nhất là đối với một nam nhân đang dục hỏa đốt cháy người như thế này, hiện tại giờ phút này cũng có thể làm cho một chính nhân quân tử rơi vào tội lỗi.

Ở dưới thân nam nhân sớm khắc chế tới cực điểm, không hề có ý định dừng lại, khi đã nếm trải, đương nhiên càng lúc muốn càng nhiều hơn.

"A ——"

Hắn xoay người mạnh đem nàng áp chế dưới thân hắn, một luồng hơi nóng phả ở bên tai kháng nghị nàng: "Chính muội đã bắt đầu, phải kết thúc."

Lúc này nghĩ muốn đuổi hắn đi, không có cửa đâu! Ngay cả cửa sổ cũng không có đường cho nàng thoát đâu! Hắn muốn nàng, điên cuồng muốn nàng, nếu không chiếm được nàng lúc này, hắn chắc chắn sẽ vì bất mãn mà chết bất đắc kì tử a!

Quần áo của nàng đã bị hắn thô bạo xé rách, miệng nàng nở ra nụ cười khổ;hắn muốn nàng như thế, làm cho nàng vui vẻ cực kỳ.

Mây mưa bốc lên, hắn xâm nhập nàng, đau đớn giống như xé rách cả người nàng ra thành hai khối, làm cho nàng nhịn không được rên rỉ một tiếng.

Nhưng nàng không sợ đau, vì hắn, nàng có thể nhịn.

Nàng biết, lúc này không thể để con đau làm hỏng, nàng phải chủ động, bởi vì, nàng muốn cho hắn thương thức, cái gì tên là dục tiên dục tử.

Nàng, đang không chế đã thú. . . . .

Trong niềm hoan lạc sướng khoái cực độ, làm hắn rít gào ra tiếng."Đáng chết! Muội đi đâu học được vậy!"

Nàng vô tội hồn dối: "Huynh không thích sao?"

Không thích?

Không! Hắn thích đến phát điên luôn ấy chứ! Dục vọng vì nàng càng lúc càng thêm điên cuồng. Càng thêm thâm nhập sâu hơn vào nàng.

Hắn rốt cuộc chịu không nổi, đem nàng áp đảo, ở trên người nàng tận tình phát tiết cuồng dã nguyên thủy nhất giống như càng lúc càng không thể hưởng thụ đủ nàng, càng giải khát chỉ càng thêm khát.

Trong trường rèm, kịch tình càng dâng cao,kịch liệt như lửa cháy bùng hực, dường như muốn thiêu rụi laacn nhau, hòa tan vào nhau, nam nhân dùng mãnh tận tình dùng hết sức lực, nhìn nữ nhân yếu kiều, nam nhân thở dốc, mồ hôi hòa tan vào nhau. Một lần, lại một lần, liên tục suốt một đêm. . . . .

*****

Nhìn nam nhân ở bên cạnh nàng đang ngủ say, lòng của nàng tràn ngập ngọt ngào vô hạn.

Sáng sớm ánh rạng đông hiện ra, nàng mặc dù mệt, nhưng trong lòng lại ngọt ngào mừng như điên, mà hưng phấn e rằng khó đi vào giấc ngủ. Rốt cuộc, hắn cũng thuộc về nàng.

"Tiểu thư." Ngoài cửa phòng, truyền đến nhỏ giọng kêu to.

Nàng lặng lẽ đứng dậy, sợ kinh động hắn, nhẹ tay nhẹ chân mặc xiêm y, đi ra nội phòng, đem cửa nhẹ nhàng mở ra, Tiểu Chiêu ở ngoài cửa dường như đã chờ lâu.

"Sự tình làm được như thế nào?"

"Chúng ta đã bắt,câu,cào vài tên thích khách ——"

"Suyt. . . . ."

Phó Quân Tú sợ làm ồn đến người đang ngủ trên giường, cũng sợ bị hấn nghe được, nằng lòi kéo Tiểu Chiêu.

"Chúng ta đến phía trước nói đi."

Hai người rón rén bước đi nhẹ nhẹ đi vào phòng khách, nơi này nói chuyện thì tiện hơn, Phó Quân Tú khẩn cấp lòi kéo Tiểu Chiêu ngồi xuống, hỏi: "Đã bắt được thích khách? Có hỏi ra được chủ mưu là ai không?"

Tiểu Chiêu lắc đầu. "Những tên thích khách này đều chịu qua sự huấn luyện nghiêm khắc, miệng thật sự cứng, chưa hỏi ra gì tin tức."

Phó Quân Tú khó nén thất vọng.

Suy nghĩ kĩ lại, muốn hỏi thăm tin tức từ Mẫu Đơn từ trong miệng của những tên thích khách này thật không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Mẫu Đơn giúp thích khách, là một người tâm ngoan thủ lạt, bọn họ xuất quỷ nhập thần, theo dõi gắt gao chặt chẽ, lần này thiết kế già bầy, có thể bắt được mấy tên thích khách này, đã là rất có tiến triển rồi.

"Tiểu thư, Phi trang chủ muốn gặp người."

"Ngay bây giờ?"

"Huynh ấy đang ở Vọng Nguyệt Lâu chờ tỳ."

Phó Quân Tú quay đầu lại nhìn vào nội phòng, trầm ngâm một lát, mới lại quay lại đầu. "Được rồi, muội đi thông báo cho huynh ấy hay, ta thay đổi xiêm y xong, sẽ ra ngoài ấy diện kiến."

"Dạ"

Tiểu Chiêu nhìn tiểu thư cáo lui sau, vội phúc mệnh đi.

Phó Quân Tú rời khỏi phòng khách, xuyên qua tiểu viện, lặng lẽ đẩy cửa nội phòng ra, người trên giường hô hấp vững vàng, vẫn ngủ say như cũ, nàng lúc này mới yên tâm.

Cầm bộ xiêm y, mặc ban ngày, nàng đi đến phía sau bình phong, bắt đầu tháo thắt lưng, lần lần tuột váy bằng sa mỏng xuống, một tấm thân trần ngà ngọc như ẩn như hiện.

Mạnh, một đôi tay cánh tay phía sau, đem thân thể trần trụi mê người mềm mại ôm vào lồng ngực ấm nóng trần trụi của hấn.

"Nha ——" nàng hô nhỏ, kinh ngạc hết sức, rất nhanh chóng nhận ra cánh tay quen thuộc này, cùng với mùi vị của hấn. "Huynh sao lại tỉnh giấc?"

"Nàng đi đâu?"

"Không có a, nhưng thật ra huynh, sao không ngủ thêm chút nữa?"

"Đã đói bụng." Hơi thở nóng rực, thổi vào lỗ tai mẫn cảm của nàng.

"Thật à? Kia. . . . . Để muội gọi người làm chút đồ ăn mang đến cho huynh."

"Không cần." Đại chương vỗ về chơi đùa bộ ngực mềm mại tròn lẳn của nàng, giọng nói khàn đặc tràn đầy ham muốn.

."Ta chỉ muốn ăn nàng."

Nàng nhẹ nhàng giãy dụa. "Không được đâu."

"Tại sao?"

"Ách. . . . . Bởi vì. . . . . Chúng ta đã trễ lắm rồi, bây giờ đã gần giữa trưa. . . . ."

Cơ hồ suốt một đêm qua, hai người bọn họ mây mưa thất thường, đến gần sáng mới chợp mắt ước chừng khoảng hai canh giờ mà thôi.

"Này muốn trách thì nên trách nàng a, ai bảo nàng khi đang ở trước mặt ta lại thoát quần áo xuống làm chi. . . . ."

Hấn chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có nữ nhân có thể làm cho hấn si mê điên cuồng như thế.

Hấn không phải là người nam nhân ham mê nữ sắc, nhưng không hiểu vì sao lại si mê nàng đến điên cuồng.

Hắn nhớ rõ rất rõ ràng, vật nhỏ xảo quyết này, đêm qua nàng đã dùng kỹ xảo độc đáo như thế nào để đến tra tấn hắn, mà hắn, cũng muốn phải đáp lại nàng cho thật đầy đủ.

Nàng trong lòng kêu khổ, không thể trì hoãn lâu nữa, rồi lại không thể chống đỡ sự tra tấn ngọt ngào này của hắn, bị vây ở hơi thở mãnh liệt của hắn, chỉ có thể đáng thương hề hề mặc cho hắn cố tình làm vậy.

*****

Tiểu Chiêu ở ngoài cửa sốt ruột chờ đợi, nhìn lên gập bóng dáng của tiểu thư, lập tức đón nhận.

"Tiểu thư, tỷ đã tới, đợi mãi vẫn không thấy tỷ tới, muội đang định cùng Chi Nhi đi tìm tỷ ——"

"Khụ. . . . . Có một số việc trì hoãn."

"Chuyện gì trì hoãn?" Nhìn gương mặt bỗng dưng đỏ bừng của nàng, Tiểu Chiêu lập tức hiểu.

Phó Quân Tú tặng cho nha hoàn lắm chuyện một cái liếc mắt, ."Không được hỏi, cũng không cho nói."

"Hỏi cái gì? Nói cái gì? Cái gì muội cũng không biết nha."

Tiểu Chiêu ra dáng như muốn cười, nhưng ráng nén lại, làm cho Phó Quân Tú xấu hổ vô cùng; nha đầu kia càng ngày càng nghịch ngợm, thật sự là bị Chi Nhi dạy hư mất rồi.

Nàng chính là thật vất vả mới từ trong ngực Cảnh Vân Thiên thoát thân được, nửa dọa nửa năn nỉ, mới lại làm cho hắn ngủ, bị hắn mây mưa vùn vù đã sắp bị mệt chết, đôi chân đến tận bây giờ vẫn còn mềm nhũn, rồi lại phải vội vã ngồi dậy chạy nhanh đến đây.

Nàng vẻ mặt xấu hổ, đành phải nói sang chuyện khác.

"Trang chủ đâu?"

"Ồ bên trong, đã chờ tiểu thư đã nửa ngày rồi! Tiểu thư hôm nay thật vội a, ứng phó xong Cảnh đại hiệp, bây giờ lại phải tiếp chuyện với Phi trang chủ, không hổ là hồng nương hoa khôi của Thiên Quyên Lâu chúng ta."

"Dám giêu cợt ta?"

"Muội nào dám a! Tiểu Chiêu là bội phục sự thông minh lanh lợi của tiểu thư, tiểu thư đã làm cho Cảnh Đầu Mục mê mẩn tâm thần quy lụy dưới váy của tiểu thư đó thôi."

Cũng may là tiểu thư đa mưu túc trí, cố gắng dụ dỗ Cảnh đầu mục ở lại trong phòng, nếu không kế hoạch đêm qua không thể thuận lợi tiến hành rồi.

"Không thèm nghe muội nói nữa, trang chủ còn chờ ta a!"

Chủ tớ hai người vừa nói vừa cười, không chú ý tới có người, khi một chân nàng vừa bước ra khỏi phòng, lập tức rón rén bước theo sau lưng nàng, cũng đem câu chuyện hai người vừa nói toàn bộ thu vào tai, tận mắt nhìn nàng bước về phía Vọng Nguyệt Lâu, có bóng dáng của một nam nhân đang đợi nàng.

Cảnh Vân Thiên hai mắt nhắm chặt, hắn không nghĩ tới, nhìn đến, là loại kết quả này.

Tiểu thư hôm nay thật vội a, vừa ứng phó xong Cảnh đại hiệp, vừa muốn đến ứng phó Phi trang chủ. . . . .

Hắn căng thẳng cảm, trán nổi gân xanh, ngực giống như có ai cào xé tìm gan của hắn, đây là lý do nàng len lén rời giường, trốn khỏi vòng tay của hắn, , bởi vì có người nam nhân đang chờ nàng.

Tiểu thư đã làm cho Cảnh Đầu Mục mê mẩn tâm thần quy lụy dưới váy của tiểu thư đó thôi. . .

Thì ra, , nàng chính là không cam lòng bị hắn hối hôn, tất cả những chuyện nàng đã làm với hắn, chỉ là vì chứng minh, nàng có thể chinh phục hắn, đem hắn đưa giốn đồ rửa mối thù xưa.

Hắn đã sớm hoài nghi, nàng có việc gạt hắn, dường như đang âm thầm kế hoạch gì, nếu không có chính tai nghe được, chính mắt nhìn thấy, hắn sẽ không tin tưởng.

Nguyên lai, từ đầu đến cuối, nàng một mực trả thù hắn.

Phó Quân Tú hồn nhiên không biết, chính mình bị Cảnh Vân Thiên theo dõi, cùng Phi Lãnh Nghệ sau khi kết thúc vấn đề bí mật bắt bọn thích khách, nàng một mình đang ngồi trước bàn, hai tay chống cằm, suy nghĩ sâu xa .

Phi Lãnh Nghệ đã báo với nàng một việc, sự tình quan trọng, nàng không thể không thận trọng lo lắng.

"Tiểu thư, người thật sự định đến ở tại Phi Thúy sơn trang?"

"Ừm, trải qua mai phục lần này, Phi trang chủ cho rằng thích khách Mầu Đôn vì muốn ám sát hần, có thể sẽ xuống tay đối với ta, vì an toàn để..., chúng ta tốt nhất nên đến Phi Thúy sơn trang tránh một chút, hần cũng có thể bảo hộ chúng ta an toàn."

"Chúng ta đi Phi Thúy sơn trang, Cảnh đại hiệp kia bên này làm sao bây giờ?"

"Ta đang định đợi lát nữa sẽ nói cho huynh ấy! Trải qua khuyên bảo của ta, Phi trang chủ cũng đồng ý, đem kế hoạch của chúng ta nói cho huynh ấy biết."

Phải đến ở tại Phi Thúy sơn trang, nàng đương nhiên phải hỏi qua ý kiến của Cảnh Vân Thiên, nàng cũng không muốn cho hần hiểu lầm đâu! Nàng chính là đang lo lắng, Cảnh Vân Thiên có thể đáp ứng nàng hay không?

Nhưng mà không quan hệ, nếu hần không đồng ý, nàng sẽ dùng tài ăn nói khéo léo, mê hoặc thuyết phục hần, thuyết phục hần thần phục mới thôi.

Đã chuẩn bị sẵn kế hoạch, nàng không hề lo lắng.

"Ta phải trở về phòng, nói không chừng huynh ấy cũng đã tỉnh, đang tìm ta đây!" Nàng đứng dậy, kích động rồi đi, vừa bước ra trước cửa phòng, đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

"Đúng rồi, vị kia cô nương tính không?"

"Tiểu thư là chỉ. . . . ."

"Chính là vị ca kỹ mới tới kia, Phi trang chủ đặc biệt dặn dò, chiếu cố vị cô nương kia thật tốt, ta nhớ là. . . . . Hình như kêu Song Song phải không?"

Tiểu Chiêu nói: "Nàng ấy vẫn còn đang ngủ, dường như đã hít phải rất nhiều xuân dược. Tiểu thư, tại sao Phi trang chủ lại căn dặn chăm sóc cô nương ấy thật đặc biệt? Chẳng lẽ nàng. . . . . Có cái gì đặc biệt?"

Phó Quân Tú lắc đầu: "Huynh ấy không có nói rõ, nhưng mà ta cảm giác được, thái độ của huynh ấy đối với vị kia nữ tử, dường như có sự gì khá đặc biệt."

Nói không chừng, Phi Lãnh Nghệ vừa mắt phải nàng kia, mà nàng cũng phát hiện, vị cô nương tên Song Song kia, cũng không như là ca kỹ bình thường, nhưng cũng không giống như là người của bang phái Mầu Đôn tới thích khách. Bởi vì, có người thích khách nào đang trong lúc hành động ám sát, chạy đến trong phòng vu vu ngủ say sưa?

"Đã biết, tiểu thư, chúng tôi đã thông báo với Xuân Hoa tỷ, đặc biệt chiếu cố nàng."

Phó Quân Tú yên tâm gật đầu, sau khi dặn dò tỉ mỉ chuyện cần phải làm cho Chi Nhi và Tiểu Chiêu, sau đó nhanh chóng trở về Mai viện.

Một bước vào trong phòng, nàng không khỏi giật mình đứng yên.

"A, huynh đã tỉnh! Muội đang định đến gọi huynh dậy để dùng cơm trưa a."

"Không cần, ta đang muốn rồi đi."

"Gấp như vậy làm gì? Dùng xong ngo thiện hãy đi."

Nàng muốn ôm hần, lại bị tay hần ngăn nàng lại, làm cho nàng không khỏi sùng sốt, thỉnh thoảng nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng băng giá của hần.

"Làm sao vậy? Huynh. . . . . Thật lạnh nhạt."

Ánh mắt hần, làm cho tim nàng đột nhiên căng thẳng, đột nhiên hần giống như người xa lạ, cảm giác thật sự khó chịu, rõ ràng người của hần ngay tại trước mắt, nàng lại cảm thấy được không gặp được hần.

"Chúng ta không cần gặp lại."

"Cái gì?"

Mặt của hần từ đầu đến cuối vẫn không chút thay đổi, đối thái độ của nàng, thật khác xa lúc trước, ngay cả giọng điệu đều là lạnh như băng.

"Ta sẽ không cưới một nữ tử thanh lâu, làm thê tử của ta."

Phó Quân Tú cả người chấn động kịch liệt, kinh ngạc tròn mắt nhìn hần, không thể tin được, lời này là từ hần trong miệng nói ra.

"Huynh đang nói đùa với muội sao?"

Hần nhìn nàng thật sâu, Rất lâu sau đó, mới chậm rãi mở miệng: "Trò chơi đã xong."

Hắn nói, nàng là trò chơi, là trả thù nàng, mà nàng nghĩ đến, hắn theo ngay từ đầu, coi như đây là một trò chơi đấu sức xem ai sẽ ngã xuống trước.

Hành động của hắn là muốn báo thù nàng đã làm nhục hắn..

Nàng cứng ngắc như một khúc gỗ, không thể động đậy, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt lạnh lùng không mang theo một tia tình cảm nào, sự lạnh lẽo từ đôi mắt hắn xâm nhập thẳng vào tâm nàng.

Một bàn tay, hung hăng đánh vào trên mặt hắn.

Hắn không né tránh, giống như bàn tay này là cố ý đưa cho của nàng, nhưng bị đánh đau, cũng lòng của nàng đau.

Nam nhân này, lại phụ bạc nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Cảnh Vân Thiên uống đến say mềm, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn làm cho mình say đến chết vật như vậy.

Hắn buông thật mạnh chiếc bình không còn một giọt rượu nào, lớn tiếng nói.

"Mang rượu tới!"

Tiểu nhị đứng một bên mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, nhỏ giọng nói: "Đầu mục đại nhân, ngài uống rượu quá nhiều rồi, không thể uống nữa."

"Rượu?" Ánh mắt giết người phóng đến làm tiểu nhị sợ đến mức lui ra phía sau, da đầu căng thẳng. "Ai nói ta say?" Đôi mắt đỏ ngầu như máu bao phủ một tầng sương mờ, bầu không khí tràn ngập mùi vị chết chóc, có thể thấy được tâm tình hắn thật sự kém tới cực điểm.

"Ngài không có say, ngài không có say, tiểu nhân lập tức đi lấy rượu."

Dọa tiểu nhị sợ muốn chết, vội đưa rượu đến chất đầy bàn không một chỗ hở, bàn tay ngăm đen đưa tới, dễ dàng mang bình rượu đến, mở nắp bình trực tiếp đem lên miệng mà uống, ngay cả chén cũng không cần.

Ngồi ở một bên là Đường Thiệu, làm động tác bảo tiểu nhị lui ra, đợi khi cánh cửa khép lại, mới lắc đầu.

"Mượn rượu giải sầu, sầu càng sầu, Cảnh huynh, người có chuyện gì buồn? Trong lòng có thì mau nói ra, để các huynh đệ cùng người phân ưu giải sầu."

Ngồi ở một bên khác là Thường Đức Quang, cũng có lòng tốt khuyên bảo: "Cảnh đầu mục, chúng ta là huynh đệ đã lâu, có gì cần giúp đỡ thì người cứ nói, không cần khách khí."

Cảnh Vân Thiên buông vò rượu, con người đen mang đậm men say, nói một cách vô cùng thống khổ, lắc đầu. "Vô dụng, các người không giúp được ta, nàng. . . . . Căn bản không thích ta."

"Cảnh huynh là nói Quân Quân cô nương?"

"Trừ bỏ nàng, còn ai vào đây, làm cho ta giống như kẻ ngốc, bị nàng chơi đùa xoay vòng vòng!"

Thường Đức Quang cùng Đường Thiệu trao đổi ánh mắt, chẳng những không ngăn cản còn giúp hắn rót thêm rượu.

"Sao lại thế này? Quân Quân cô nương tại sao lại đùa giỡn huynh?"

Cảnh Vân Thiên đang say khướt mặt đột nhiên biến sắc, nắm tay vỗ thật mạnh lên bàn.

"Nàng đùa bỡn ta, làm cho ta yêu nàng, nhưng lòng của nàng, từ đầu đến cuối lại hướng về Phi Lãnh Nghê! Nàng. . . . . Đáng chết!"

"Cảnh huynh làm sao có thể xác định tâm của Quân Quân cô nương lại đặt vào Phi trang chủ?"

"Đúng vậy, huynh cùng Quân Quân cô nương, tâm đầu ý hợp, nàng làm sao lại có thể yêu Phi trang chủ? Huynh chắc là hiểu lầm?"

Cảnh Vân Thiên cầm ly rượu trên tay, đập thật mạnh lên bàn, làm hai người kia hoảng sợ.

May mắn Đường Thiệu phản ứng rất nhanh, dùng chiếc quạt ngăn trở, mới không bị rượu trong chén kia hắt văng đầy mặt, nhưng Thường Đức Quang thì không may như vậy, ngực bị ướt hơn phân nửa.

Cảnh Vân Thiên oán hận nói: "Đây là ta chính tai nghe được, sẽ không sai! Hơn nữa ta tận mắt thấy nàng, cùng Phi Lãnh Nghệ lên lút hện hò, nàng nghĩ đến. . . . . Ta đang ngủ, kỳ thật lúc ấy ta đi theo phía sau nàng "

Hắn đánh cái rầm, ánh mắt âm trầm nhìn xuống dưới.

"Ta vẫn cho rằng nàng có việc dối ta, ta nghĩ điều tra rõ đầu đuôi, liền đi theo nàng, không thể tưởng được lại nghe được lời nói thật tâm của nàng, đáng chết. . . . . Đáng chết. . . . . Trời chưa sáng, nàng liền rời khỏi ta, vào phòng tên nam nhân khác, bảo ta. . . . . Có thể nào nuốt trôi được những lời này. . . . ."

Nói xong, bỏ ly rượu qua một bên, nâng cả vò lên, miệng lảm nhảm rồi uống.

Thì ra là có chuyện như vậy a!

Thường Đức Quang cùng Đường Thiệu vũ nhân, rốt cục hiểu được nguyên do.

Đột nhiên có tiếng nổ, làm hai người hoảng sợ, cúi đầu nhìn thì thấy Cảnh Vân Thiên đã nằm úp sấp ngã trên bàn, say đến bất tỉnh nhân sự.

"Cảnh đầu mục, Cảnh đầu mục."

Mặc kệ Thường Đức Quang kêu như thế nào, Cảnh Vân Thiên hoàn toàn không có phản ứng, đang ngủ ngáy khò khè khò khè, hai nam nhân đành phải ba chân bốn cẳng đưa hắn nâng lên trên giường.

Đường Thiệu thu hồi chiếc quạt, nói: "Sự tình chính là như vậy, nàng đã hiểu chưa?" Lời này, không phải nói với Thường Đức Quang, mà là nói với người giấu mình đứng sau bức rèm.

Trong sương phòng, chậm rãi đi ra một nữ tử, không phải người khác, đúng là Phó Quân Tú, cùng với hai vị nữ tì.

"Tiểu thư, thì ra hẳn thật sự hiểu lầm tỷ. "

"Thật không nghĩ đến, hẳn cư nhiên theo sau tiểu thư, nhìn thấy tiểu thư đi vào phòng, nghĩ lầm tiểu thư đi hện hò cùng Phi trang chủ, khó trách tức giận đến vậy."

Đôi mắt đẹp của Phó Quân Tú nhìn trừng trừng vào kẻ đang say lúy túy nằm trên giường – Cảnh Vân Thiên, từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc.

"Quân Quân cô nương?" Thường Đức Quang có chút lo lắng nhìn nàng.

Đột nhiên, Phó Quân Tú nhấc váy, thùng thùng đồng xông lên trước, một cước nhảy lên giường, ngồi thật mạnh xuống người Cảnh Vân Thiên.

"Ngu ngốc!"

Nàng xắn tay áo lên, tay nắm thành nắm đấm, hướng lên người hắn mà đánh.

"Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc —— não của huynh làm bằng đậu hủ hay sao hả? Vì cái gì không hỏi ta? Có nghi vấn có thể tìm ta đối chất a, vì cái gì trực tiếp gán tội cho ta? Nếu huynh hỏi ta, ta sẽ nói cho huynh biết hoàn toàn không phải có chuyện như huynh nghĩ! Cái đầu cổ chấp của huynh có chết cũng không hỏi, đem ta trở thành kỹ nữ! Thả uồng phí cho một vị Cảnh đầu mục lừng danh khắp Giang Nam!"

Nàng mắng một câu thì đánh một quyền, không đem cơn giận giữ oán hận chất chứa này phát tiết ra ngoài, nàng có thể sẽ tức mà chết!

Thường Đức Quang sớm đã quen với cá tính này của Phó Quân Tú, cho nên không có giạt mình, nhưng Đường Thiệu là lần đầu tiên nhìn thấy, khiến cho hắn không khỏi choáng váng.

"Nàng. . . . ." Hắn giương miệng, kinh ngạc đến nỗi nói không nên lời.

"Hừ, huynh cứ giả vờ không thấy là được, đỡ phải nguy hiểm." Thường Đức Quang hảo tâm đề nghị, vị Quân Quân cô nương này một khi nổi giận thì rất kinh khủng, người thông minh tốt nhất đừng thêm dầu vào lửa.

Tiểu Chiêu cùng Chi nhi sớm đã đoán được phản ứng tiểu thư.

"Tiểu thư, hẳn say đến bất tỉnh nhân sự, người có nắng như thế nào, hẳn cũng nghe không được a!"

"Đúng vậy, tiểu thư, tỷ cứ đánh tiếp, chi sợ đã thương hắn."

"Ta chính là muốn đánh hắn! Người này đáng đánh! Hắn thân thể khỏe mạnh, võ công so với ta lại cao hơn, lúc này không đánh hắn, chờ hắn tỉnh ta còn có thể đánh thắng được hắn sao?"

Hắc, nói cũng thực đúng a! Bọn nha hoàn gật đầu, cảm thấy được lời này vô cùng có lý.

Phó Quân Tú óan khí khó giải, cái gì dịu dàng, cái gì kềm nén tức giận, mỗi lần gặp hắc tất cả đều quăng lên chín tầng mây, bản tính lại tái phát.

"Ta giận hắc không tin ta! Uống phí ta toàn tâm toàn ý đối với hắc, nếu hôm nay không làm rõ ràng, cả đời cũng không hiểu được là chuyện gì xảy ra!"

Thường Đức Quang đỏ mặt, vì Cảnh đầu mục nói chuyện. "Quân quân cô nương, kỳ thật nàng cũng đừng trách cứ Cảnh đầu mục, do hắc rất đề ý nàng, mới có thể nhất thời xúc động, nàng hãy tha thứ cho hắc đi."

Về phần Đường Thiệu, như cũ giương miệng, duy trì vẻ mặt kinh dị. "Hừ, tính hắc còn có lương tâm, hiểu được mượn rượu giải sầu, bằng không ta cùng hắc không dứt!"

"Tiểu thư, chờ Cảnh đầu mục tỉnh lại, đem sự tình cùng hắc giải thích rõ ràng, làm sáng tỏ hiểu lầm a."

Phó Quân Tú nhìn tên say khướt dưới thân mùi rượu bốc lên tận trời, trầm ngâm một lát, đáp án của nàng là ——

"Không!"

Mọi người về mặt vô cùng kinh ngạc.

"Tiểu thư?"

Phó Quân Tú xuống giường, sửa lại y phục, trở lại thành bộ dáng của tiểu thư khuê các, khiến mọi người cảm thấy con cộp mẹ vừa rồi chỉ là ảo giác, nàng thướt tha đi vào đứng trước mặt Thường Đức Quang và Đường Thiệu, thân mình nhẹ nhàng.

"Thường đại nhân, Đường công tử, ta có một chuyện muốn nhờ."

Thường Đức Quang cùng Đường Thiệu hai người vội đáp lễ. "Không dám, Quân Quân cô nương có việc mời nói, không cần đa lễ."

Đối với nàng, không biết dù thế nào, cũng tự động dâng lên mọi cổ kính sợ từ trong lòng, sợ vô ý một chút lại chọc giận cộp mẹ.

"Thình hai vị thay ta chiếu cố Cảnh đầu mục thật tốt, chờ hắc tỉnh lại, nói rằng ta không xứng với hắc, chúc hắc tìm được nữ tử thích hợp."

Thường Đức Quang cùng Đường Thiệu vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ tới, Phó Quân Tú lại quyết định như vậy.

"Chính là. . . . ."

"Chúng ta đi."

Không đợi bọn họ mở miệng, Phó Quân Tú làm như hạ quyết tâm, cũng không quay đầu lại rồi đi, để lại bọn họ hai người hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn đoán không được, Phó Quân Tú rốt cuộc có tính toán gì?

Hai người kinh ngạc nhìn kẻ ngủ như chết – Cảnh Vân Thiên.

Thân là hảo huynh đệ, đương nhiên là phải chiếu cố hắc thật tốt, nhưng mà vấn đề khiến họ hao tổn tâm trí hiện nay là sau khi Cảnh Vân Thiên tỉnh lại, hai người họ nên giải thích với hắc thế nào đây, mặt hắc làm sao lại bị sưng đỏ như vậy?

Rời đi từ lâu, ngồi bên trong kiệu, Tiểu Chiêu lúc này mới tò mò hỏi: "Tiểu thư, người thật sự không để ý tới hắc ?"

Các nàng mới không tin, tiểu thư yêu Cảnh Vân Thiên như thế, làm sao có thể buông tha hắc?

Tiểu thư có bao nhiêu kiên cường cùng nghị lực, các nàng biết rất rõ, cho dù Cảnh đầu mục có làm tâm tiểu thư tổn thương bao nhiêu, nàng vẫn chưa từ bỏ ý định điều tra rõ chân tướng, không thể không làm rõ ràng ngọn nguồn, còn mời Đường Thiệu cùng Thường Đức Quang giúp đỡ, thừa dịp Cảnh Vân Thiên uống say, hỏi cho ra ý nghĩ trong đầu hắc.

"Buông tha cho hắc? Đừng nói đùa, thật vất vả mới khiến hắc yêu đến chết đi sống lại, ta đương nhiên sẽ không buông tha hắc."

"Vậy tiểu thư vì sao vừa rồi. . . . ."

"Ta là cô ý." Mắt đẹp lóe lên tia giận dữ, cắn giận mắng: "Hắc ngay cả hỏi cũng không hỏi ta, liền quyết định bỏ rơi ta, hại ta thương tâm muốn chết, liền như vậy cùng hắc giải thích, sau đó tha thứ cho hắc?" Nàng lắc đầu. "Không, rất tiện nghi cho hắc."

"Tiểu thư tính toán như thế nào?"

Phó Quân Tú khoe môi gọi lên nụ cười thần bí, mắt đẹp hiện lên một tia tính kế.

"Lần này, nên để hắc nếm thử một chút cảm giác bị người vứt bỏ là cảm giác gì."

*****

Hôm sau, Phi Thúy son trang phái người đem thích khách bắt được giao cho quan phủ, đối với chuyện Phi trang chủ lại bị tập kích cũng cho quan phủ biết.

Mẫu Đơn giúp thích khách, bang hội này vì tiền tài giết người, vẫn là tội phạm mà quan phủ các tỉnh đang cực lực trừ nã, Phi Thúy son trang có thể bắt được vài tên thích khách đem đến đưa cho quan phủ, tương đương là giúp quan phủ một cái đại ân.

Cảnh Vân Thiên nghe nói, hoa khôi của Thiên Quyên lâu ngồi trên xe ngựa của Phi Thúy son trang phái tới được người rước về đó, hần tâm tình lạnh lùng, nghe thấy cũng không quan tâm.

Chuyện này đã sớm dự đoán được, hần không kinh ngạc, nhưng thật sâu trong tâm là phần nộ cùng đau thương.

Không bao lâu, Thường Đức Quang nói cho hần, Phó Quân Tú sở dĩ đi đến Phi Thúy son trang là bởi vì người ở đó cho biết, Mẫu Đơn giúp thích khách có thể gây bất lợi cho nàng, nàng mới tạm thời rời đi để tránh nạn, chứ không giống như lời đồn bên ngoài, Phi Lãnh Nghệ cố ý muốn cưới nàng, mà nàng với Phi Lãnh Nghệ cũng không hề có tình ý.

Hần kinh ngạc, Mẫu Đơn có thể gây bất lợi cho nàng, nhưng vẫn hoài nghi Phi Lãnh Nghệ sao có thể không cưới nàng? Hần vẫn một mực nghĩ rằng hai người nhất định yêu nhau, cho nên hần mới rời đi, quyết định thành toàn cho nàng.

Nhưng mà, mặc kệ bên ngoài đồn đại huyền ảo ồn ào như thế nào, đều nói hoa khôi Thiên Quyên lâu, nhất định sẽ là trang chủ phu nhân, nhưng một tháng sau Phi Lãnh Nghệ lại cưới một nữ tử khác gọi là Song Song, mà không phải là Phó Quân Tú.

Tin tức này làm cho Cảnh Vân Thiên khiếp sợ không thôi.

"Người nói cái gì?" Hần lời kéo Đường Thiệu, hoài nghi chính mình nghe lầm. "Hần lấy người khác, không phải nàng?"

"Tiểu đệ may mắn được quý mến, tham gia tiệc vui này, chính mắt nhìn thấy, tân nương từ đích xác không phải Quân Quân cô nương."

"Làm sao có thể!"

Đường Thiệu không chút hoang mang, chậm rãi nói: "Quân Quân cô nương đã ở nơi ấy lâu, ta thấy nàng cũng thực vui vẻ chúc phúc Phi trang chủ cưới được nữ tử xinh đẹp, nàng nói cho tại hạ, nàng cùng Phi trang chủ trong lúc đó, chỉ có ân, không có tình, lúc trước ít nhiều gì Phi trang chủ cũng đem giải được bí truyền cho nàng, dùng để cứu Cảnh huynh trúng độc của Ngọc Hồ, vì báo ân, cho nên nàng đồng ý trợ giúp trang chủ tìm ra kẻ đứng sau giật giây, cũng bởi vậy mới bị Mẫu Đơn tổn hại."

Cảnh Vân Thiên vô cùng khiếp sợ. "Lời này thật sao?"

"Nếu là giả, vậy Phi trang chủ vì sao phải lấy người khác?"

Lời này, giống như tiếng trống gỗ thật lớn trong đầu của hần, giúp hần thức tỉnh.

Nàng không có gả cho tên ấy? Nàng cùng Phi Lãnh Nghệ, chỉ có ân, không có tình?

Cảnh Vân Thiên kinh hãi nảy ra, nhưng theo sau, từ trong niềm vui sướng ấy bất ngờ rơi phịch trở lại trên mặt đất.

Ông trời! Nếu đây là sự thật, hần đã nói gì với nàng? Hần lại làm cái gì với nàng?

Ngày đó, hần tàn nhẫn nói với nàng, hần sẽ không lấy thanh lâu nữ tử, hiện giờ những lời này, trở thành ác mộng của hần, hung hăng đưa hần đến mười tám tầng địa ngục!

Hần, cư nhiên lại phụ bạc nàng!

Ý thức được chính mình đã phạm phải một sai lầm vô cùng lớn, áy náy hối hận, thoáng chốc tràn ngập trong suy nghĩ cùng tâm tình hần lúc đó.

Hần phải lập tức gặp nàng! Hần sẽ giải thích với nàng, cầu xin sự tha thứ của nàng.

Đường Thiệu phe phẩy cây quạt, tràn đầy cảm xúc nói: "Quân Quân cô nương, kỳ thật là nữ tử thế gian khó có được, trung can nghĩa đảm, hiệp cốt nhu tình, nữ tử như vậy thật sự hiếm có, Cảnh huynh hần là ——" dừng lại.

Đường Thiệu ngăn ngo, đông nhìn một chút, tây nhìn một cái, người đã sớm rời đi, ngay cả lời hần nói cũng không kịp nghe xong, liền khăn cấp tiêu sai bước đi.

Hần nhướng nhướng mi, cười khế lắc đầu, giống như sớm đoán được phản ứng của đối phương, thu hồi cây quạt, hướng một bên ngõ nhỏ đi đến, qua cái chỗ rẽ, ở đằng kia là giai nhân, chấp tay hành lễ.

"Tại hạ đã làm theo lời nói của Chi nhi cô nương, đem tất cả sự thật nói cho hần biết."

Chỉ Nhi nhẹ nhàng đáp lại. "Đa tạ Đường công tử, ta trở về bẩm báo tiểu thư."

"Chỉ Nhi cô nương xin dừng bước."

Nàng dừng lại, nghiêng người quay sang. "Công tử còn có cái gì phân phó?"

"Chỉ Nhi cô nương, có hay không đã quên đáp ứng tại hạ cái gì?"

Chỉ Nhi không chút nào né tránh, chống lại con ngươi đen sâu thẳm kia, mỉm cười. "Chỉ Nhi không quên, đại ân công tử giúp đỡ, Chỉ Nhi ngày mai sẽ đúng hẹn đến Hà đình, bồi công tử uống rượu tán gẫu."

"Tại hạ sẽ chờ, không gặp không về."

Nàng nhẹ nhàng đáp lễ, cử chỉ thoả đáng, tự nhiên hào phóng, khoe môi mỉm cười thật tươi, ngay cả tài tử phong lưu như Đường Thiệu gặp qua không ít giai nhân cũng nhìn không được thất thần.

Nhìn theo bóng dáng trầm ổn đang dần khuất xa kia, Đường Thiệu không khỏi bật cười, một nữ tử có tính cách kỳ lạ, thái độ không kiêu ngạo, không siểm nịnh, không khỏi làm hắn bất đầu hoài nghi về sức quyến rũ Giang Nam tài tử của chính mình.

Hắn có dự cảm, lần này, chính mình đã động tâm.

*****

Biết được chính mình phạm phải sai lầm nghiêm trọng, Cảnh Vân Thiên lập tức chạy đến Phi Thúy sơn trang.

Hắn thực đáng chết! Cứ hồ đồ như thế, hiểu lầm nàng.

Hắn phải gặp nàng, hướng nàng đền tội nhận sai, nàng quả trách cũng tốt, quyền đâm cước đá cũng không sao, chỉ cần nàng tha thứ, muốn hắn làm việc gì hắn cũng nguyện ý.

"Ta muốn gặp nàng."

Đối mặt với Phi Lãnh Nghệ, hắn gợn gàng dứt khoát nói ra ý định, thái độ kiên quyết.

Phi Lãnh Nghệ trả lời, cũng không quanh co lòng vòng. "Nàng không muốn gặp huynh."

"Ta nhất định phải thấy nàng!"

"Xin thứ cho tại hạ không thể đáp ứng."

Trong phòng nồng nặc mùi thuốc súng, làm cho người ta không nhìn được chảy mồ hôi lạnh, hai gã nam tử đối đầu nhau, ai cũng không chịu thỏa hiệp.

Cảnh Vân Thiên nắm tay nắm chặt, trợn mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Phi Lãnh Nghệ, về phần Phi Lãnh Nghệ, vô cùng thoải mái tự nhiên, khoe môi từ đầu đến cuối vẫn ôm lấy nụ cười tươi vô hại.

"Ta sẽ không từ bỏ, đến khi nàng bằng lòng gặp ta mới thôi."

"Cảnh đầu mục cố chấp như vậy, xứng đáng sao? Thiên hạ to lớn, cô nương xinh đẹp, đâu chỉ một mình Phó Quân Tú?"

"Đây là chuyện của ta và nàng."

Phi Lãnh Nghệ cảm lấy khay trà, phẩm trà trà hương, chậm rãi nói: "Quân Tú với tại hạ là hồng nhan tri kỷ, chuyện của nàng, chính là chuyện của ta, nàng không nghĩ gặp người, tại hạ đành phải thay nàng cự tuyệt, thỉnh Cảnh đầu mục thứ lỗi."

Quân Tú?

Tên nam nhân này dám gọi cả khuê danh nữ nhân của hắn, làm sắc mặt hắn ngày càng lạnh lùng âm trầm, tăng thêm tầng sương.

Phi Lãnh Nghệ nhìn thấy ánh mắt đang trợn lên kia chẳng những không tức giận, ngược lại còn thấp phần nghiêng ngả.

"Không muốn gặp mặt Cảnh đầu mục, là ý của Quân Tú, tại hạ chỉ là chuyển lời mà thôi, không thể làm khác được, mong Cảnh đầu mục thông cảm."

"Nếu ta kiên quyết nhất định phải gặp nàng thì sao?"

Phi Lãnh Nghệ ý cười thâm trầm. "Thủ vệ của Phi Thúy sơn trang không phải tầm thường, bằng khả năng của một mình Cảnh đầu mục, chỉ sợ khó có thể địch lại, ta có lòng tốt khuyên ngài vẫn là không nên uống phí sức lực."

Tên này thật đáng giận!

Khuôn mặt tươi cười kia rõ ràng thể hiện đáng về đang xem kịch vui, làm hắn nhìn thập phần căm tức, tuy rằng chính hắn không có liên quan gì với địa phương này, nhưng tất cả mọi chuyện đều do tên nam nhân này mà ra! Nếu không có hắn, chính mình cũng sẽ không hiểu làm Quân Tú, tên nam nhân cố tình lộ ra bộ dáng không liên quan đến mình, nói xong nói mát.

Quả thực, Phi Thúy son trang cao thủ nhiều như mây, với sức lực của một vminh hấn, muốn đi vào Phi Thúy son trang thập phần khó khăn, tuyệt đối không thể xông vào.

Hắn hiểu được, chính mình làm tổn thương lòng của nàng, cũng khó trách nàng không chịu gặp hắn.

Nên làm như thế nào, mới có thể làm cho nàng tha thứ đây?

Hắn trầm tư một lát, chợt nói: "Ta hiểu được, nếu nàng không chịu gặp ta, cưỡng cầu cũng là uổng công. Cảnh mỗ có một chuyện, hy vọng cùng Phi trang chủ thương lượng."

"Trừ bỏ chuyện liên quan đến Quân Tú, tại hạ không thể hỗ trợ thì còn lại Cảnh đầu mục có yêu cầu gì, chỉ cần tại hạ có năng lực, tất làm hết sức."

Tốt lắm! Hắn chờ đúng là những lời này.

"Tại hạ muốn nói là chuyện của Mẫu Đơn thích khách."

"Ác?" Đôi mắt của Phi Lãnh Nghệ hiện lên một mặt ánh sao, nhưng ở mặt ngoài bất động thanh sắc, vẫn như cũ bảo trì mỉm cười. "Tại hạ chăm chú lắng nghe."

"Mẫu Đơn giúp thích khách, vẫn là bang phái mà các quan phủ treo giải thưởng là số tiền lớn, nếu ai biết mà bao che, thì cũng mang tội là đồng phạm, toàn bộ bắt hết lại, chuyện này, Phi trang có biết hay không?"

Lời này, dường như ám chỉ cái gì.

Khuôn mặt tuấn tú mỉm cười kia, từ đầu đến cuối sâu không lường được, bộ dáng thoải mái trả lời: "Tại hạ đã đem tất cả thích khách bắt được, giao cho quan phủ."

"Phải không? Nhưng theo Cảnh mỗ biết, trang chủ dường như còn ẩn dấu một tên thích khách, không có giao ra đây."

Lời này vừa nói ra, Phi Lãnh Nghệ trong mắt ý cười lướt qua, hơi thở tỏa ra tia nguy hiểm.

"Tại hạ không hiểu ý tứ của Cảnh đầu mục."

Thực không hiểu sao?

"Nói như thế, Cảnh mỗ có thể đi hỏi tôn phu nhân chi tiết rõ ràng."

Đề tài đột nhiên nhắc đến thê tử, gương mặt tuấn mỹ của Phi Lãnh Nghệ lập tức chuyển nên lạnh thấu xương, cả người toát ra sát khí khiếp người.

Cảnh Vân Thiên không sợ hãi nhìn thẳng mắt hắn, hai nam nhân, cứ nhân vậy mà đấu mắt với nhau.

Đối với Mẫu Đơn thích khách, Cảnh Vân Thiên điều tra cẩn thận nhiều năm, người khác nghĩ tôn phu nhân mới cưới của Phi Lãnh Nghệ đơn thuần chỉ là một cô nương, nhưng hắn hiểu được, nữ nhân này kỳ thật chính là Mẫu Đơn thích khách.

Phi trang chủ biết rõ thân phận của đối phương, nhưng vẫn đem đối phương cưới vào cửa, mặc dù không rõ nguyên nhân khiến đối phương làm như vậy, nhưng hắn đoán, chính là Phi Lãnh Nghệ muốn che chở cho nữ nhân này.

Phi Lãnh Nghệ biết chính mình đã xem nhẹ đối phương, Cảnh Vân Thiên không hổ là danh bộ, cũng không phải là người hữu dũng vô mưu, thế nhưng đã điều tra ra thân phận của Song Song, đây là thất sách của hắn.

Có thể thấy khuôn mặt tươi cười kia trở nên cứng ngắc khó coi, trong lòng thực khoái ý không ít na!

Cảnh Vân Thiên kiên nhẫn chờ, Phi Lãnh Nghệ không thể không thỏa hiệp cùng hắn.

Sau một hồi, Phi Lãnh Nghệ lạnh lùng hỏi: "Ngươi có mục đích gì?"

"Mục đích của ta với ngươi giống nhau, đều là vì bảo vệ tình cảm chân thành của nữ tử."

Hắn trả lời, làm cho Phi Lãnh Nghệ có chút ngoài ý muốn. "Ý của ngươi là. . . . ."

"Ta muốn cùng ngươi hợp tác, tiêu diệt giúp Mẫu Đơn."

Phi Lãnh Nghệ nhìn hồi lâu, tựa hồ tính ngộ cái gì, thu hồi sát khí, hai tay buông lỏng, nhìn Cảnh Vân Thiên thường thức cùng với vẻ kính nể.

"Như thế nào?" Hấn hỏi.

Phi Lãnh Nghệ nhẹ nhếch môi, nở ra một nụ cười tươi.

"Ta đáp ứng."

*****

Xuân đi thu đến, hoa nở hoa tàn, bất tri bất giác, nàng ở Phi Thúy son trang đợi đã hai năm.

Phó Quân Tú ngày thường ru rú trong nhà, người của Phi Thúy son trang, đãi nàng như khách quý, chẳng những cấp nàng chỗ ở riêng, còn cấp người hầu cho nàng sai biếu.

Ở chỗ này, người ngoài không được vào, nàng cũng có thể thanh tĩnh không bị quấy rầy, giống như đang ở thế ngoại đào nguyên.

Thủ vệ của Phi Thúy son trang nghiêm ngặt, cao thủ như mây, ngay cả một con ruồi cũng khó bay qua tường đồng vách sắt của son trang.

Phó Quân Tú ở trong phòng thông thả đi qua đi lại, nàng đang đợi một tin tức, cả buổi trưa, dù thế nào nàng cũng không ngồi yên được. Hôm nay là ngày thứ mười, nàng lo lắng chờ đợi, không biết Tiểu Chiêu cùng Chi Nhi đi hỏi thăm thế nào? Đến bây giờ còn chưa có tin tức, thật sự là muốn chết người.

Nhìn thấy bóng dáng Chi Nhi ở xa xa, lập tức xông lên trước, bắt lấy hai người.

"Thế nào, hỏi được không?"

Từ trước đến nay Chi Nhi vốn trầm ổn, khó khi nào lộ ra vẻ mặt hưng phấn. "Chẳng những hỏi được, mà còn thu được một tin tức cực kỳ tốt."

Phó Quân Tú khó nén tâm tình đang mừng như điên. "Thật sự bắt được thủ lĩnh của Mẫu Đơn? Thật tốt quá! Bắt được bang chủ của Mẫu Đơn, muốn tìm ra người đứng phía sau không phải việc khó."

Hai năm qua, Phi Thúy son trang hợp tác cùng quan phủ, cực lực tìm kiếm nơi ẩn thân của Mẫu Đơn thích khách, mười ngày trước, Phi Lãnh Nghệ mang theo một số đông người ngựa chuẩn bị ban đêm tập kích đại bản doanh của Mẫu Đơn, cuộc sống của nàng liên hàng ngày bất an, vô cùng lo lắng.

Bởi vì, nàng biết hấn cũng đi.

Hoàng sợ lo lắng mười ngày, hiện giờ, nàng cuối cùng có thể đem tảng đá lớn trong lòng buông xuống, cũng cần rằng vạn phần đáng tiếc.

"Thực đáng giận! Nếu không có Phi Lãnh Nghệ kiên trì phản đối, ta cũng muốn thi triển thân thủ, cấp cho thích khách một cái giáo huấn!"

"Trang chủ chính là sợ vạn nhất người gặp chuyện, mới không cho người đi, bởi vì hấn còn phải cho người khác một cái công đạo." Tiểu Chiêu chính là nói hấn, chính là Cảnh Vân Thiên.

"Hấn đâu? Có bình an không?"

"Cảnh đầu mục không có việc gì, nghe nhị trang chủ nói, ít nhiều có Cảnh đầu mục cùng đại trang chủ hợp tác, mới có thể thuận lợi đem bang chủ của Mẫu Đơn bắt sống."

"Vậy là tốt rồi." Nghe được hấn không có việc gì, vương bận trong lòng nàng nhiều ngày nay cuối cùng có thể buông.

Chi Nhi khuyên như: "Tiểu thư, nếu lo lắng như vậy, sao không đi gặp hấn?"

"Không, còn không phải thời điểm."

"Còn muốn đợi cho khi nào?" Phó Quân Tú kiên định nói: "Đợi khi ta xác định hấn đích thực tâm thành ý đủ, ta mới nguyện ý cùng hấn gặp mặt."

"Đã hai năm, Cảnh đầu mục biết mình yêu tiểu thư, vì bù lại, hấn đem hết toàn lực tra ra người đứng sau Mẫu Đơn, vào sinh ra tử, chính là hy vọng bảo hộ tiểu thư không bị đạo phi uy hiếp, kỳ thật Cảnh đầu mục vì tiểu thư đã làm quá nhiều."

Tiểu Chiêu cũng phụ họa nói: "Không chỉ như thế, Cảnh đầu mục làm như vậy, trừ bỏ là muốn bảo hộ tiểu thư, còn có mặt khác dụng ý."

Phó Quân Tú tò mò hỏi: "Dụng ý gì?"

"Cho người chuộc thân nha, người Mẫu Đơn giúp chính là đạo phi mà triều đình treo giải thưởng rất lớn, Cảnh đầu mục nói, hấn muốn dùng tiền thưởng này giúp tiểu thư chuộc thân."

"Hấn thật nói như vậy?"

"Đúng vậy, nhị trang chủ nói cho ta biết, đây là chính miệng hần nói."

Phó Quân Tú nghe xong trong lòng vô cùng vui mừng. "Phải không? Hần. . . . . Vì ta, liều mình như thế?"

"Tiểu thư, người liền thành thật nói với hần rõ ràng, kỳ thật người căn bản không cần chuộc thân, bởi vì người không phải thanh lâu nữ tử thật sự, lúc nào cũng có thể đi."

Phó Quân Tú lắc đầu. "Nếu không như thế, ta làm sao có thể biết hần có thật lòng hay không."

Tiểu Chiêu cố ý hít một hơi khí to. "Ai ~~~ muốn người ta khó xử, lại lo lắng người ta vất vả, cái này không phải tự mình tìm phiền toái sao? Lòng của phụ nữ quả nhiên mâu thuẫn nha."

Phó Quân Tú nghe nàng nói đến mặt đỏ.

"Hừ, đừng chọc ta, nghe nói người cùng vị bộ khoái kia, tình cảm cũng thật tốt đó thôi!"

Đề tài đột nhiên chuyển đến Thường Đức Quang, làm cho Tiểu Chiêu mặt cũng đỏ. "Ta nào có a."

Chỉ Nhi xen mồm nói: "Vị bộ khoái kia, từ khi nhìn thấy Tiểu Chiêu, liền nhớ mãi không quên nha."

"Tỷ còn cười muội, tỷ cùng Đường Thiệu công tử không phải cũng vậy sao."

"Đường công tử?" Phó Quân Tú mắt trừng lớn, đầu hướng đến Chỉ Nhi.

Lúc này đổi lại Chỉ Nhi trên mặt hiện lên một mặt xấu hổ đỏ ửng. "Ta cùng hần, chính là làm thơ kết bạn."

"Tiểu thư, vị Đường công tử kia, ba ngày là hai bữa đến Phi Thúy sơn trang làm khách, mang tranh chữ, tặng thi từ, còn không phải là vì gặp mặt Chỉ Nhi."

"Ác? Có chuyện này?"

Chỉ Nhi nhú mày nói: "Hần chính là tới tìm ta ngâm thi đối nghịch, luận bàn thôi."

"Luận bàn? Ta xem là vì lấy lòng người mới là thật."

"Thối Tiểu Chiêu, muội dám cười ta."

Khó khi Chỉ Nhi cũng tự do như vậy, nhìn các nàng đấu võ mồm, Phó Quân Tú mắt xem, trong lòng cười. Tiểu Chiêu cùng Chỉ Nhi tuy rằng là nha hoàn của nàng, nhưng đã chơi đùa cùng nàng từ nhỏ đến lớn, là hảo tỷ muội của nàng, bạn tốt, hiện giờ có lương duyên đến, nàng cũng vui vẻ tác thành.

Lúc này, tam tiểu thư của Phi Thúy sơn trang, vội vàng chạy vào.

"Quân Tú tì, không tốt !" Phi San Hô ba bước cũng chỉ đi hai bước, hành vi thô lỗ của nàng cùng Phó Quân Tú so ra cũng không khác nhau là mấy.

"San Hô, chuyện gì mà hoang mang rối loạn như vậy?"

"Ta mới vừa nghe Thường bộ khoái nói, Cảnh đại hiệp hần, hần ——"

Phó Quân Tú vốn tươi cười sung sướng, phút chốc thu hồi, trong lòng cả kinh. "Hần làm sao vậy?"

"Thường bộ khoái nói, Cảnh đầu mục đột nhiên ngã xuống đất không dậy nổi, hôn mê bất tỉnh."

"Cái gì?" Phó Quân Tú bắt lấy San Hô, sắc mặt đột biến. "Như thế nào có thể? Hần. . . . . Không phải rất tốt sao?"

"Không tốt không tốt! Bọn họ nói, khi vây bắt thích khách, Cảnh đại hiệp bị bang chủ của Mẩu Đon đánh một chưởng, lúc ấy không có việc gì, ai ngờ sau khi trở lại chỗ ở, đột nhiên nội thương phát tác, ói ra một miệng đầy máu!"

Nghe vậy, Phó Quân Tú cả người luống cuống, rốt cuộc bất chấp kiên trì, lập tức chạy khỏi cửa phòng.

Hần bị thương!

Bị Mẩu bang chủ của Mẩu Đon đánh một chưởng!

Ói ra một miệng đầy máu!

Tại sao có thể như vậy? Thật vất vả mới buông tâm, lại đột nhiên thu được tin dữ này, gấp đến độ nàng không tự đi hỏi chi tiết, vừa nghe đến hần bị thương, tất cả suy nghĩ đều rối loạn.

Nàng vội vàng đi tới chỗ hấn ở, tìm bóng dáng của hấn, khi nàng đi vào cửa, thấy một đồng người đứng đó, nàng chạy như bay vào.

"Vân Thiên làm sao vậy?"

Thường Đức Quang nhìn thấy nàng, thần tình ưu thương, cái gì cũng không nói, chính là lắc đầu.

Lòng nàng chấn động một cái, phát hiện sắc mặt mọi người đều trầm trọng.

"Các người làm sao vậy? Vì sao không nói lời nào? Vân Thiên đâu, hấn ở đâu?"

Đường Thiệu chậm rãi đi tới, đôi nàng nói nhỏ: "Hấn ở trong phòng." Nói xong, liền xoay mặt qua một bên, khóe mắt rung rung, cực lực nhịn xuống bi thương.

Phó Quân Tú lòng trầm đến tận đáy, giống như có chuyện gì đáng sợ đang chờ nàng.

Nàng bước đi vào trong phòng, thấy một người nằm trên giường, toàn thân bị băng vải trắng, hai chân nàng thiếu chút nữa quỳ xuống.

"Không. . . . ." Nàng không ngừng lắc đầu, sắc mặt trắng xanh.

"Sẽ không. . . . . Ta không tin. . . . ." Nàng cả người cơ hồ muốn té xỉu, cảm thấy thân mình không còn một chút sức lực.

Hấn đã chết? Như thế nào có thể! Nàng không tin, cũng không phải, nàng hi vọng không phải là kết quả này.

Nàng chính là muốn cho hấn hiểu được, khi yêu một người, cái loại lo lắng đau thương này, có bao nhiêu sâu thâm, đau đến khắc cốt ghi tâm, nàng chính là muốn cho hấn quý trọng nàng, sau đó, nàng mới có thể yên tâm gả cho hấn, làm thê tử của hấn.

Nàng vẫn chờ hấn cầu hôn nàng, dùng kiệu hoa tới đón nàng! Bởi vì, đây là giấc mộng duy nhất của đời nàng.

Nhưng hiện tại, giấc mộng trước mắt đã tan thành mây khói.

Hấn. . . . . Đã chết?

Chậm rãi đi đến trước giường, nàng dùng đôi tay run rẩy xốc vải trắng lên, trừng mắt nhìn gương mặt hấn giống như đang ngủ say, hốc mắt cay , hình ảnh mơ hồ , rốt cuộc chống đỡ không được, gục ở trên người hấn, kích động khóc.

"Huynh tại sao có thể chết! Không! Huynh sao có thể chết! Huynh còn chưa có cưới ta con gái đã xuất giá, như thế nào có thể chết! Ta không muốn! Oa ——"

Nàng khóc đến khản cả giọng, khóc đến lao tâm lao lực quá độ, hai mắt không ngừng hướng trong ngực hấn đánh xuống.

"Tĩnh lại, tĩnh lại, van cầu người, đừng bỏ ta a ~ ta, ta đã không còn tức giận , người mau mở to mắt a ~"

Nàng ghé vào trên người hấn khóc rống, nước mắt dính đầy vải băng, cũng dính vào vạt áo hấn. "Chỉ cần người tĩnh lại, muốn ta làm cái gì ta đều nguyện ý, cầu người tĩnh lại, tĩnh lại —— Vân Thiên ——"

"Thật sự? Muốn nàng làm cái gì, nàng đều nguyện ý?"

"Đúng! Ta cái gì cũng đều đáp ứng huynh, chỉ cần huynh tĩnh lại, ta cái gì cũng nghe lời huynh ——" ngây người!

Phó Quân Tú cả người cứng đờ, một đôi mắt đầy lệ khiếp sợ trừng mắt nhìn nam nhân dưới thân, người vốn dĩ đã chết, ánh mắt đang mở to, con ngươi đen sáng ngời có thần mỉm cười nhìn thẳng nàng, làm cho nàng nhất thời ngu ngốc, khiếp sợ đến cười toe toét.

"Đây chính là nàng nói nha, một lời thốt ra, tứ mã nan truy, nàng cũng không thể đổi ý a."

Nàng quả thực không dám tin, hấn hấn hấn —— cư nhiên già chết?

"Huynh gạt ta!"

Nàng phần nộ nhảy dựng lên, nhưng nhanh hơn, một đôi cánh tay đem nàng ôm trở về, gắt gao ôm chặt.

"Nếu không làm như vậy, nàng làm sao bằng lòng gả ta." Cánh tay cứng như sắt chặt chẽ vây khốn kẻ chui đầu vô lưới này, thật vất vả mới đem nữ nhân cổ chấp không chịu gả hấn lừa được, nói hấn gian trá cũng tốt, giả hoạt cũng tốt, tóm lại hấn vốn thông minh, hiểu được sẽ đối phó nữ nhân này như thế nào, phải dụng đến thủ đoạn cao siêu.

"Huynh- khôn khiếp! Ý định hù chết người sao? Buông tay!"

"Không! Ta không buông! Đời này, nàng cũng đừng mơ tưởng muốn ta buông nàng ra!"

Hắn hung hăng hôn nàng. Hai năm, hắn nhìn suốt hai năm, đủ lâu, bắt được Mẫu Đơn thích khách, phá tổng đàn, hắn rốt cục có thể yên tâm, không sợ có kẻ nào sẽ làm bị thương nữ nhân mà hắn âu yếm.

Lời lẽ của hắn rất nhanh đã chinh phục vật nhỏ quật cường mạnh mẽ này, quả nhiên, chiêu số nhanh nhất đối phó nàng, vẫn như cũ là một cái hôn.

Cho dù nàng ý đồ giãy dụa, nhưng bị hắn hôn đến toàn thân như nhũn ra, bàn tay nắm chặt cũng chậm rãi đặt lên vai hắn, đáp lại nhiệt tình của hắn.

Đây là điểm yếu của nàng, nhược điểm của nàng, đời này, nàng vẫn không thể nào cự tuyệt được nụ hôn của hắn.

Những người khác phối hợp diễn trò, đã sớm thức thời rời đi, để cho đôi oan gia này một không gian.

Hắn có bao nhiêu lâu không được chạm đến nàng ?

Hai năm, dài như hai thế kỷ vậy, lâu đến nỗi tâm hắn cũng đau, đêm không sao an giấc, hắn biết ngoài nàng ra, đời này cũng không thể yêu nữ nhân nào nữa.

Dục vọng hai năm tích tụ lại hóa thành nụ hôn kịch liệt nồng nhiệt.

Nàng yêu kiều kêu một tiếng, không thể kháng cự được cảm thụ kích thích quá mức này, bởi vì nàng cũng đã đợi hai năm.

Dục vọng như lửa đốt, nháy mắt lan tràn.

Tuy rằng, nàng vẫn giận hắn giả chết, đem nàng lừa đến, hại nàng thiếu chút nữa tan nát cõi lòng đến muốn chết, nhưng mà cũng không sao, hiện tại cứ để hắn tội nguyên, còn nhiều thời gian, nàng sẽ tìm hắn để tính sổ từ từ.!

Mồ hôi giao triền, vui thích như sóng, đem nàng thổi quét bao phủ, nhắm mắt lại, rốt cuộc không thể tự hỏi.

Kết thúc

"Ăn. . . . ."

Phó Quân Tú lấy tay che miệng, cảm thấy một trận buồn nôn, hàng hóa các có trong hồ sơ thượng, đều nhanh lạnh, nhưng nàng chính là không có muốn ăn, vừa thấy đến đã nghĩ phun.

Không thoải mái, phi thường phi thường không thoải mái.

"Tiểu thư, chịu chút đi."

"Không ăn."

"Uống canh?"

"Không uống."

"Sẽ đói đó."

"Không đói bụng."

"Ta nói chính là đứa nhỏ trong bụng ngươi, nó sẽ đói."

Đôi môi khê mấp máy, giống như tiểu hài tử bóc đồng bình thương, chu lên đôi môi, lắc lắc đầu."Đứa nhỏ này rất giống cha hắn, cố ý nhịn ăn, làm cho mẹ nó phải chịu khổ sở."

Lời này, làm cho Tiểu Chiêu cùng Chi nhi không khỏi buồn cười.

"Cái này gọi là nôn ọe, đứa nhỏ chưa sinh ra, làm mẹ liền mắng hắn, ta xem ra, hắn cùng hắn cha giống nhau mệnh khổ."

"Hừ, ai bảo cha đứa nhỏ này giả chết gạt ta, chuyện này ta còn chưa tính với hắn nha!"

Từ lần trước bị Cảnh Vân Thiên lừa, bị hắn ăn triệt để từ đầu đến chân, rốt cuộc hai tháng sau, chu kỳ không có, tìm đại phu bắt mạch, nàng mới biết được, chính mình thật sự mang thai.

Chi nhi giận dữ nói: "Ta hiện tại có điều đồng tình với cô gia, hắn muốn gặp tiểu thư, còn phải chờ đến khi được tiểu thư đồng ý, thật đáng thương." Từ khi tiểu thư có bầu, mặc dù chưa thành thân, nhưng nàng cùng Tiểu Chiêu đã đem cảnh Vân Thiên nhận định là cô gia, cũng sửa lại xưng hô.

"Tiểu thư, chúng ta còn muốn ở chỗ này bao lâu? Người đứng sau Mẫu Đơn đã bị tiêu diệt, phi trang chủ cũng giải quyết phía sau màn làm chủ người, chúng ta nên còn đích ân tình đều còn, hiện tại đâu? Tổng không thể ở trong này mãi cả đời đi."

"Ta đang đợi."

"Chờ? Chờ cái gì?"

"Chờ cô gia biết ta có bầu, hần sẽ có hành động gì?"

Chỉ nhi nhú mày, nàng hiểu tính tình của tiểu thư, đoán nói: "Tiểu thư đến giờ còn không chịu rời khỏi sơn trang, chỉ vì phải chờ cô gia?"

Phó Quân Tú nở nụ cười buồn bã. "Đúng vậy, ta cho loan tin nói ta mang thai, tin tức này hần là đã rơi vào lỗ tai hần."

Chỉ nhi lắc đầu. "Tiểu thư làm cho cô gia biết đã có đứa nhỏ của hần, rồi lại không chịu cho hần vào đây, cái này không phải là đang tra tấn cô gia hay sao?"

"Chỉ có như vậy, hần mới có thể hiểu được, tan nát cõi lòng là cái tư vị gì, xem hần về sau còn dám giả chết gạt ta không! Chỉ có như thế, hần mới có thể biết quý trọng ta."

Từ khi có đứa nhỏ của hần, tin vui này khiến nàng mừng như điên.

Các cô nương khác, chưa chồng mà có thai, sẽ sợ tới mức muốn chết, nàng lại là người đầu tiên có ý tưởng khác người, lúc này, Cảnh Vân Thiên muốn nghĩ cũng nghĩ không ra.

Hần đời này, không thể không chịu trách nhiệm với nàng!

Tưởng tượng đến đây, nàng liền vui; có bảo bối, không sợ Cảnh Vân Thiên bỏ của chạy lấy người, hắc hắc cười gian vài tiếng.

"h. . . . ." Nàng đảo im miệng, lại muốn nôn khan .

Duy chỉ có chuyện nôn ọe này, làm cho nàng không thể cao hứng nổi, bởi vì nàng không nghĩ tới khó chịu như vậy, ăn không ngon, ngủ không tốt, không tinh thần, dung nhan tiêu tụy, khó chịu muốn chết!

"Ta nghĩ muốn ngủ một chút, các người lui ra đi."

Tiểu Chiêu cùng Chỉ nhi đắp chăn cho tiểu thư thật tốt, buông la trướng, hai người liền lui ra ngoài.

Nàng nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, nghĩ muốn có giấc ngủ tốt, nhưng lần qua lộn lại lại thấy chung không thể ngủ say, bên ngoài lúc này bỗng nhiên truyền đến tiếng người âm ỷ, khiến cho nàng rất đau đầu.

"Ai bên ngoài đang cãi nhau? Quấy nhiễu ta không thể nghỉ ngơi."

"Trang chủ phu nhân đặc biệt tới thăm Phó cô nương."

"A, là phu nhân sao? Mời vào đây."

Phi Lãnh Nghệ cười vị trang chủ phu nhân này vào cửa, Phó Quân Tú đối với nàng rất có hảo cảm, bởi vì vị trang chủ phu nhân này tính tình sáng khoái, không chút nào làm ra vẻ, thậm chí có chút ngu ngốc, thật phần đáng yêu.

Phó Quân Tú nàng kết giao bằng hữu, từ trước đến nay không thích người giả tạo, hay giả vờ xa, trang chủ phu nhân cá tính thẳng thắn lương thiện, cùng nàng quả thật rất hợp với nhau!

Chỉ chớp lát sau, một người vô cùng xinh đẹp đi vào, ngày thường xinh đẹp đáng yêu, có một đôi mắt hắc bạch phân minh linh hoạt xinh đẹp, không phải tuyệt thế mỹ nữ, nhưng cho người ta cảm giác nhìn thực thoải mái, không tự giác nghĩ muốn thân cận nà

"Phó cô nương?" Kiều Song Song vừa thấy đến sắc mặt tái nhợt của Phó Quân Tú muốn đứng dậy đón chào, lập tức kinh ngạc tiến lên. "Đừng đứng lên."

"Ta thân mình không khỏe, không thể tự mình nghênh đón phu nhân, xin thứ lỗi."

"Đừng khách khí, làm sao không thoải mái? Sao không gọi thầy thuốc đến, người đâu, nhanh đi thỉnh thầy thuốc đến." Kiều Song Song vẻ mặt lo lắng, vội phân phó nha hoàn của Quân Tú.

"Vâng, phu nhân."

"Không, không cần."

"Không thoải mái nên xem thầy thuốc nha."

"Ta chỉ là ăn không vào."

"Vậy càng không được nha, không ăn đồ ăn sớm hay muộn cũng sinh bệnh."

"Ăn liền nôn, kêu ta như thế nào ăn cơm?" Mới nói , nàng lại im lặng, nôn khan vài tiếng, khó chịu đến nỗi muốn mắng lời thô tục.

"Tại sao không thể ăn? Hay là bỏ đi? Ta gọi đầu bếp nữ làm món người thích ăn, được không?"

Phó Quân Tú sừng sốt, nâng lên mắt đẹp, kỳ quái nhìn nàng.

Kiều Song Song mở đôi mắt to nghi hoặc."Làm sao vậy?"

"Phu nhân không biết sao?"

"Biết cái gì?"

"Ta sờ đi ăn đồ muốn nôn là có nguyên nhân a."

Kiều Song Song thành thật lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt.

"Như thế nào? Trang chủ không nói cho người, ta có ?"

Kiều Song Song ngây người."Người có? !"

"Đúng vậy."

Người có đứa nhỏ?"

"Đương nhiên là đứa nhỏ, không có khả năng là vàng, bạc, đáng chết. . . . .Dạ dày của ta rất không thoải mái, lại muốn ói ra. . . . ." Nói xong, nàng lại vội vàng im miệng, sắc mặt bởi vì khó chịu mà thêm tái nhợt, dạ dày của nàng thật sự rất không thoải mái a.

Bởi vì vội vàng nghĩ muốn nôn, cho nên nàng không chú ý tới, khuôn mặt tươi cười kia khi nghe đến nàng có thai, thoáng như tình thiên phách lịch, cứng đờ bất động.

Phó Quân Tú tâm tình vô cùng tồi tệ, nam nhân kia làm cho nàng yêu đến chết đi sống lại, ở trong bụng nàng quậy phá, kết quả ngay cả đứa nhỏ cũng làm cho nàng khó chịu đến chết đi sống lại, nàng kiếp trước bộ thiếu nợ phụ tử bọn họ hay sao?

"Nôn. . . . . Thực đáng giận, sớm biết rằng mang thai khó chịu như vậy, ta sẽ không phải ~"

Nàng càng nghĩ càng tức giận, lúc này còn để ý đến khí chất tiểu thư khuê các gì nữa? Nàng thầm mắng đứa nhỏ trong bụng mình, kẻ đầu sỏ khiến cuộc sống nàng hàng ngày không thể yên bình!

"Điều tại nam nhân xấu xa kia làm hại, ta đời này hận nhất chính là hắn, người có biết ta vì sao hận hắn không? Bởi vì hắn thực đáng giận! Thực thiếu đạo đức! Ta hôm nay thăm như vậy, tất cả đều là hắn —— đi? Người đâu?" Nàng ngây người, đông nhìn tây ngó, xem xung quanh, người đã sớm không thấy .

Sao lại thế này a? Nàng nói sai rồi cái gì sao?

Cẩn thận ngừng lại, vừa nảy về mặt trang chủ phu nhân hình như là lạ, ừ ~~ nàng mặc kệ! Nàng hiện tại óc còn không mang nỗi mình óc, nào có ở không đi để ý người khác.

Chết tiết nôn ọe! Chết tiết Cảnh Vân Thiên!

"h ~"

Nàng vô lực nằm ngã vào trên giường, nhắm mắt lại, đột nhiên vô cùng tưởng niệm hắn a. . . . . Giờ phút này nàng thực hận hắn không thể bên mình lúc này, làm cho nàng có cơ hội tặng hắn mấy nắm tay! Rõ ràng là hắn loại đích nhân, cũng nàng đến thừa nhận kết thúc quá.

Nàng hỗn loạn, thần trí ngày dần mơ hồ, sau đó ngủ say, miệng vẫn thì thào nhớ kỹ.

"Cảnh Vân Thiên. . . . . Người xong đời. . . . . Khiếm của ta. . . . . Muốn dùng cả đời còn. . . . ."

Nàng mơ một giấc mộng, mộng hắn tìm đến nàng .

Hắn trong mộng, mày rậm nhăn lại, vẻ mặt lo lắng, rồi lại mang theo vui sướng, ánh mắt kia nóng bỏng như vậy, khát vọng như vậy, khiến nàng rất vui vẻ.

Nàng chỉ biết, hắn không chờ kịp nhìn thấy nàng, đôi môi ẩm áp, ở trên mặt nàng để lại nhiều dấu hôn môi, chân thật như vậy, giống như không phải cảnh trong mơ, mà hắn thật sự ở bên người nàng, còn dùng đại chưởng vuốt mặt của nàng, tiếp theo đòi xuống, bao trùm thân người tròn trịa của nàng vì mang thai mà trở nên no đủ.

Cuối cùng, đại chương đi vào bụng của nàng, nhẹ nhàng đặt ở trên.

"Quân Tử. . . . . Hải tử của ta, người có hải tử của ta. . . . ."

"Đúng vậy. . . . . Ta có hải tử của người. . . . . Người đời này. . . . . Điều không - ly khai ta. . . . ." Nàng vừa lòng giờ lên khóe môi, nói xong thì thảo lời vô nghĩa.

Giọng nói khàn khàn, đi vào bên tai nàng, nhẹ giọng mở lời ôn nhu: "Đúng vậy, ta cả đời cũng không rời khỏi người, ta muốn kết hôn cùng người."

"Muốn kết hôn cùng ta. . . . . Người đến cầu ta. . . . . Nếu không. . . . . Không chính xác đến Phi Thúy sơn trang. . . . ."

"Vì cái gì phải tra tấn ta như vậy?"

"Như vậy. . . . . Người mới có thể quý trọng ta. . . . . Sẽ không phụ ta lần nữa. . . . . Ta không muốn người phụ ta, không muốn. . . . ."

Thì ra là thế a, đây là lý do vì sao nàng vẫn ở Phi Thúy sơn trang, nguyên nhân không chịu gặp hắn.

Cảnh Vân Thiên nhẹ giọng thở dài. Vật nhỏ xảo quyết này, cứ như vậy mà tra tấn người, hắn có mấy cái mạng, dám phụ nàng lần nữa?

Muốn đối phó nàng, quả nhiên phải dùng thủ đoạn trong thủ đoạn a.

Đại chương đem thân mình nhu nhược này ôm sát, hướng nàng nói lên lời thề kiên định.

"Người yên tâm, ta mang người đi, chúng ta về nhà, hướng cha mẹ người cầu hôn, bá đường thành thân, làm thê tử của ta, sinh một đồng lứa nhỏ, chịu không?"

Môi nhếch không được giờ lên nụ cười tươi đắc ý, dung nhan tiêu tụy tái nhợt, hiện lên màu đỏ ửng của hạnh phúc.

Nàng mấy ngày liền không thể có giấc ngủ ngon, rốt cuộc cũng có thể ngủ một giấc an ổn thật tốt, tiếp tục mơ mộng đẹp.

Ngủ đi, hắn ở trên mặt nàng, quyến luyến sủng nịnh ẩn thêm dấu hôn tiếp theo.

Sau khi ăn no ngủ say, nàng sẽ phát hiện, bọn họ đang trên đường về nhà, bởi vì, hắn lên vào Phi Thúy sơn trang, đem nàng bắt đi, mang theo thê tử cùng đứa nhỏ của hắn, hướng đường về nhà mà đi.

Toàn thư hoàn

Bạn đang đọc truyện *Mê Hoặc Thiết Bộ Đại Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.